

# ДЕБИ МАКОМБЪР ЦЕЛУВКИ В ДЪЖДА

Превод от английски: Огнян Марински, Русалка Алексиева, 1992

[chitanka.info](http://chitanka.info)

## ПЪРВА ГЛАВА

Сузана Симънс обвиняваше сестра си Емили за това. Очертаваше ѝ се да прекара един кошмарен уикенд на Уестърн Авеню. Емили — образец на жената майка от деветдесетте, беше помолила Сузана да гледа деветмесечната Мишел.

— Емили, не знам! — сопна се Сузана, когато сестра ѝ се обади по телефона.

Какво ли можеше да знае за бебетата тя търговски директор на двадесет и осем години. Отговорът беше ясен — почти нищо.

— Отчаяна съм — изхлипа Емили.

Сигурно сестра ѝ не е имала друг избор, за да я помоли. Сузана и бебе! Не само Мишел, а бебе изобщо. За съжаление, Сузана не беше родена за майка. Умееше чудесно да борави с лихвени проценти, да води преговори, да се справя със сложни ситуации, да организира колегите си, но от рецепти, никнещи зъбки и пелени не разбираше нищо.

Учудващо беше, че едни и същи родители са създали две толкова различни дъщери. Според Сузана случай като техния би слисал дори и най-големите експерти по генетика. Емили сама печеше овесените си кифлички, абонираше се за списания за градинари и простираше прането си навън дори и през зимата.

Сузана напротив — не беше добра домакиня и нямаше никакви намерения да става. Тя бе прекалено отдадена на кариерата си, за да допусне такива досадни задължения да нарушат живота ѝ на делова жена. В момента работеше като завеждащ пласмента на най-голямата компания за спортни стоки в страната, „Ейч енд Джей Лима“. Тази работа отнемаше цялото ѝ време.

Сузана Симънс беше преуспяваща жена. Името ѝ на обещаващ бизнесмен често се появяваше в търговските издания. Това обаче нямаше никакво значение за Емили, която имаше нужда от бавачка за детето си през този уикенд.

— Знаеш, че не бих те молила, ако не беше спешно — оправдаваше се Емили.

Сузана усети, че е на път да отстъпи. Все пак Емили беше по-малката ѝ сестра.

— Сигурно има и по-подходящи от мен.

Емили замълча нерешително, сетне изплака:

— Не знам какво ще правя, ако не вземеш Мишел! Робърт ще ме напусне!

Това изцяло прикова вниманието на Сузана.

— Какво?! — ако сестра ѝ бе олицетворение на жената майка, то зет и беше като Абрахам Линкълн — почтен и солиден. — Не мога да повярвам.

— Това е самата истина — нареждаше Емили. Той... Казва, че вниманието ми е изцяло погълнато от Мишел и се чувства пренебрегнат — разтреперана, тя спря колкото да си поеме дъх. — Знаем, че е прав... Но гледането на дете изисква толкова много време и усилия...

— Мислех, че Робърт иска шест деца.

— Искане... Или искаше — Емили се разрида.

— О, не може да е толкова сериозно — промълви Сузана, обмисляйки положението. — Ти сигурно не си го разбрала правилно. Той ви обича с Мишел и няма да ви напусне.

— Ще ни напусне! — хълцаше Емили. — Той ме помоли да намеря някой да гледа Мишел. Каза, че трябва да отделяме време един за друг, иначе с брака ни е свършено! — това прозвуча доста драстично на Сузана. Обадих се на всички, на които съм оставяла Мишел, обаче никой няма възможност. Дори за една нощ. Като казах на Робърт, той така се ядоса! А това не му е в характера.

Сузана знаеше. Той бе златен човек. Познаваше го от пет години, но не го бе чувала да повиши тон.

— Той каза, че ако не замина този уикенд с него за Сан Франциско, ще замине сам. Опитах се да намеря някой да гледа Мишел — продължи Емили, наистина се опитах, но не успях и сега Робърт е вкъщи, приготвя колата за път и, Сузана, той не се шегува. Ще замине без мен и като гледам колко багаж е взел, не мисля, че има намерение да се връща.

Сузана изобщо не се впечатли от разказа за голямото нещастие. Единствената дума, която запомни, бе „уикенд“.

— Мислех, че ти трябва само за една нощ въздъхна тя.

— Ще се върнем в Сиатъл в неделя следобед. Робърт има малко работа в Сан Франциско в събота сутринта, през останалото време е свободен. От толкова отдавна не сме били сами...

— Два дни и две нощи — произнесе бавно Сузана, като мислено пресмяташе часовете.

— Моля те! Целият ми брак зависи от това! Винаги си била толкова добра сестра!

— Добре, доведете Мишел — отстъпи Сузана.

Когато Емили и Робърт си тръгнаха, след като бяха оставили отрочето си в нейното жилище, главата на Сузана бе замаяна от инструкции. Емили целуна силно дъщеря си по розовите бузки и подаде детето. Сузана неохотно го взе.

Тогава започна истинският кошмар. Веднага щом сестра ѝ напусна, Сузана се почувства напрегната. Дори като ученичка не беше гледала деца. Не защото не ги обичаше, просто те не можеха да я възприемат. Тя крачеше с ревящото бебе в ръце, а в главата ѝ се блъскаше всичко, което трябваше да запомни. Знаеше какво да направи в случай, че бебето се изрине от пелените, има колики или нещо по-незначително, ала Емили не беше споменала и дума как да утеши Мишел, ако плаче.

— Шшш! — люшкаше Сузана подпряното на хълбока ѝ бебе. Беше готова да се закълне, че това дете издава звуци, на които би завидял дори Тарзан.

След първите пет минути нейната сдържаност и хладнокръвие започнаха да се пропукват от напрежение. Можеше да си навлече големи неприятности. В договора за наем, който беше подписала, специално бе отбелязано: „Никакви деца!“.

— Здравей, Мишел, помниш ли ме? — попита Сузана, като правеше всичко, което беше по силите ѝ, за да накара детето да млъкне. Господи, не си ли поемаше дъх това дете? — Аз съм леля ти Сузана — търговския директор.

Племенницата ѝ не бе впечатлена. Като спря само за да си поеме дъх, Мишел запищя още по-силно, отправила гневен поглед към

вратата, сякаш се надяваше, че ако достатъчно дълго и упорито плаче, майка ѝ ще се появи.

— Повярвай ми, детенце, ако знаех някоя магия, която да върне майка ти, в този час бих я направила.

Десет минути. Сузана се замисли дали да не се обади на Комитета за защита на децата и да заяви, че някой е подхвърлил дете пред нейния праг.

— Мама ще се върне — каза Сузана.

Мишел запищя още по-силно. Сузана започна да се безпокои за сервизите. Гласът на детето беше достатъчно висок и силен, за да изпочупи всички стъкла.

Занизаха се още по-мъчителни минути, дълги колкото вечност. Сузана бе толкова отчаяна, че дори запя. Не знаеше подходяща приспивна песен и изпя няколко песнички от детството си, но бързо ги изчерпа. И без това Мишел явно не ги хареса. Тъй като Сузана не следеше вече класацията „Топ 20“, най-доброто, на което беше способна, бе една любима коледна песничка. Да пееш „С червените ботушки“ в средата на септември не вървеше.

— Мишел — умоляваше я Сузана, готова да застане на главата си, ако знаеше, че това щеше да спре писъците на племенницата ѝ, — майка ти ще се върне, уверявам те!

Очевидно Мишел не ѝ повярва.

— Какво ще кажеш, да закупя общински облигации и да ги запиша на твое име? — опита следващия си ход Сузана. — Безданъчни облигации! Такова предложение не е за отхвърляне. Трябва само да спреш да плачеш. О, моля те, престани да плачеш!

Мишел даде да се разбере, че не е заинтригувана.

— Ще ти припиша моите акции в „Ай Би Ем“. Това е последното ми предложение и добре би било да го приемеш, докато съм толкова щедра.

В отговор Мишел сграбчи яката на Сузана в топчестите си юмручета и зарови мокрото си лице в някога безупречно бялата копринена блуза.

Половин час след като Емили беше напуснала, Сузана бе готова да се разплаче. Беше подхванала отново някои неостаряващи коледни песнички. Тъкмо бе започнала да налучква думите, когато чу силно почукване на вратата си. Като крадец, хванат на местопрестъплението,

тя се сниши и се обърна рязко, убедена, че това е домоуправителят. Несъмнено са се оплакали и той идва да говори с нея. Сузана изпусна уморена въздишка и осъзна, че е беззащитна. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се надява на неговата човещина. Изправи раменете си и прекоси мекия килим. Когато отвори, видя, че тревогата ѝ е била напразна. Човекът отвън не бе домоуправителят. Беше съседът ѝ, с бейзболен каскет и избеляла тениска. Видът му издаваше силно раздразнение.

— Плачът мога да донеса — каза той, като скръсти ръце и се облегна на вратата, но пеенето трябва да спре!

— Много смешно — измърмори тя.

— Детето явно иска нещо.

— Веднага разбрахте това, нали?

— Направете нещо!

— Опитвам се. Предложих ѝ акциите си в „Ай Би Ем“, обаче това изобщо не помогна — обясни Сузана. — Бях готова дори да ѝ дам общинските си облигации.

— Предлагате ѝ акции и облигации, а споменахте ли за вечеря?

— Вечеря? — не беше помислила за това. Емили твърдеше, че е нахранила Мишел и Сузана смътно си спомни за някакво шише.

— Горкото! Сигурно умира от глад.

— Мисля, че би трябвало да има някакво шише! — каза Сузана и обърна поглед към струпаните чанти, които Емили и Робърт ѝ бяха оставили заедно с необходимите бебешки принадлежности. От количеството багаж, човек можеше да си помисли, че детето остава при нея завинаги. — Трябва да има поне едно сред всички тези неща.

— Аз ще погледна, а вие се погрижете бебето да не плаче.

Сузана едва не се изсмя на глас. Ако можеше да накара Мишел да млъкне, той нямаше да е тук. Помисли, че по-лесно би накарала агенти на ЦРУ да ѝ покажат строго поверителни документи, отколкото да утеши едно разревано деветмесечно пеленаче.

Без да дочака покана, съседът ѝ влезе в хола, взе една от трите чанти и затършува из нея. Той се поколеба за миг, когато извади купчина изпрани пелени.

— Не знаех, че някой все още използва памучни пелени.

— Сестра ми не вярва на нищо, което се купува.

— Разумна жена.

Сузана не отговори. След малко видя, че е открил пластмасовото шишенце. Той ѝ го подаде.

— Не трябва ли да се затопли млякото? — премигна учудено тя.

— Стайна температура е, а и честно казано, на детето в този момент сигурно му е все едно.

Прав беше. Щом Сузана сложи биберона в устата на племенницата си, Мишел сграбчи шишето с две ръце и засмука лакомо. За първи път откакто майка ѝ си тръгна, бебето спря да плаче. Настъпилата тишина бе истинско блаженство. Сузана се отпусна и отрони дълбока въздишка.

— Може би искате да седнете — предложи той.

Сузана седна на дивана, гушнала Мишел непохватно.

— Така е по-добре, нали? — съседът ѝ, побутна бейзболния каскет още по-назад с вид на човек, доволен от себе си.

— Много по-добре — усмихна му се стеснително тя, като го огледа за първи път.

Колкото до външния вид, съседът ѝ беше красавец. Тя предположи, че повечето жени много биха харесали дяволитите му сини очи и хубавото тъмно лице. Той имаше тен, но Сузана би се обзаложила на месечната си заплата, че бронзовите му черти не бяха резултат от нагревки. Очевидно, той прекарваше доста време навън, което я наведе на мисълта, че не работи. Най-малкото, не в офис. А и честно казано, тя се съмняваше, че изобщо работи някъде. Дрехите, които носеше и различните часове, в които го срещаше, я караха да подозира нещо такова и преди. Ако има пари — а той явно имаше, щом живее в този частен комплекс, значи те са наследени.

— Мисля, че е време да ви се представя — каза той, седнал на канапето срещу нея. — Аз съм Нейт Таунсънд.

— Сузана Симънс — отвърна тя, подавайки ръка. — Извинявам се за тази връва. Племенницата ми и аз тепърва се опознаваме и по всичко личи, че това ще бъде един дълъг уикенд. Затова много ви моля да ни изгърпите.

— Вие ще се грижите за детето през уикенда?

— Два дни и две нощи! — на Сузана ѝ звучеше като цял живот. — Сестра ми и съпругът ѝ заминаха на втори меден месец. Обикновено родителите ми с удоволствие гледат Мишел, но сега са при приятели във Флорида.

— Много мило, че помагате.

Сузана реши, че е по-добре да му обясни как стоят нещата.

— Изобщо не съм извявала желание, повярвайте ми! Ако още не сте забелязали, ще ви кажа: не ме бива много да гледам деца.

— Трябва малко по-внимателно да придържате гръбчето ѝ — каза той, като гледаше Мишел.

Сузана се опита да последва съвета му, ала ѝ бе трудно да държи и бебето, и бутилката.

— Добре се справяте.

— Сигурно — измърмори тя. Почувства се като човек с два леви крака, когото неочаквано са извели на сцената, за да изиграе главната роля в „Лебедово езеро“.

— Успокойте се! — окуражи я Нейт.

— Вече ви казах, не ме бива в тези работи — сопна се Сузана. — Ако мислите, че ще се справите по-добре, нахранете я вие!

— Не се притеснявайте, справяте се чудесно.

Не се справяше чудесно, и тя много добре го знаеше, но другояче не можеше.

— Кога сте яли за последен път? — попита той.

— Моля?

— Изглеждате гладна.

— Не, не съм — отговори раздразнено Сузана.

— Мисля, че сте. Не се тревожете. Аз ще се погрижа за това.

Той влезе в кухнята и спря пред хладилника.

— С пълен стомах ще се чувствате по-добре.

Сузана повдигна Мишел, стана и отиде при него.

— Не можете просто да влизате тук и да...

— Мога — отвърна той, пхнал глава в хладилника. — Знаете ли, тук няма нищо, освен една отворена бутилка газирана вода и буркан туршия.

— Обикновено се храня навън — опита да се защити Сузана.

— Виждам.

Мишел смучеше изпразненото вече шише, което подсети Сузана да извади биберона от устата ѝ. Очите на бебето бяха затворени. Чудна работа — помисли си Сузана — сигурно е изтощена. Изтощена бе и тя, а беше само петък вечер и уикендът едва започваше. Остави празното шише на кухненския плот, непохватно повдигна бебето на рамото си, и



го потупа лекичко по гърба, докато се оригне, после се усмихна гордо на постижението си.

— Ще се оправите — Нейт я наблюдаваше с топла, одобрителна усмивка.

Сузана объркано сведе поглед. Не обичаше да я гледат така, да изучават чертите ѝ и да правят заключения за нея, съдейки по големината на носа или формата на веждите. Мъжете си въобразяват, че са надарени с редкия дар да преценяват характера на една жена само по лицето ѝ. Нейните черти бяха прекалено строги, за да се каже, че е хубава. Очите ѝ бяха хлътнали и тъмни и скулите ѝ изглеждаха изпъкнали. Носът ѝ, започващ почти от челото и пълните ѝ устни, ѝ придаваха вид на класическа гръцка скулптура. Докато Сузана мислено преценяваше вида си, Мишел се оживи и загука весело, като протегна ръчичка към кичур от тъмната коса на леля си. Без да усети, кокът ѝ беше паднал. Мишел бе успяла да извади иглата на фуркета и дългите тъмни коси падаха свободно върху раменете на младата жена. Ако особено държеше на нещо — а имаше няколко такива неща, то това бе външността ѝ. Държеше да изглежда изключително — купуваше си работни костюми за по двеста долара, носеше копринени ризи, а косата си носеше прибрана на кок или оставяше свободно да пада на една страна върху рамото ѝ.

— Всъщност отдавна чакам удобен случай да се запозная с вас — Нейт се облегна на плота. — Ала след като се видяхме няколко пъти в началото, май повече не сме се засичали.

— Напоследък работя до късно.

В интерес на истината, Сузана почти винаги оставаше в службата си и след работно време. Често си донасяше работа и вкъщи. Тя се беше посветила на кариерата си, бе всеотдайна и трудолюбива. Съседът ѝ обаче нямаше вид на човек, който притежава някое от тези качества. Бе почти убедена, че всичко в живота на Нейт Таунсънд бе постигнато прекалено лесно. Никога не го беше виждала без бейзболен каскет и тениска. Тя дори се съмняваше, че има костюм, а ако имаше, едва ли му стоеше добре. Нейт Таунсънд определено беше спортен тип. Той изглеждаше много приятен, дружелюбен и непосредствен, но доколкото тя можеше да прецени, му липсваше амбиция. Явно беше, че никога в живота му не е имало нещо, което той да иска толкова силно, че да се стреми към него с цялото си същество.

— Радвам се, че имахме възможността да се запознаем — добави Сузана, като се отпрати, към външната врата. — Оценявам помощта ви, но както казахте, Мишел и аз ще се справим чудесно.

— Нямахме такива изгледи, когато дойдох.

— Тъкмо бях започнала да свиквам — отвърна тя, — а и защо спорите с мен? Вие самият казахте, че се справям добре.

— Излъгах.

— Защо?

— Явно беше — вдигна равнодушно рамене той, — че малко повече увереност от ваша страна би сторила чудеса. И аз се постарях.

— Нямам нужда от вашите услуги! — Сузана го изгледа гневно, възмутена от отношението му.

— Вие може и да нямате, за съжаление обаче Мишел има. Горкото дете бе изгладняло, а вие дори няхахте представа!

— Щях да се досетя.

Погледът, който ѝ отпрати Нейт, сякаш издаваше съмнения относно нейната интелигентност и Сузана моментално се намръщи. Тя отвори вратата много по-рязко, отколкото беше нужно, и отметна косата си назад с жест, на който би завидяла дори някоя парижка манекенка.

— Благодаря, че се отбихте — гласът ѝ беше леден. — Ала както виждате, всичко е наред.

— Щом казвате — засмя се той.

Сузана изпита голямо задоволство, когато затръшна след него вратата с крак. Съзнаваше, че това е дребнаво, ала съседът ѝ я беше раздразнил по много причини.

След малко чу нежните звуци на италианска опера. Идваха от апартамента на Нейт. Или поне тя си помисли, че музиката е италианска. Кое то за нещастие я наведе на мисълта за това, че е гладна.

— Е, Мишел — каза тя и се усмихна на племенницата си, — време е да нахраним леля.

Без много усилия Сузана нагласи високия стол, сложи бебето да седне и изследва съдържанието на хладилника. Най-доброто, което можа да намери, бе един мексикански ордъовър. Тя разгледа етикета, поклати глава и го хвърли обратно. Мишел изглежда одобри това и заудря по стола.

— Чу ли го какво каза? — попита ядосано Сузана. — Прав беше донякъде, обаче не трябваше да се държи толкова високомерно.

Дебелите стени заглушаваха хубавата музика. За да чува по-добре, Сузана откряна леко плъзгащата се стъклена врата към балкона. После я отвори широко и излезе навън. Слънцето клонеше към залез и хвърляше златисти отблясъци върху живописния, осяян с къщи, бряг.

— Мишел — каза тя, когато се върна, — той готви нещо, което ухае на лазаня или спагети.

Стомахът ѝ стържеше. Тя отново отиде до хладилника и извади същия ордьовър, от който преди малко се бе отказала. Не ѝ се стори по-апетитен от преди. Из кухнята се разнесе лек аромат на чесън. Сузана обърна класическия си гръцки нос към отворената балконска врата и се отправи натам като кукла, която дърпат с конци. Тя вдъхна силно от аромата и нетърпеливо се обърна към Мишел.

— Това е нещо италианско и ухае божествено.

Мишел отново удари по стола.

— Чесново тесто — съобщи Сузана и се обърна с лице към бебето, което проявяваше учудващо безразличие.

При нормални условия, Сузана щеше да вземе сакото си и да се отправи към „Мама Маталони“ — известен италиански ресторант, който се намираше съвсем наблизо. За съжаление „Мама Маталони“ не обслужваше по домовете. Противно на желанието си, Сузана пъкна замразения ордьовър в микровълновата фурна.

Когато позвъниха на вратата, тя се наежи и погледна към Мишел, като че деветмесечното бебе можеше да се изправи и да ѝ каже кой е решил да се отбие по това време. Отново беше Нейт — носеше чиния със спагети и чаша червено вино.

— Пригответе ли си нещо за хапване? — попита той.

Сузана не можеше да откъсне поглед от огромната чиния със спагети, залети с гъст червен сос. Никога не беше виждала нещо по-апетитно. Отгоре имаше настъргано пармезанско сирене.

— Тъкмо си приготвих вечеря от една консерва — посочи тя към кухнята, сякаш с това можеше да обясни какво се опитваше да направи.

— Не трябваше да се държа толкова надменно — каза той и подаде чинията. — Донесъл съм ви и предложение за мир.

— Това... За мен ли е? — едва откъсна поглед от чинията Сузана.

— Сосът е къкрил почти цял следобед — обясни Нейт. — Обичам да си представям, че съм нещо като готвач чревоугодник. От време на време проявявам въображение в готвенето.

— Много хубаво — представи си го как стои в кухнята и бърка някакъв сос, докато другите хора се борят за насъщния.

Отношението ѝ беше много неблагодарно и тя мислено се извини. Без повече да се суети, Сузана се отправи към кухнята, пресегна се за вилица и се отпусна тежко на един стол до масата. Щом вкуси от гозбата, разбра всичко, което искаше да знае.

— Това е страхотно! — тя хапна отново, обърна вилицата си към Нейт и завъртя очи. — Приказно! Великолепно!

Нейт извади от джоба си хлебна пръчка и я подаде на Мишел.

— Това е за теб, бебчо.

Докато Мишел дъвчеше доволно хлебната пръчка, Нейт придърпа един стол, седна срещу Сузана и присви очи. Но тя бе прекалено погълната от удоволствието от вечерята, за да забележи.

— Случило ли се е нещо? — попита Сузана. Избърса краищата на устните си със салфетка и отпи от виното.

— Мирише ми на нещо — по изражението му можеше да се съди, че миризмата е неприятна.

— Може би е от консервата — предположи тя.

— Страхувам се, че не е.

Сузана се притесни. Изпъна се на стола и внимателно постави вилицата пред себе си.

— Изглежда — Нейт говореше, сякаш нещо с носа му не беше наред, — че някой ще трябва да смени пелените на Мишел!

## ВТОРА ГЛАВА

Подпряла Мишел на хълбок, Сузана излезе от банята в антрето и пое дълбоко въздух.

— Добре ли си? — попита Нейт, склучил угрижено вежди.

Тя кимна и се подпря на стената. Веднъж успяла да си поеме хубаво дъх, Сузана се изправи и дори се опита да се усмихне.

— Сега не беше толкова ужасно, нали? — подхвърли Нейт.

— Трябваше да си сложа противогаз — погледна го гневно. Веселото хихикане на Нейт изобщо не й подобри настроението. — Като се има предвид това, което току-що изживях — не без основание отбеляза тя, — не мога да разбера защо населението продължава да нараства.

— Докато ти беше заета, аз сглобих креватчето — каза й Нейт. На него му беше забавно и това не се хареса на Сузана. — Къде искаш да го сложа?

— Най-добре в хола — Беше мило от негова страна, че се е погрижил, но Сузана не бе свикнала да зависи от други, така че, когато му благодари, думите й прозвучаха неестествено. Последва го в хола и намери леглото приготвено. Сложи Мишел по корем и я зави с едно домашно одеяло. Бебето веднага се настани удобно, без да създава проблеми.

— Сигурна ли си, че ще се справиш? — попита загрижено Нейт.

— Сигурна съм — не беше, ала Мишел бе нейна племенница и техните проблеми не го засягаха. — Благодаря за вечерята.

— Оставих телефона си на плота в кухнята — той се спря на вратата и се обърна. — Звъннете, ако имате нужда от мен.

— Благодаря.

На излизане той я удостои с широка усмивка.

Сузана започна да разпределя нещата от разните чанти, които сестра й беше оставила, като редеше бурканчетата с бебешка храна в шкафа, а бутилките мляко — в хладилника.

Като свърши работата си в кухнята, тя се потопи в горещата вана и остави вратата откритата в случай, че Мишел се събуди. След банята се почувства несравнимо по-добре. Влезе в хола на пръсти, взе служебното си куфарче и извади една дебела папка. Спря за миг, наведе се над спящата си племенница и нежно я потупа по гръбчето. Малкото момиченце беше толкова хрисимо, толкова доволно, че изглеждаше като ангелче. Изведнъж я обзе много силен копнеж по нещо, което не можеше да определи. Изпитваше истинска обич към Мишел, но това чувство беше много по-силно. При вида на спящото дете у Сузана се пробуди нещо неясно, което винаги бе потискала.

Когато реши да прави кариера в бизнеса, тя съзнаваше, че жертва частта от себе си, жадуваща за съпруг и деца. Никъде не беше казано, че не може да се омъжи или да отгледа дете, но познаваше себе си прекалено добре. Още повече като се сравняваше с Емили, която сякаш беше родена с парцал за бърсане на прах в едната ръка и готварска книга — в другата.

Сузана никога не бе съжалявала за своето решение да се посвети на кариерата си. Емили бе твърдо решена да я дари с много племенници. Сузана беше сигурна, че Мишел и малките, които непременно щяха да последват, са й достатъчни.

Доволна от себе си и предпочетенния избор, тя тихо се отдалечи от креватчето. Седнала на кушетката, тя изчете за един час детайлите на предложената пазарна програма, изпратена от служебния отдел. Пълното им представяне щеше да последва в понеделник сутринта и тя искаше да бъде информирана и подготвена.

Отиде на пръсти до бюрото и върна папката в куфарчето. Още веднъж се спря да погледне племенницата си, чувствайки се малко по-уверена, и убедена, че гледането на детето няма да се окаже чак толкова неприятна работа.

Надеждите ѝ обаче бяха напълно опровергани в един и половина през нощта, когато пронизителен писък я стресна от дълбокия сън. Тя не знаеше кога се е събудила Мишел и се втурна към хола като едва не падна от леглото си.

— Мишел! — извика тя, препъвайки се и залитайки с протегнати напред ръце. — Идвам... Няма страшно!

Мишел яростно изрази несъгласието си.

Светлината от лампата само влоши положението. С присвити срещу блясъка очи, Сузана опипваше пътя. Стигна до креватчето и нададе вик, когато удари пръста на крака си в масичката за кафе.

Мишел стоеше хваната за преградките и гледаше така, сякаш бе изоставена от целия свят.

— Какво има, миличка? — Сузана нежно вдигна малката на ръце. Влажните пелени бяха част от обяснението, а освен това горкото същество се бе събудило на непознато място и се бе уплашило. Сузана не можеше да я вини. — Добре, добре, ще опитаме да сменим пелените още веднъж.

Тя просна една хавлиена кърпа на плота в банята и внимателно постави Мишел отгоре. Беше попривършила с преобуването, когато телефонът иззвъня. Сузана се огледа, като се чудеше какво трябва да направи. Не можеше да остави Мишел, а да я вземе и да я пренесе щеше да бъде трудно. Ако беше важно, можеха да оставят съобщение на телефонния секретар. Но след третия път телефонът спря да звъни, почти моментално последва силно почукване на външната врата.

Грабнала Мишел, Сузана надзърна през шпионката и видя Нейт, раздразнен и недоволен.

— Нейт? — изобщо не можеше да предположи какво иска, а и не изгаряше от желание да го покани в апартамента си по това време.

Той стоеше в жилището ѝ бос, наметнат с кариран халат. Косата му бе разрошена, сякаш преди малко беше станал. Това накара Сузана да се замисли за собствения си размъкнат вид. Боеше се, че изглежда като излязла от тресавище.

— Добре ли е Мишел? — изрече той, въпреки доказателството пред него. Без да дочака отговор, продължи с обвинителен тон: — Защо не вдигна телефона?

— Не можах. Сменях ѝ пелените.

Нейт се поколеба и я заразглежда отблизо.

— В такъв случай, ти добре ли си?

— Слава Богу, доживях да го кажа — кимна тя.

— Хубаво. Какво стана? Защо плачеше Мишел?

— Не знам със сигурност. Може би се е уплашила, когато се е събудила и не е познала обстановката.

— А може би видът и на двама ни в момента я плаши не по-малко?

Сузана не смееше да се погледне. Разбърканата ѝ, заплетена коса се спускаше по рамото като намазана с олио. Толкова бе разтревожена за Мишел, че не бе имала време да се пресегне за пантофите и пенъора си.

Мишел явно беше доволна от това неочаквано внимание и се наклони към Нейт с протегнати ръчички. Сузана бе смаяна колко непостоянно може да бъде едно дете. Все пак не Нейт, а тя ѝ сменяше пелените и я хранеше!

— Това е заради мъжкия ми чар — обясни той с доволен вид.

— По-вероятно е заради червения ти халат.

Каквато и да беше причината, Мишел се гушна в него като в стар приятел, когото отдавна не беше виждала. Сузана се извини и отиде да си вземе пенъора. Когато се върна, Нейт седеше на дивана с изпънати пред себе си крака, опрени в махагоновата масичка за кафе.

— Чувствай се като у дома си — измърмори тя. Невинаги беше в най-доброто си настроение, когато я събудят.

— Няма нужда да ставаш раздражителна — усмихна се той.

— Напротив, има! — сопна се Сузана и развали нищожния ефект от протеста си, като силно се прозя. Покри уста с опакоето на ръката си, отпусна се тежко на стола срещу него и с бързо движение отметна косата от лицето си.

Той проследи с поглед движението ѝ.

— Трябва да си носиш косата пусната.

— Винаги я нося вдигната — възрази тя и го стрелна с очи.

— Забелязах. Но честно казано, спуснатата ти стои по-хубаво.

— О, за Бога! — извика Сузана. — Няма ли да ми кажеш и как да се обличам?!

— Бих могъл — толкова чаровно се усмихна, че дори да имаше жилка на сарказъм в думите му, тя се изпари мигновено. — Няма нужда всеки ден да ходиш с делови костюми. Някой път опитай рокля от дантела с волани и копчета.

Тя отвори уста да спори с него, ала след това реши, че няма смисъл. Арогантността, която той току-що демонстрира, беше характерна за красивите мъже. Заради това, че има фини, хубави черти и приятна дяволита усмивка, един мъж си въобразява, че може да каже каквото му скимне на една жена. Сякаш е негова работа да обсъжда



прическата, облеклото ѝ или каквото и да било! Но и през ум не би му минало да спомене за тези неща, ако разговаряше с друг мъж.

— Няма ли да спориш? — попита той.

— Не — отвърна тя и поклати глава отрицателно.

Това го изненада. Той замълча, премигна и отново ѝ отправи пленителната си усмивка.

— Това е нещо ново за мен.

— Благодаря ти, че все пак нещо одобряваш.

Може би имаше още няколко черти, които той не харесваше у нея. Ако малко го насърчеше, той с радост би ѝ ги изброил. Мишел — сладък малък предател, се бе сгушила в ръцете му, напълно доволна просто да си стои там и да изучава красивото му лице. То несъмнено бе изпълвало с възхищение много жени преди нея. Най-малкото, което можеше да направи бебето, бе да даде признаци, че му се доспива, за да може Сузана да го сложи в креватчето и да изпрати Нейт.

— Не биваше да казвам това за косата и дрехите ти — проговори той.

— Няма защо да се притесняваш, че си наранил чувствата ми — отвърна пренебрежително Сузана.

— Силна — отбеляза той. — Придаваш си твърде самоуверен вид.

— Налага ми се да бъда неимоверно издръжлива.

— Защо? — лицето му излъчваше разбиране.

— Работа с такива мъже като теб.

— Мъже като мен?!

— Точно така. През последните седем години непрекъснато се сблъсквам със стария морален кодекс, който е изцяло в полза на мъжа, но се научих да се владеея.

Той се намръщи, сякаш не разбираше за какво става дума. Сузана се почувства длъжна да му обясни. Очевидно Нейт никога не беше работил в офис.

— Ще ти дам няколко примера — продължи тя. — Ако бюрото на някой колега е в безпорядък, всички решават, че той работи упорито. Ако моето бюро не е подредено, това моментално се тълкува като неорганизираност.

Нейт се надигна и я погледна, сякаш искаше да спори с нея, но Сузана се вживяваше все повече и продължи, без да му даде

възможност да продума:

— Ако някой мъж от службата се ожени, това е хубаво за компанията, защото той ще улегне и ще стане по-работоспособен служител. Ако жена от компанията се омъжи, това е нещо като целувката на смъртта, защото ръководството решава, че тя ще забременее и ще напусне. Тя е последният човек, на когото ще предложат повишение, независимо колко е квалифицирана. Ако на някой колега му предложат по-добра работа, всички се радват, че той ще се възползва от чудесната възможност за своята кариера, ако обаче същото място е предложено на жена и тя го приеме, от главното управление вдигат недоволно рамене и заявяват, че и без това не може да се разчита на жените.

— Явно този въпрос много те вълнува — каза Нейт накрая.

— Ако беше жена, щеше да вълнува и теб.

— Права си. Сигурно е така — кимна той след дълго мълчание.

Мишел, изглежда, много се възхищаваше на връхчетата на пантофките си и ги изследваше с неподправено задоволство. Сузана не разбираше как някой може да бъде толкова бодър в такъв безбожен час.

— Ако изгасиш лампата, може и да разбере намека — Нейт с мъка се опитваше да сподави една прозявка.

— Изглеждаш много уморен — каза Сузана. — Няма нужда да оставаш. Аз ще я поема — тя протегна ръце да вземе Мишел, но детето изскимтя и се гушна още по-плътно в Нейт.

— Не се безпокой за мен. Удобно ми е — каза Нейт.

— Но... — усещаше как кръвта нахлува в главата ѝ. Сведе поглед, смутена от излиянието си преди малко. Отново беше заела позата на оратор.

— Слушай, съжалявам за всичко, което казах. Отношенията в офиса нямат нищо общо с това, че сме съседни.

— Тогава сме квит.

— Квит?

— Да. Не трябваше да обсъждам прическата и облеклото ти — той мълча достатъчно дълго, за да я обгърне с усмивка. — Значи сме приятели?

— Приятели сме — Сузана също му отвърна с усмивка, въпреки непоносимия за нея час.

Мишел явно одобри примирието, защото изгука високо и ритна с крачета. Сузана се изправи и намали светлината, протегна се за одеялцето на бебето и го зави. Тъй като на самата нея ѝ беше хладно, тя взе от края на дивана завивката с ярките цветове, изплетена и подарена ѝ от Емили за Коледа.

— Може би, ако ѝ попея, ще заспи — предположи Сузана, придобила внезапно самоувереност.

— Ако някой ще пее, това ще бъда аз — побърза да отбележи той.

— Добре, Франк Синатра, давай — махна с ръка тя към него. Гордостта ѝ бе наранена, но си спомни за своя ограничен репертоар.

За нейна изненада гласът му се оказа успокояващ и мелодичен. Още по-интересно бе, че знаеше точно какви песни да пее. Не бебешки, а приятни, каквито беше слушала години наред по радиото. Усети как очите ѝ се затварят и се опита да не заспи. Гласът му почти шепнеше и галеше ухото. Бе много нежен и уютен, сякаш тримата бяха едно семейство — нещо абсурдно, при условие, че току-що се бе запознала с Нейт. Той ѝ беше съсед и нищо повече. Не бяха успели дори да се опознаят. Мишел ѝ беше племенница, а не дъщеря.

Но картината на домашно щастие продължи да витае в мислите ѝ, независимо от упоритите ѝ опити да я пропъди. Не можеше да не си представи как би се чувствала, ако споделя живота си със съпруг и деца, както не можеше да задържи очите си отворени за повече от две секунди...

Усети болки във врата. Протегна се да оправи възглавницата си и осъзна, че възглавница няма. Вместо в леглото си, тя се бе свила в креслото, подпряла неудобно глава на едната облегалка. Бавно отвори очи и съзря срещу себе си Нейт, потънал в дълбок сън с отпусната назад глава. Мишел кротко спеше в ръцете му.

На Сузана ѝ трябваше малко време, за да се ориентира. Като видя, че слънцето пробива облаците и осветява големите прозорци, стисна очи. Беше сутрин. Сутрин! Нейт бе прекарал нощта в жилището ѝ.

Слисана, тя се изви и седна, потърка очи да се разсъни, чудейки се какво да направи. Да събуди Нейт не бе най-добрата идея. И той

сигурно нямаше да се почувства по-малко неудобно от факта, че е заспал в хола ѝ. Сякаш за да усложни нещата, завивката, с която се беше наметнала, някак си се бе омотала около краката ѝ. Като си мърмореше под носа, Сузана се опита да я издърпа.

Суетенето ѝ смути спокойния сън на Нейт. Той се размърда, погледна към нея и замръзна. Стори ѝ се, че това продължи цяла вечност. После той запремига, като я пронизваше с поглед, сякаш беше убеден, че тя ще се изпари като дим, ако достатъчно дълго я съзерцава.

Вече изправена, Сузана се опита да си придаде важност. Но това беше почти невъзможно — завивката все още бе омотана около бедрата ѝ като навито въже.

— Къде съм? — попита смаяно Нейт.

— Ами... У нас.

— Точно от това се страхувах — той притвори очи.

Печалното изражение, което се появи на лицето му, би изглеждало комично при други обстоятелства. Сега обаче и на двамата не им беше до смях.

— Аз... Трябва да съм заспала — наруши неловкото мълчание тя. С усилие сгъна завивката и я положи на корема си като броня.

— Очевидно и аз — измърмори Нейт.

Мишел се събуди и успя да седне. Огледа се наоколо и също не хареса това, което видя. Долната ѝ устна затрепери.

— Мишел, всичко е наред — каза Сузана с надеждата да предотврати дивашкия писък, който всеки момент можеше да се разнесе. — Този уикенд си на гости у леля Сузана, спомняш ли си?

— Струва ми се, че е мокра — подхвърли Нейт, когато Мишел захленчи тихичко. — Сигурен съм, мокра е. Вземи я! — той тихо изруга, като повдигна бебето от скута си.

Сузана се пресегна за суха пелена за племенницата си, но напразно. Мишел бе твърдо решена да им покаже, че безусловно държи да се спазва дневния ѝ режим и че никак не ѝ е приятно да се събуди в обятията на непознат. Тя оповести недоволството си със силни необуздани писъци.

— Възможно е да е гладна — предположи Нейт, като се опитваше да изтрие влагата от халата си.

— Блестящо наблюдение! — отбеляза Сузана саркастично на път за банята с Мишел в ръце.

— Изглежда, сутрин ставаш раздразнителна — каза той.

— Имам нужда от кафе.

— Добре. Ще направя кафе за нас, докато се стопли млякото на Мишел.

— Би трябвало първо да яде каша — извика Сузана. — Така поне твърдеше Емили.

— Мисля, че ѝ е все едно, гладна е.

— Добре, добре! — викаше Сузана от банята. — Затопли ѝ млякото тогава, ако искаш.

Като риташе във въздуха с набитите си крачета, Мишел превърна преобуването в почти непосилна задача. Сузана все повече се разстройваше. Най-накрая косата ѝ, спусната над едното рамо, привлече вниманието на Мишел. Тя я сграбчи и млъкна само колкото да си поеме дълбоко въздух.

— Искаш ли да вдигна вместо теб? — извика Нейт.

— Да вдигнеш какво?

Явно не беше нещо важно, защото той не ѝ отговори. Но миг по-късно застана на вратата на банята.

— За тебе е — каза той.

— Кое е за мен?

— Телефонът.

Думата отскочи от ума ѝ, като рикоширащ куршум:

— Те... Казаха ли кой се обажда? — попита тя с неестествено висок, треперещ глас. Несъмнено беше някой от службата и сега месеци наред щеше да бъде обект на клюки.

— Някоя си Емили.

— Емили — повтори тя. Още по-лошо. Сега сестра ѝ неминуемо щеше да я обсипе с объркани въпроси.

— Здравей — каза Сузана колкото може по-небрежно, когато взе слушалката.

— Кой вдигна телефона? — заразитва сестра ѝ.

— Съседът ми, Нейт Таунсънд — лекотата, с която даде това блестящо обяснение удиви и самата нея. Беше готова да изгърси и как Нейт е прекарал нощта в жилището ѝ, но успя да спре навреме.

— Не съм го виждала, нали?

— Съседът ми ли? Не, не си.

— Има приятен глас.

— Слушай, ако се обаждаш заради Мишел — Сузана нямаше търпение да приключи разговора, — няма нужда да се притесняваш. Всичко върви добре — звучеше малко преувеличено, ала сестра ѝ не знаеше и не можеше да се разтревожи.

— Мишел ли плаче така? — попита загрижена тя.

— Да. Току-що се събуди и е малко гладна.

— Горкото ми детенце! — продължи Емили. — Каж ми, кога се запозна с твоя съсед? Не помня някога да си споменавала името Нейт.

— Той ми помага — обясни бързо Сузана и в желанието си да смени темата попита: — Вие с Робърт как сте?

— Робърт беше прав — въздъхна сестра ѝ. — Имахме нужда да прекараме това време сами. Чувствам се хиляди пъти по-добре, а също и той. Всяка омъжена двойка трябва от време на време да заминава за няколко дни, но не всички имат такава чудесна сестра, която да ги замести.

— Добре, добре — каза Сузана. Не проумяваше кое беше толкова прекрасно в цялата ситуация.

— Ох — продължи тя, губейки търпение, — млякото на Мишел се е стоплило, не ми е приятно да те прекъсвам, обаче трябва да се погрижа за нея. Сигурна съм, че ме разбираш.

— Естествено.

— Ще се видим утре следобед тогава. В колко часа каца самолетът?

— Един и петнадесет. Ще дойдем направо да вземем Мишел.

— Ще ви чакам към два.

Трябваше да издържи още един ден с Мишел.

Загубил търпение, Нейт взе шишето и Мишел и се върна в хола. През отворената врата Сузана видя как си пусна телевизора и се тръшна на едно кресло пред него, сякаш правеше това от години. Откъсна поглед от екрана колкото да сложи биберона в устата на бебето.

То започна жадно да смуче, прекалено гладно, за да обръща внимание кой го храни. О, небеса! Мишел бе прекарала нощта в ръцете му. В сравнение с това, фактът, че Нейт в момента я хранеше, беше дреболия.

Емили продължаваше да бърби на телефона колко романтична била първата ѝ нощ в Сан Франциско, но Сузана почти не я слушаше.

Погледът ѝ бе прикован върху Нейт, който разрошен, изпомачкан и напълно доволен седеше в нейния хол с бебе в ръцете си.

Сузана се беше срещала с много мъже — добродушни, богати, изтънчени. Но чувството, което изпитваше в този момент, тази близост, безкрайно я изненадаваше. През годините, въпреки срещите си, тя винаги бе нащрек да не се влюби. Не беше трудно. Никога не беше срещала мъж, който истински да ѝ хареса. Но раздърпаният мъж в хола ѝ я развълнува по-дълбоко от всички досега. Всъщност това нямаше никакво значение. Нищо не би могло да се получи между тях — разликата беше от земята до небето. Сузана не искаше да започва сериозна връзка. С усилие премести погледа си от домашната сцена.

Когато най-накрая успя да затвори телефона, бе напълно изтощена. Премести се в хола, отметна назад провисналите пред лицето ѝ кичури коса. Чудеше се дали да вземе Мишел от Нейт, за да може той да се прибере у дома си. Не се съмняваше, че племенницата ѝ ще се възпротиви и повторно ще я унижи.

— Сестра ти не лети с Пуджей Еър, нали? — попита Нейт намръщен. Погледът му остана прикован към екрана.

— Напротив, лети с техен самолет.

— Ти... Тогава ние сме в беда — той сви устни. — Голяма беда. В новините казаха, че работниците по поддържането на техниката в компанията ще стачкуват. До шест часа вечерта. Всички полети на Пуджей Еър ще бъдат спрени.

## ТРЕТА ГЛАВА

— Ако това е шега, тя е проява на лош вкус! — разгневи се Сузана.

— Бих ли се шегувал с подобно нещо? — запита Нейт.

Сузана се строполи на ръба на леглото и въздъхна отчаяно. Не можеше да ѝ се случи такова нещо, просто не можеше!

— Най-добре да се обадя на Емили — тя си въобразяваше, че сестра ѝ блаженства, без да знае за стачката.

— Е — попита Нейт — какво каза тя?

— О, знаела е през цялото време — отвърна тя пренебрежително, — но не е искала да ми каже, за да не се тревожа.

— И как точно възнамеряват да се върнат в Сиатъл?

— Явно са си взели билети за друга авиокомпания. Има малка вероятност да успеят.

— Умно.

— Благодарение на зет ми. Ще се върнат в неделя следобед, както е уговорено. Не ми се мисли повече за това — каза тя, цитирайки Емили.

Ако така е отредила Съдбата. Сузана отправи гореща молба към Нея. Но Съдбата имаше други планове.

В неделя сутринта Сузана вече имаше сенки под очите. Беше изтощена физически и психически и наново бе убедена, че майчинството определено не е за нея. Бе прекарала две мъчителни нощи и забеляза, че емоционалните ѝ изблици за съпруг и деца се появяваха само, когато Мишел спеше или ядеше. И това беше напълно оправдано.

Нейт пристигна към девет часа. Донесе горещи канелени кифлички. Висок и слаб, той стоеше на прага и се усмихваше с усмивка, достатъчно ярка, за да заслепи и най-посветената на кариерата си жена. За пореден път Сузана беше слисана от начина, по



който той и въздействаше. Сърцето ѝ скочи до гърлото и тя веднага съжали, че не бе облякла нещо по-представително от овехтелия си пеньоар.

— Изглеждаш ужасно.

— Благодаря! — тя нервно друсна Мишел на хълбока си.

— Обзалагам се, че си изкарала тежка нощ.

— Мишел беше нервна. Пробива ѝ зъб. Изобщо не помисли за сън — тя прокара длан по лицето си, убедена, че никога не е изглеждала по-зле.

— Трябваше да ми се обадиш — Нейт я хвана за лакътя и я поведе към кухнята. Всъщност той се чувстваше виновен, че е прекарал нощта спокойно.

— Да ти се обадя? За какво?! И ти да пограчиш с нея?

Нейт беше прекарал голяма част от съботата в нейния апартамент. Но да прекара още една нощ с тях би преминало всякакви допустими граници на чувството за морален дълг.

— Казах ли ти? — Сузана се прозя. — Мишел има ново зъбче. Усетих го.

Нейт кимна и си погледна часовника:

— В колко часа пристига сестра ти?

— В един и петнадесет.

Още не го бе изрекла, когато телефонът иззвъня. Погледите им се срещнаха. При второто иззвъняване Сузана се зачуди как е възможно звукът толкова да наподобява погребален звън. Преди да е вдигнала, знаеше, че ще чуе това, от което най-много се боеше.

— Е? — попита Нейт след разговора ѝ. Сузана покри лицето си с длани и се подпря на стената.

— Кажй нещо! — подкани я той.

— Помощ! — тя бавно свали ръцете си.

— Помощ?! —

— Да! — извика Сузана. Стараеше се гласът ѝ да не трепери. — Всички полети на Пуджей Еър са отменени, точно както гласеше съобщението, а другата авиокомпания е препълнена. Най-ранният самолет, който могат да вземат, е утре сутринта.

— Разбирам.

— Изглежда не разбираш! Утре е понеделник и аз съм на работа!

— Обади им се, че си болна.

— Не мога! — сопна се тя, ядосана, че ѝ предлага подобно нещо.  
— Пазарният отдел ще представя доклада си и аз трябва да съм там.

— Защо?

Тя го стрелна с поглед. Безсмислено беше да се надява, че някой като Нейт може да разбере колко важно е представянето на продажбите. Не личеше той да има професия, не се безпокоеше за някаква си кариера и едва ли беше възможно да схване, че една жена, която заема пост в управителния съвет, трябва да работи три пъти колкото другите, за да се утвърди.

— Не се опитвам да остроумнича, Сузана — каза той с влудяващо спокойствие. — Аз наистина искам да знам защо тази среща е толкова важна — вдигна глава и разсеяно се почеса по брадата. — Първо ми отговори на един въпрос. Ще има ли някакво значение за живота ти след пет години?

— Не знам — тя притисна с два пръста носа си. Беше спала по-малко от три часа, а Нейт ѝ задаваше невъзможни въпроси.

Мишел, благословено да е дяволското ѝ сърчице, бе заспала на столчето. И как нямаше да заспи?! Цяла нощ беше плакала и сега беше изтощена. Когато Сузана напипа новото зъбче, имаше чувството, че тя го е изкарала.

— На твоето място нямаше да се престаравам толкова — заяви Нейт с присъщото си безгрижие. — Ако не си там да чуеш доклада им, ще отложат заседанието за вторник сутринта.

— С други думи — измърмори тя, — твърдиш, че няма за какво да се притеснявам.

— Именно.

Нейт Таунсънд нямаше никаква представа какво значи да оцелееш в света на бизнеса, а и явно е бил защитен от суровата житейска реалност. Прекалено ясно ѝ беше, че има манталитет на бейзболен играч. Не можеше да се очаква от него да разбере напълно дилемата ѝ.

— И така — каза той, — какво възнамеряваш да правиш?

Сузана не беше съвсем сигурна. Затвори очи за момент, опитвайки се да се концентрира. Заповяда си да си наложи дисциплина и да запази спокойствие. Това беше по-важно от всичко останало. Наложил си да мисли бавно и да анализира намеренията си. Всеки проблем си има разрешение.

— Сузана-а?

Погледна го. Почти беше забравила, че е в стаята.

— Ще отложи сутрешните си срещи и ще отида за заседанието — заяви тя делово, взела изпълнимо решение.

— А Мишел? Бавачка ли ще наемеш? Бавачка, наета от бавачка.

Интересна идея, дори може би обещаваща, но Сузана не познаваше никого, който се занимава с гледане на деца.

Не след дълго тя реши. Ще вземе Мишел със себе си на работа.

Така и направи. Както можеше да предположи, пристигането ѝ в „Ейч енд Джей Лима“ предизвика доста голямо оживление. Точно в десет часа на другата сутрин тя слезе от ескалатора. Стискаше черното си куфарче от змийска кожа в едната ръка, а с другата беше гушнала Мишел. Вървеше с високо вдигната глава. Някои служители специално станаха, за да я проследят с поглед. След нея се разнесе боботене от приглушени шепнещи гласове.

— Добро утро, госпожо Брукс — поздрави тя рязко, влизайки в кабинета си. На рамото ѝ като торба с муниции, бе праметната чантата с пелените.

— Добро утро, госпожице Симънс.

Сузана забеляза, че секретарката ѝ, за нейна чест, дори не премигна от учудване. Сузана остави чантата с пелените на пода и седна зад широкото си орехово бюро. Мишел бе в скута ѝ и с възторг оглеждаше владенията на леля си.

— Ще искате ли кафе? — попита госпожа Брукс.

— Да, ако обичате.

— А вашата...? — попита след кратка пауза секретарката.

— Това е племенницата ми Мишел, госпожа Брукс.

— Ще иска ли Мишел нещо за пиене?

— Не, благодаря. Има ли някаква спешна кореспонденция?

— Не. Отложих срещите ви от тази сутрин. Когато се обадох на господин Адамс, той попита дали бихте се срещнали с него утре вечерта на аперитив.

— Да.

Старият развратник с радост би преговарял с нея извън офиса. Този път тя ще се съгласи, защото отложи сутрешната среща, но няма да има втори път. Никога не бе харесвала Андрю Адамс. Беше дебел, плешив и невероятно досаден.

— Ще ви трябва ли за нещо друго? — попита секретарката, като донесе кафето.

— Не. Благодаря.

Както би трябвало да се досети, бе пълен провал. Представянето на доклада отне двадесет и две минути. За това време Мишел успя да разглоби химикалката на леля си, да ѝ разкопчее блузата, да махне шнолите от косата ѝ и да развали грижливо направения френски кок. Няколко пъти бебето изпляска с ръчички и нададе силни викове. В една от паузите Сузана трябваше да стане и да се пъхне под бюрото, за да извади оттам племенницата си, която внимателно пълзеше по обувките на присъстващите.

Когато се прибра вкъщи, Сузана имаше чувството, че се завръща от военна зона. В такива дни си мечтаеше за нещо шоколадово и много сладко. Но в света нямаше толкова шоколадови бисквити, колкото ѝ бяха нужни, за да издържи успешно още една такава сутрин. За нейна изненада Нейт я чакаше във фоайето пред асансьора. Тя го погледна и от очите ѝ бликнаха сълзи.

— Струва ми се, не всичко е минало добре.

— Как разбра? — попита Сузана саркастично.

— Най-малкото по това, че когато тръгна, косата ти беше на кок, а сега е пусната. Или по това, че блузата ти е неправилно закопчана и има дупка по средата — усмивката му беше дяволита. — Чудех се, дали носиш дантелени сутиени. Вече знам.

Сузана изстена и залепи длан на блузата си. Можеше да ѝ спести тази забележка.

— Хайде, бебче — каза той, като взимаше Мишел от ръцете ѝ. — Изглежда е време да оставим горката ти леля да си почине малко.

С гръб към тях, Сузана закопча блузата си както трябва и извади ключа. Безупречно подреденото ѝ и чисто до преди три дни жилище сега изглеждаше като че през него е минал циклон. Одеята и бебешки играчки бяха пръснати от единия край на хола до другия. Беше спала на дивана, за да е близо до Мишел. Възглавницата и одеялата още си бяха там, както и сакото от синия ѝ костюм. Видя се принудена да го смени, след като Мишел изсипа пълна лъжица пюре от сливи върху ръкава.

— Какво е ставало тук? — попита Нейт, наблюдаващ с безкрайно учудване.

— Три дни и три ноци с Мишел и ти още питаш?!

— Какво е това по стените? — Нейт спря по средата на кухнята.

— Сливи. Разбрах колко мрази сливи Мишел.

Гледката в кухнята достатъчно красноречиво показваше как е преминала сутринта на Сузана. Беше ѝ отнело почти три часа да пригответи себе си и Мишел за екскурзията до офиса. А това беше само началото.

— Всъщност имам нужда от едно двойно мартини — каза тя, когато Нейт внесе две чаши кафе.

— Още не е станало обяд.

— Знам — тя се отпусна бавно на дивана. — Представяш ли си какво бих поискала, ако беше два?

Нейт ѝ подаде през смях чашата. Мишел седеше на килима и с удоволствие си играеше със същите играчки, които сутринта яростно хвърляше.

Сузана се изненада, когато Нейт седна до нея и я прегърна през рамената. Тя се стегна. Дори да го забележа, Нейт нищо не каза. Изпъна краката си върху масичката за кафе и се отпусна. Сузана ставаше все по-напрегната. Споменът за заседанието беше достатъчен, за да покачи кръвното ѝ налягане, но като анализира неестествената си скованост, разбра, че причината е в близостта ѝ с Нейт. Не, че не ѝ беше приятно да я докосва. Бяха прекарвали три дни заедно и въпреки всичките ѝ теории за съсед, бе започнала да харесва безгрижния му светоглед. Но той беше диаметрално противоположен на нейния и фактът, че я привлича, я шокираше.

— Говори ли ти се за представянето на маркетинга?

— Не — въздъхна тя. — Най-добре ще е всички, които участваха, да забравят тази сутрин. Ти беше прав. Трябваше да отложи заседанието.

— В такива случаи се казва: „Човек се учи от грешките си“ — Нейт отпи от кафето си.

Хваната за масичката, Мишел неуверено крачеше около нея, докато не срещна изпънатите крака на Нейт. Това изненада и двамата. Детето протегна ръчичка и го дари с усмивка, която би разтопила бетон.

— Хей, виж! — извика гордо Сузана. — Новото ѝ зъбче се показва.

— Къде? — Нейт вдигна Мишел и надникна в устата ѝ.

Сузана се опитваше да му обясни къде да гледа, когато звънецът на вратата звънна нетърпеливо три пъти.

Сузана отвори и Емили влетя като хала.

— Детенцето ми! Толкова ми липсваше!

Робърт последва жена си. Явно уикендът им се беше отразил чудесно. Голяма работа, че Сузана за малко не загуби разсъдъка и кариерата си.

— Вие сигурно сте Нейт — каза Емили и се настани до него. — Сестра ми нямаше време да ми разкаже достатъчно за вас.

— Някой ще пие ли кафе? — обади се Сузана припряно, като потриваше длани. Никак не искаше сестра ѝ да започне да прилага годещите си тактики към нея и Нейт.

Емили твърдо вярваше, че Сузана живее неестествено. Да започнеш кариера... Добре, обаче кариерата си е кариера. Но да се лишиш от съпруг и семейство надхвърляше разбиранията ѝ. Реализирала се в това отношение, Емили беше убедена, че Сузана изпуска нещо много съществено в живота си.

— Аз не искам нищо — каза Робърт.

— Всъщност обзалагам се, че нямате търпение да си съберете багажа и да се отправите към къщи — подхвърли Сузана с надежда. Случайно срещна погледа на Нейт и разбра, че той едвам се сдържа да не се засмее на неумелия ѝ опит да изпроводи сестра си.

— Сузана е права — каза Робърт като оглеждаше стаята. Очевидно бе, че не е виждал дома на подредената и способна балдъза в такъв безпорядък.

— Но аз нямах време да си поприказвам с Нейт! — възпротиви се Емили. — А нямах търпение да се запознаем.

— Тук съм. Няма страшно — отвърна Нейт шеговито. Погледът му се спря на Сузана и тя потрепери от този поглед.

За първи път си даде сметка колко много искаше той да я целуне. Сузана не беше от жените, които при вида на красив мъж започват да се чудят как биха се чувствали, ако ги целуне. Беше убедена, че това временно явление се дължеше до голяма степен на пълното ѝ изтощение. Но каквато и причина да измисляше, не можеше да откъсне поглед от него.

Емили внезапно разбра какво става.

— Да, Робърт, мисля, че си прав — каза тя. Гласът ѝ показва, че истински се забавлява. — Ще събера нещата на Мишел.

— Между другото, знаете ли, че Мишел не може да понася сливи? — Сузана се беше изчервила от объркване, когато отмести поглед от Нейт.

— Не съм знаела — отвърна Емили.

Нейт помогна да разглобят креватчето и високото столче, и не след дълго жилището на Сузана беше на нейно разположение. Тя стоеше в средата на хола и поглъщаше с неизмеримо удоволствие тишината. Беше истинско блаженство.

— Отидоха си — каза тя, когато осъзна, че Нейт е останал.

— Като стадо костенурки.

Сузана бе чувала това сравнение от майка си. Вече не ѝ се струваше особено смешно, но се усмихна на Нейт.

— Възвърнах нормалния си начин на живот — въздъхна тя, макар че щеше да ѝ трябва поне месец, за да се възстанови напълно.

— Сега си свободна — съгласи се Нейт.

Сълзи пълнеха очите ѝ. Отиде до прозореца с изглед към залива Елиът. Един товарен кораб се плъзгаше плавно над масленозелените води. Дъждец чукаше тихо по стъклото, а небето с наситеносив цвят обещаваще дъжд през целия следобед. С надеждата, че Нейт няма да забележи, тя избърса сълзите от лицето си и пое дълбоко въздух, за да се успокои.

— Сузана?

— Наслаждавам се на гледката. Толкова е хубаво по това време на годината.

Чу го да се приближава зад нея, и когато постави ръцете си на раменете ѝ, едва се сдържа да не се притисне към него и да се зареди с неговата сила.

— Ти плачеш. Не е в стила ти да плачеш, нали? Какво не е наред?

— Не знам... — тя изхлипа. — Не мога да се позная. Обичам това малко създание, тъкмо започнахме да се разбираме и... О, небеса! Зарадвах се, когато Емили се върна.

С безкрайна нежност Нейт погали ръцете ѝ. Дълго мълча и тя бе убедена, че изглежда като пълна глупачка. Нейт беше прав. Не беше в характера ѝ да се отдава на сълзите си. Този неочакван изблик на

емоции се дължеше на травмата, която изживя сутринта в офиса, на няколкото безсънни нощи и — трябваше да признае, на това, че срещна Нейт.

Без да каже дума, Нейт я обърна към себе си, повдигна брадичката ѝ с пръст и погледът ѝ срещна неговия. Той я гледаше толкова нежно, толкова загрижено, че Сузана отново се разплака. Той махна косата от мокрото ѝ лице. Върховете на пръстите му бавно докосваха чертите ѝ, като слепец, който се опитва да запомни нейното лице. Много бавно, сякаш отлагаше удоволствието, той се наведе. Когато устните им се допряха, Сузана изпусна дълга едвам доловима въздишка. Беше се чудила преди как ли ще се почувства, ако Нейт я целуне. Сега вече знаеше. Целувката му беше мека и топла, гладка като кадифе, безкрайно нежна и някак наелектризирана. После я целуна отново. Този път въздъхна той. След това отпусна ръце и отстъпи. Сузана леко се наклони, изненадана от внезапното му отдръпване. Ръцете му я изправиха. Очевидно, едновременно бяха дошли на себе си. За един кратък миг бяха решили да забравят колко не си подходат. Единственото общо помежду им беше, че живеят в една сграда. Космически разстояния разделяха ценностите и очакванията им от живота.

— Добре ли си? — попита той сериозно.

Тя запремигва, търсейки начин да скрие, че не е. Всичко беше станало прекалено бързо. Сърцето ѝ бясно биеше — никой мъж не я бе привличал с такава сила.

— Разбира се, че съм добре — с престорено безразличие каза тя. — А ти?

Той не ѝ отговори. Вместо това пхна ръце в джобовете си и се отдръпна ядосан.

— Нейт? — прошепна тя.

Той се спря и я погледна намръщено. Потърка вежди с длан, обърна бейзболната си шапка с козирката назад и каза:

— Мисля, че трябва да опитаме отново.

Сузана не разбираше какво има предвид, докато той не я прегърна. Първите му целувки бяха нежни, но тези имаха съвсем друго въздействие. Устните му се движеха върху нейните докато краката ѝ се подкосиха. Тя се вкопчи в раменете му, за да не падне и пряко волята си се отдаде на шеметната възбуда. Целувките на Нейт я правеха



безсилна. Не можеше да диша, не можеше да мисли, нито да се помръдне.

Нейт изпъшка, прихвана плътно тила ѝ и впи устни в нейните. Накрая изпусна насечена въздишка и зарови лице в меката извивка на врата ѝ.

— А сега какво ще кажеш?

— Добре целуваш.

— Нямах това предвид, Сузана. И ти го усети, нали? Няма начин да не си го усетила. Между нас има електричество, достатъчно, за да запали небостъргач.

— Няма — излъга тя. — Приятно беше да се целунем.

— Приятно!

— Да, много — поправи се тя, надявайки се да го успокои. — Но нищо повече.

Нейт не каза нищо. Мина една болезнено дълга минута. След това ѝ отпрати гневен поглед и излезе.

Трепереща, тя го гледаше как си отива. Целувката му беше докоснала дълбоко в нея една струна, беззвучна досега и Сузана се боеше, че отекналата мелодия ще остане завинаги в душата ѝ. Но не би могла да му каже. Те нямаха нищо общо. Не си подхождаха!

Настанила се удобно в плюшения салон на един коктейлбар със сътрудника си Андрю Адамс, Сузана съжали, че се е съгласила да се срещнат в извънработно време. Още щом влязоха в полутъмното заведение, стана ясно, че той имаше и други намерения, освен да обсъждат делови въпроси. Макар да беше плешив и дебел, би изглеждал привлекателен, ако не се мислеше за Адонис от по-ново време. Сузана все по-трудно успяваше да запази деловото си спокойствие. Започна да се безпокои, че въпреки добрите си намерения, няма да издържи още дълго.

— Мислех да ти покажа някои цифри — каза Адамс, като държеше с две ръце чашата си с мартини и разглеждаше Сузана с неприкрито възхищение. — За съжаление, съм ги забравил вкъщи. Защо не завършим разговора у нас?

Сузана нарочно погледна часовника си и се намръщи, като се надяваше, че сътрудникът ѝ ще разбере намека. Нещо обаче ѝ

подказваше, че това няма да стане.

— Няма да имам време — каза тя. Наближаваше седем. Вече бе прекарала с него близо час.

— Живея на няколко крачки оттук — увещаваеше я той.

Погледът му прекалено ясно издаваше неговите намеренията, а и на Сузана вече взе да ѝ омръзва. За нея цялата вечер беше загуба на ценно време. Искаше само да се прибере вкъщи и да говори с Нейт. През деня не бе мислила за него и нямаше търпение да го види отново. След последната им среща беше много неспокойна и се чудеше как ще реагират, когато се видят.

— Ние с Джон Хамър сме много добри приятели — заяви Адамс и придърпа стола си до нейния. — Не знам дали разбираш.

Дори не се постара да прикрие заплахата си. Сузана бе пряко подчинена на Джон Хамър. Неговата дума беше решаваща при назначаването на вицепрезидент. Тя беше един от тримата претенденти за поста. Искаше го много силно. Така щеше да постигне целта, която си бе поставила преди пет години, а компанията „Ейч енд Джей Лима“ щеше да се прочуе с първата жена вицепрезидент.

— Щом сте толкова добри приятели с господин Хамър — каза тя, като полагаше огромни усилия да запази самообладание, — предлагам да дадете тези цифри направо на него, защото той така или иначе ще трябва да ги прегледа.

— Не, няма да стане! — отсече той категорично. — Ела с мен, ще свършим работа най-много за половин час.

Моменталната реакция на Сузана в подобни ситуации беше здравословна доза бясно възмущение, но в случая успя да се овладее.

— Ако живееш толкова близо, ще те изчакам да отидеш да ги донесеш.

Докато говореше, мъж и жена минаха край малката маса, на която бяха седнали с Андрю Адамс. Тя не обърна никакво внимание на мъжа, облечен в сив спортен костюм, но блондинката с него беше ослепителна. Сузана проследи с поглед жената и завидя на грациозната ѝ походка.

— Ще бъде много по-лесно, ако дойдеш с мен, не мислиш ли? — упорстваше Адамс.

— Не! — отвърна тя троснато и премести погледа си върху чашата с бяло вино.

В този момент едно странно усещане прониза гръбнака ѝ. Някой я наблюдаваше. Усещаше го, сякаш я докосваше физически. Като се огледа, с изненада откри Нейт, седнал през две маси. Ослепителната блондинка седеше до него и явно се наслаждаваше на компанията му. Тя се засмя жизнерадостно. Гласът ѝ беше като мелодия.

Дъхът на Сузана секна и тя пое отново въздух, едва когато гърдите я заболяха. Посегна към чашата и дори успя да отпие.

Нейт я гледаше втренчено. После погледът му се премести върху Адамс. Той сви устни, а очите му, толкова топли и нежни само преди един ден, сега можеха да пронизат непробиваема скала.

Самата Сузана никак не бе във възторг от случилото се. Нейт беше излязъл с красивата Принцеса, а тя бе на една маса с Доналд Дък.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сузана даваше воля на гнева си, крачейки по килима в хола. Мъже! На кого са му дотрябвали?! Не и на нея. Определено не на нея! Нейт Таунсънд можеше да си вземе дъждовните целувки и да си ги залепи на бейзболната шапка. Той изобщо не я вълнуваше. Само че, когато беше с Мис Вселена, не носеше бейзболна шапка. Напротив, с другата жена бе облечен като манекен на „Джентълменс Куотърли“. А за Сузана бяха износените футболни пуловери и избелелите тениски. Не бяха минали и пет минути откакто се прибра, и някой позвъни. Тя мигновено се завъртя и загледа вратата убийствено, сякаш дървото бе виновно, че някой иска да нахълта. Надничайки през шпионката, видя Нейт. Отдръпна се назад. Не знаеше как да постъпи. Той беше последния човек, с когото искаше да се срещне. Беше я направил за смях... Е, не съвсем. Само я бе накарал да се почувства като глупачка.

— Сузана! — той почука нетърпеливо. — Знам, че си вътре.

— Махай се!

— Добре. Както искаш.

Изведнъж Сузана промени решението си, отключи и рязко отвори вратата. Изглежда Нейт с цялата ярост, която беше насъбрала. Нейт ѝ отпрати същия поглед.

— Кой беше този мъж? — попита той с вледеняващо спокойствие.

Изкушаваше се да му отговори, че не е негова работа, но реши, че би било много детинско.

— Андрю Адамс — отвърна бързо тя и на свой ред попита: — Коя беше тази жена?

— Силвия Потър.

Дълго време никой не продума.

— Нищо повече не ме интересуваше — каза накрая Нейт.

— Мен също — отвърна тя сковано.

Нейт отстъпи две крачки и Сузана, точна като часовников механизъм, затвори вратата. Силвия Потър, повтори си тя, изпълнена с

омраза. Е, Силвия Потър, той е твой! Гневът не я напусна в следващите петнадесет минути, но след като изгледа вечерните новини и прегледа пощата, значително се успокои. Когато размисли трезво, не можа да разбере кое я ядоса толкова. Нейт Таунсънд не представляваше никакъв интерес за нея. И как би могъл? Допреди седмица дори не знаеше името му. Е, добре, беше я целунал няколко пъти и, вярно е, беше пламнала искрица, но това беше всичко. Една искрица не е повод да отдадеш живота си на някого. Ако Нейт Таунсънд е решил да се среща с всяка съблазнителна блондинка от Сиатъл до Ню Йорк, негова си работа, не я интересува! Но все пак ѝ беше криво. Това я вбесяваше повече от всичко. Не искаше да мисли за Нейт. Целите на кариерата ѝ бяха определени. Имаше стимул, воля и добра психическа нагласа. Но нямаше Нейт. Прехапа долната си устна, зарови пръсти в тъмните кичури над челото си и въздъхна тежко. Може би причината бе в цвета на косата ѝ, може би Нейт предпочиташе блондинки? Сигурно беше така, иначе защо ще се опитва да впечатли Мис Вселена.

Сузана се отказа да губи повече време в мисли за него и реши да си приготви вечеря. При огледа на хладилника откри само една безнадеждно стара пирожка с пилешко месо. Извади я от камерата, погледна я и тутакси я изхвърли. С ъгълчето на окото си тя долови някакво движение на балкона. Обърна се и видя една гладка сиамска котка да се разхожда безгрижно по парапета, сякаш беше на разходка в градския парк. Макар че остана външно спокойна, сърцето ѝ скочи в гърлото. Жилището ѝ бе на осмия етаж. Една погрешна стъпка и от котката нямаше да остане и помен. Сузана внимателно се приближи към плъзгащата се врата, открехна я леко и повика тихо:

— Ела тук, мац-мац-мац!

Котката прие поканата и скочи от парапета. С вирната опашка тя директно се отправи към кофата за боклук и спря пред нея:

— Гладна си, нали? — попита Сузана меко.

Извади пилешката пирожка и я сложи в микровълновата печка. Тъкмо беше накъсала пирожката на хапки в една чиния, когато някой звънна на вратата.

— При теб ли е моята котка? — попита Нейт, когато Сузана му отвори. Беше свалил костюма си и сега беше по джинси и яркосиня тениска.

— Не знам — увърташе тя. — Опиши ми я!

— Сузана, не ми е до глупави шегички. Чокълит Чип е много ценно животно.

— Чокълит Чип — повтори тя с насмешка, кръстоса ръце и се облегна на рамката на вратата. — Очевидно не си прочел внимателно договора за наем, защото в него, в глава дванадесет, точка тринадесет изрично се казва, че домашни животни не се разрешават. — Всъщност тя изобщо нямаше представа в коя глава и в коя точка е казано, но искаше да се престори пред него, че знае.

— Ако ти не ме наклеветиш, и аз ще си мълча.

— Аз не гледам животно вкъщи.

— Не. Гледаш бебе.

— Да, но само за три дни! — защити се тя.

— Котаракът е на сестра ми. Ще остане при мен по-малко от седмица. Сега, ако не ми кажеш дали Чокълит Чип е тук, ще получа сърдечен пристъп.

— Тук е.

— Слава Богу! — Нейт видимо се успокои. — Сестра ми душа дава за тая глупава животинка. Долетя от Сан Франциско, за да я остави, защото заминава за Хаваите.

Сякаш чул да споменават името му, Чокълит Чип небрежно прекоси килима и спря в краката на Нейт. Той се наведе да го вдигне и го изгледа сурово за наказание.

— Няма да е зле да държиш балконската врата затворена — каза Сузана, като се опитваше да си придаде безгрижен вид.

— Благодаря. Ще се постарая! — Нейт взе Чокълит Чип под мишница и кръстоса поглед със Сузана. — Може би ще ти е интересно да научиш, че Силвия Потър е сестра ми — обърна се и излезе.

— Силвия Потър е сестра ми — изимитира го Сузана.

Едва след като затвори след него вратата, осъзна какво ѝ беше казал.

— Сестра ми — повтори тя. Наистина ли беше казал това?

Стоеше пред вратата му, без да мисли дали постъпва разумно. Когато Нейт отвори след бясното ѝ почукване, тя се втренчи в него с учуден и объркан поглед.

— Какво каза преди малко?

— Казах, че Силвия Потър е сестра ми.

— Точно от това се страхувах — мислите ѝ се гонеха и препъваха една в друга, като изсипани топчета. А тя си въобразяваше... Беше си помислила...

— Кой е Андрю Адамс?

— Брат ми — подхвърли тя, като се чудеше дали ще ѝ повярва.

— Опитай пак — поклати глава Нейт.

— Един сътрудник от „Ейч енд Джей Лима“ — побърза да обясни тя, — когато отложих срещите си в понеделник сутринта, той предложи да обсъдим нещата тази вечер на чашка. Прозвуча ми съвсем невинно, но трябваше да се досетя, че правя грешка. Адамс е известен сваляч.

— Жалко, че нямах камера, когато ме забеляза в салона на бара — устните на Нейт потрепнаха в едва забележима усмивка. — Имах чувството, че ще ти изпаднат очите.

— Причината беше сестра ти — призна си Сузана. — Тя е прекрасна.

— Ти също.

Сигурно е слънчасал, помисли си тя. Сравнявайки се със Силвия — висока, руса, с изваяни черти, Сузана се почувства красива колкото професионален борец.

— Благодаря ти, че го казваш.

Сузана не обичаше да ѝ правят комплименти. Беше прекалено уравновесена, за да се ласкае от тях. Усмиваше се и благодареше, но оставяше думите да се плъзнат край ушите ѝ.

С Нейт, разбира се, не беше така. С него всичко беше различно. Беше натрупала вече огромен запас от изключения заради него. Доколкото разбираше, той нямаше амбиции и ако го беше срещнала някъде другаде, а не в дома си, изобщо нямаше да ѝ направи впечатление. Знаеше, че не е хубаво да се раздвоява по този начин, обаче не можеше да спре.

— Искаш ли да влезеш? — попита той и се отмести.

Вниманието ѝ бе привлечено от писукането, донасящо се от двуметровия телевизионен екран. Явно го бе прекъснала по средата на някаква видеоигра. Видеоигра!

— Не — отвърна бързо тя. — Не искам да те прекъсвам. Освен това... Тъкмо се канех да си приготвя вечеря.

— Ти готвиш?!

Огромното му учудване или по-скоро шок, я обидиха.

— Разбира се, че готвя.

— Радвам се да го чуя, защото ми дължиш една вечеря.

— Аз...

— И тъй като напоследък все нещо ни е криво, една спокойна хубава вечеря пред камината е точно това, от което се нуждаем.

Мислите ѝ се стрелнаха със скоростта на светлината в обърканото ѝ съзнание. Нейт се самопокани на вечеря, която тя самата трябваше да стъкми! Всемогъщи Боже, как можа така безцеремонно да излъже, че готви?! Всичко, което бе опитвала да приготви в кухнята се проваляше с трясък. Препечените филийки бяха нейния специалитет. В ума ѝ се завъртяха всички възможни начини да ги поднесе: с масло? Мед? Мармалад? Списъкът беше безкраен.

— Ти приготви вечерята, а аз ще донеса виното — каза Нейт прелъстително. — Време е да седнем заедно и да поговорим. Става ли?

— Ами аз... Трябва да прочета един материал довечера.

— Няма проблем. Ще си поставя за цел да си тръгна навреме, за да имаш възможност да си свършиш работата.

Той остана загледан в нея дълго време и въпреки всичко, което знаеше за него, на нея ѝ се искаше да бъдат сами заедно. Тя трябваше да прегледа едни материали, а Нейт да се върне при видеоиграта си. Връзка като тази не би могла да просъществува. Въпреки това обаче, без да си дава сметка какво върши, Сузана кимна.

— Хубаво. Един час ще ти бъде ли достатъчен?

Тя кимна повторно като робот, командван дистанционно. Нейт се усмихна и се наведе да я целуне леко по устните.

— Тогава ще се видим след час.

Той я прихвана през кръста и я изведе. Сузана постоя доста дълго в коридора, като се чудеше как ще се оправи в новосъздадената ситуация. Тя премисли всички възможности и разбра, че има само един избор.

Ресторантът „Уестърн Авеню Дели“.

Точно след един час Сузана беше готова. В средата на масата имаше една препълнена купа зелена салата. Купата беше подарък от леля ѝ по случай завършването ѝ. Сузана много обичаше леля си Герти, но горката жена ги беше объркала с Емили. Сестра ѝ се бе захласнала по чудесната чиния. Сузана за първи път я използваше и



като я гледаше сега, си помисли, че може да стане и за пунш. Нейт няма да забележи. За сметка на това гозбата беше чудесна и къкреше в тигана. На вратата се звънна. Сузана пое дълбоко дъх и заразмахва бясно ръце над врящото ястие, за да разпръсне миризмата из целия апартамент, преди да отвори.

— Здравей! — Нейт се облегна на прага с бутилка вино в ръка.

— Здравей. Вечерята е почти готова — гласът ѝ леко потреперваше.

— Ще върви ли с червено вино?

— Много — отговори Сузана и му направи място да влезе.

— Сега ли да го отворя?

— Да, ако обичаш.

Влязоха в кухнята. Нейт спря и повдигна вежди:

— Изглежда, доста си се потрудила.

За всеки случай Сузана беше напълнила мивката със съдове и бе строила множество подправки на плота. Беше добавила и няколко книги. Нито една от тях не беше готварска, но изглеждаха внушителни.

— Надявам се, че обичаш тази гозба? — попита Сузана весело.

— Тя ми е една от любимите.

Сузана подсвирна леко и кимна доволно. Не умееше да лъже, но тази вечер се налагаше, за да спаси достойнството си. Докато тя сервираше ястието, Нейт сръчно отвори бутилката и напълни чашите, след което седнаха да вечерят.

— Много е вкусно — каза Нейт, като опита от ястието.

— Благодаря — Сузана не вдигна поглед. — Тази рецепта се предава от поколение на поколение в рода на майка ми. — Това беше полуистина, разтегната и преобразена до неузнаваемост. Майка ѝ имаше любима семейна рецепта, но тя беше за коледни сладки.

— Салатата също е превъзходна. Какво си ѝ сложила?

Сузана най-много се страхуваше от този въпрос.

— А-а... — Трескаво се опитваше да си спомни какво се слага обикновено в салатите. — Олио! — извика тя, сякаш току-що бяха открили черно злато в стаята ѝ.

— А оцет?

— Да — кимаше усърдно, — много оцет.

— Подправки? — Нейт сложи лакти на масата и се усмихна.

— Да, разбира се, и подправки.

Устните му потрепваха, когато отпи от виното. Сузана не умееше да хитрува. Ако Нейт не беше задавал толкова трудни въпроси, може би нямаше да се издаде. Но той очевидно беше разбрал и нямаше смисъл да продължава играта.

— Нейт... — започна тя и отпи за кураж.

— „Уестърн Авеню Дели“?

Тя кимна съкрушено.

— Чудесен избор!

— Как позна? — нещо я подтикваше да се подлага на все по-големи унижения. Всеки на нейно място веднага би приключил въпроса.

— Имаш предвид, като изключим факта, че със съдовете в мивката би могла да нагостиш цял взвод. Между другото, не ми стана ясно за какво ти е била скарата?

— Аз... Исках да си помислиш, че съм подгръвала макароните на нея.

— Разбирам — Нейт полагаше огромни усилия да не се размее на глас и Сузана си помисли, че би трябвало да му е благодарна за това. — Откъде взе всички тези подправки?

— Емили ми ги подари за една Коледа. Тя продължава да се надява, че ще стане чудо и аз внезапно ще открия призванието си в живота — да се вържа за печката.

Нейт се засмя. Явно картината му се стори много забавна:

— За в бъдеще да знаеш, че подправка за пилешко месо или кърми на прах не са ти нужни за спагети.

— О! — не трябваше да допуска да обсъждат случилото се. — Значи... си знаел от самото начало?

— Но съм поласкан от труда, който си положила.

— Няма какво повече да загубя, ако призная, че в кухнята съм пълна скръб. По-скоро бих предпочела да анализирам финансови отчети всеки ден, отколкото да се опитам да замеся тесто за бисквити.

— Ако все пак решиш, най-много обичам шоколадови — Нейт се пресегна за хляб.

— Ще го имам предвид. В центъра, до брега, отвориха нов павилион. Продават и шоколадови бисквити, най-хубавите, които могат да се купят.

Когато се навечеряха, Нейт ѝ помогна да разчистят масата. Докато Сузана плакнеше чиниите и ги редеше в машината за миене, той запали огъня. Тя го завари седнал на пода пред горящата камина.

— Още вино? — попита той и повдигна бутилката.

— Да! Благодаря! — младата жена внимателно седна до него. Нейт се усмихна доволно и се пресегна да загаси лампата. Огнените отблясъци заиграха по отсрещната стена. Стана уютно и топло.

— Хайде — каза той нежно в ухото ѝ. — Питай!

Сузана премигна. Не разбираше какво точно има предвид.

— Изгаряш от желание да узнаеш всичко за мен от момента, в който се срещнахме. Просто ти давам възможност да ме попиташ.

Тя изпи на един дъх виното си. Ако толкова лесно можеше да чете мислите ѝ, нейното място не беше в бизнеса. Да, искаше да му зададе много въпроси и ловко се бе опитвала да ги вмъкне в разговора.

— Първо обаче — каза той, — искам нещо друго.

Преди да разбере какво става, Нейт я беше притиснал на пода и я целуваше. Целуваше я пламенно, упойваше сетивата ѝ без следа от надменност. Беше я заварил неподготвена и преди да се опомни, тя попадна във водовъртеж от шеметни усещания. Когато той вдигна глава, Сузана се взря в него, останала без дъх, учудена, че откликна с такава готовност. Без да дочака реакцията ѝ, Нейт свали шнолата и зарови пръсти в косата ѝ.

— Цяла вечер жадувах за този момент — промълви той.

Тя все още не бе в състояние да продума. Той я целуваше и прегръщаше, но това явно не смущаваше говора му. А тя бе напълно замаяна и объркана.

— Така — тихо рече Сузана, — забравих за какво говорехме.

Нейт застана зад нея, придърпа я към себе си и обсипа врата ѝ с целувки.

— Струва ми се, искаше да ме попиташ нещо — каза той след известно време.

— Да, правилно. Исках... Ти работиш ли?

— Не.

— Защо? — попита тя с треперещ глас.

— Отказах се.

— Но защо?

— Работех прекалено много. Бях забравил какво е да си щастлив.

— О!

Устните му се движеха по извивката на врата ѝ към рамото и тя затвори очи, изпълнена с противоречиви чувства. Част от нея жадуваше да се отдаде на възбудата от докосването му, а в същото време ѝ се искаше да узнае всичко за този необикновен мъж. Нейт застана отново пред нея. Нежните му целувки падаха като дъждовни капки по очите, носа, страните и устните ѝ.

— Интересува ли те нещо друго? — попита той.

Сузана поклати глава, въздъхна и неохотно свали ръце от раменете му.

— Искаш ли още вино? — предложи Нейт.

— Не, благодаря — струваше ѝ огромни усилия да не му каже да продължи да я целува.

— Добре тогава — настани се той удобно, наведе се напред и обгърна коленете си с ръце. — Сега е мой ред.

— Твой ред?

— Да — ленивата му усмивка я изведе от равновесие. — Имам няколко въпроса.

Беше ѝ невъзможно да се съсредоточи върху нещо друго, освен върху факта, че Нейт седеше на няколко сантиметра от нея и всеки момент можеше да я целуне.

— Не възразяваш, нали?

— Не — махна тя с ръка.

— Добре, разкажи ми още за себе си.

Сузана замълча. В живота ѝ нямаше нищо, с което би могла да го впечатли. Беше работила упорито, издигаше се бавно в йерархията към набелязаните цели.

— Може би ще ме повишат — започна тя. — Постъпих в „Ейч енд Джей Лима“ преди пет години. Избрах тази компания, въпреки че други две ми предлагаха по-висока заплата.

— Защо?

— Тук имах перспектива. Прегледах структурата на управление и разбрах, че ми се предлага много добра възможност за стабилно развитие. Да си жена е предимство, но и наказание, ако разбираш какво имам предвид. Трябваше много усърдно да работя, за да се утвърдя. През цялото време обаче съзнавах, че присъствието ми е формално, за украса.

— Искаш да кажеш, взели са те, само защото си жена?

— Точно така. Но аз потиснах гордостта си и се заех да докажа, че мога да се справя с всичко, което ми възложат, и успях. — Преди пет години си поставих за цел да стана вицепрезидент — гласът ѝ звучеше все по-уверено. — Трудна задача, като се има предвид, че тези постове обикновено се заемат от мъже.

— И? — Нейт беше доволен от нея.

— И след няколко седмици ще разбера дали ще ме повишат. Ще бъда много щастлива ако стане, защото съм си го извоювала. Повече няма да бъда декор на главното управление.

— Голяма ли е конкуренцията?

— Направо е убийствена. За поста са се кандидатирали и двама мъже. Единият постъпи в компанията заедно с мен, а другият — преди това. И двамата са по-възрастни от мен, изключително способни и всеотдайни.

— Ти също си изключителна и всеотдайна.

— Това може да не е достатъчно — прошепна тя.

Сега, когато беше толкова близо до целта, желанието ѝ да я постигне беше още по-силно. Усети, че Нейт я изучава с поглед.

— Това повишение, изглежда, е много важно за теб!

— То е всичко за мен! От момента, в който постъпих на работа, се стремя към него. Но всичко стана значително по-бързо, отколкото смеех да се надявам.

— Замисляла ли си се някога какво би станало, ако постигнеш мечтата си и установиш, че не си щастлива — Нейт сложи дърво в огъня и, без да пита, наля вино в чашата ѝ.

— Как няма да съм щастлива?! — възкликна тя. Разбира се, че щеше да бъде щастлива! Щеше да тръпне от удоволствие, да ликува!

— Не се ли боиш, че пропускаш нещо в живота си?

О, не! Започваше да ѝ говори като Емили.

— Не! — отвърна Сузана категорично. — Не мисля. Знам какво ще кажеш, затова моля те, недей! Спести си думите! Емили спори с мен по този въпрос откакто завършихме колежа.

— По кой въпрос спори с теб Емили? — наистина изглеждаше объркан.

— Да се омъжа, да създам семейство. Но ролята на съпруга и майка просто не е за мен. Никога не е била и няма да бъде!

— Разбирам.

Сузана беше убедена, че не разбира.

— Ако бях мъж, никой нямаше да ми натяква да се ожена.

Нейт се засмя и се взря за един мъчителен миг в нея.

— Повярвай ми, Сузана, никой не би те взел за мъж.

— Заради носа ми, нали? — тя се усмихна и сведе поглед.

— Заради носа ти?!

— Да! — обърна класическия си профил към него. — Мисля, че това е най-хубавата ми черта. — Виното явно я беше замаяло, но се чувстваше добре, защото ѝ беше уютно и топло и Нейт седеше до нея. Едва ли някога е била по-щастлива.

— Всъщност, изобщо не се бях замислял за носа ти. Спомних си онази първа вечер с Мишел.

— Искаш да кажеш, когато двамата заспахме в хола.

Нейт кимна и я хвана за рамото. Погледът му прикова нейния.

— Това е единственият път в живота ми, когато съм държал в обятията си една жена, а съм искал друга!

## ПЕТА ГЛАВА

— Реших да не го виждам повече! — заяви Сузана.

— Моля?! — сепна се госпожа Брукс и я погледна.

— Извинете, казах го несъзнателно — смутена, Сузана се засуети около бюрото.

— До късно ли стояхте снощи? — попита секретарката.

— Не — излъга Сузана. Бе десет, когато Нейт си бе тръгнал.

— А предишната вечер? — настоя секретарката.

— Не до много късно — опита да се измъкне Сузана.

Елинър Брукс излезе тихо от стаята, но преди това ѝ отправи осъдителен, невярващ поглед. Щом вратата хлопна, Сузана подпря глава с ръце и бавно и тежко въздъхна. Нейт Таунсънд така ѝ беше завъртял ума, че вече говореше на стените.

Вечерта, когато го покани на вечеря, той стоя почти до единадесет и я омагьоса с целувките си. Бяха изминали три дни оттогава, а Сузана още усещаше устните му върху своите. Ароматът на неговия одеколон още се носеше из хола и всеки път, когато влизаше там, ѝ се струваше, че Нейт е вътре.

Той дори не работеше. Имал някаква работа, но напуснал. На Сузана поне ѝ беше ясно, че не бърза да си намери друга.

Беше я прегръщал, целувал, търпеливо беше слушал мечтите ѝ. Ала не сподели своите. Нямаше амбиции, нито вътрешна потребност за самоусъвършенстване. А Сузана беше луда по него. С годините бе успяла да си изгради имунитет срещу влюбване. Беше прекалено разумна, практична и отдадена на кариерата си. Никога не бе допускала, че ще се влюби толкова силно в човек като него. Нейт, с неговия манталитет „няма нужда да се бърза“ и начин на живот ден за ден. Даде си сметка, че все повече хлътва и направи единственото, което ѝ оставаше — започна да се крие. Успяваше да избегне евентуалните срещи с него вече три дни. Той няколко пъти беше оставял съобщения на телефонния секретар, но тя не им отговори. Ако случайно го срещнеше, имаше идеално оправдание — работа. Това бе

самата истина — прекарваше по-голямата част от времето си затворена в офиса. Излизаше от къщи рано и се прибираше късно. Извънредните часове, които прекарваше в труд, имаха за цел две неща — да покаже на шефа си, че е посветена на работата и да стои далече от Нейт. Телефонът иззвъня. Тя се пресегна и натисна бутона.

— Да?

— Господин Таунсънд е на телефона — съобщи госпожа Брукс.

Сузана стисна очи, гърлото ѝ се стегна.

— Нека да остави съобщение — каза тя с дрезгав шепот.

— Той настоява да говори с вас.

— Кажете му, че съм на събрание и че не мога да изляза. — Не беше в неин стил да лъже и секретарката ѝ знаеше това.

Госпожа Брукс се поколеба за момент и попита:

— Това ли е човекът, когото сте решили да не виждате повече?

— Да.

— Така си и мислех. Ще му кажа, че ви няма.

— Благодаря — ръката ѝ трепереше. Не бе допускала, че Нейт ще ѝ позвъни в офиса.

Към единадесет часа спокойствието ѝ се възвърна. Тъкмо събираше бележките за деловата среща с финансовата комисия, когато секретарката влезе.

— Обади се Франклин и отложи следобедната среща.

— Пожела ли да се срещнем друг път?

— Петък в десет.

— Чудесно — кимна Сузана. Едвам се сдържа да не я запита как е реагирал Нейт, когато е чул, че я няма.

— Господин Таунсънд остави съобщение. — Изглежда, секретарката я познаваше добре и можеше да чете мислите ѝ.

— Оставете го на бюрото ми.

— Няма ли да го прочетете? — настоя възрастната жена.

— Ще го прочета по-късно.

По време на събранието Сузана съжали, че не е послушала секретарката си. Обзе я нетърпение. Искаше ѝ се събранието да свърши по-скоро, за да прочете съобщението от Нейт. Главата ѝ беше пълна с цифри — важни цифри от значение за изхода на пазарната стратегия, която тя и нейният отдел бяха планирали, все пак Сузана откри, че мислите ѝ отново и отново се връщат към Нейт. Това не ѝ



беше присъщо. Когато събранието най-накрая свърши, тя се презираше. Ниските ѝ токчета тракаха отсечено по полирания дървен под.

— Госпожо Брукс — каза тя, като нахълта в преддверието. — Бихте ли... — замръзна на място.

Последният човек, когото очакваше да види тук, беше Нейт. Той седеше на ръба на бюрото, облечен с тениска на „Маринърс“, избелели джинси и бейзболна шапка. Подхвърли във въздуха една топка и я улови ловко в бейзболната си ръкавица.

Елинър Брукс изглеждаше едновременно обезпокоена и извънредно доволна. Без съмнение, Нейт беше използвал неимоверния си мъжки чар пред възрастната дама.

— Време е вече — каза Нейт, усмихна се дяволито и енергично се изправи. — Страхувах се, че ще закъснеем за мача.

— Мач?! — повтори Сузана. — Какъв мач?

Нейт протегна дясната си ръка и показа бейзболната ръкавица и топката — в случай, че не ги бе забелязала.

— „Маринърс“ играят и аз съм запазил за нас две от най-хубавите места.

Сърцето ѝ заби по-силно. Това беше точно в негов стил — да помисли, че тя може да си тръгне от работа по средата на работния ден заради някаква си приумица. Очевидно той не знаеше какво е чувство за отговорност. Не стига, че беше обсебил мислите ѝ по време на важна среща, ами сега ѝ предлагаше да се измъкне за цял следобед!

— Сериозно ли мислиш, че ще си тръгна?

— Да.

— Не мога. Няма да дойда!

— Защо?

— На работа съм! — според нея това обяснение е достатъчно.

— През изминалата седмица си стояла в този кабинет всяка вечер. Имаш нужда от почивка. Хайде, Сузана, пусни си косата и да вървим да се забавляваме. Няма да боли, обещавам! — той се отнасяше така нехайно към работата, като че службата и задълженията нямаха значение. Това говореше достатъчно красноречиво, че няма представа какво значи да работиш за собствено удовлетворение.

— Ще боли! — сопна се тя.

— Добре — каза той енергично, — какво толкова важно имаш този следобед? — Нейт заобиколи бюрото на секретарката, за да отговори на собствения си въпрос. Наведе се и разгърна страниците на графика ѝ.

— Господин Франклин отложи срещата в три часа — напомни ѝ съвестно госпожа Брукс. — Освен това пропуснахте обяда си заради събранието.

Сузана погледна гневно възрастната жена. Чудеше се какво точно е казал или направил Нейт, за да превърне преданата ѝ секретарка в предател за толкова кратко време.

— Имам други по-важни неща за вършене — каза рязко.

— Не и според графика ти — отговори уверено Нейт. — Доколкото виждам, нямаш абсолютно никакво извинение да не дойдеш с мен на бейзболен мач.

Тъй като нямаше никакво намерение да спори с него, тя се отправи към кабинета си с добре премерена стъпка, на която би се възхитил и генерал Джордж Патън, и седна зад бюрото.

За нейно разочарование Нейт и госпожа Брукс я последваха. Максималното, на което беше способна, бе да се въздържи да не зарови лице в дланите си и да ги помоли да излязат.

— Сузана — увещаваше я нежно Нейт, — имаш нужда от почивка. Утре ще се върнеш освежена. Ако прекарваш толкова време в офиса, както правиш напоследък, ще загубиш перспектива. Един следобед навън ще ти се отрази чудесно!

Секретарката, изглежда, се канеше да каже нещо, но Сузана я спря с убийствен поглед.

— Сузана, тъкмо преглеждах тези цифри и...

Джон Хамър спря по средата на изречението, когато забеляза другите двама.

Ако наблизко имаше някой отворен прозорец, Сузана с удоволствие би се хвърлила от него. Директорът на компанията обаче се усмихна любезно. Изглеждаше малко смутен, че я е прекъснал. Изчакваше Сузана да ги представи един на друг.

— Джон, това е Нейт Таунсънд, моят съсед.

Джентълмен, както винаги, Джон пристъпи и подаде ръка за поздрав. Дори да му се е сторило странно да види мъж по джинси и тениска в кабинета на Сузана, той не го показа.

— Нейт Таунсънд — представи се Нейт. — Дошъл съм да взема Сузана. Отиваме да гледаме мача на „Маринърс“ следобед.

— Чудесна идея! — Джон погледна замислено.

— Не, всъщност не мисля, че ще отида... Искам да кажа... — тя спря, защото видя, че никой не обърна внимание на протестите ѝ.

— Нейт е прав — каза Джон, оставяйки папката, на бюрото ѝ. — Напоследък доста често работиш до късно. Излез този следобед, позабавлявай се!

— Но...

— Сузана, наистина ли смяташ да спориш с шефа си? — обади се Нейт.

— Аз... Не! — Сузана зяпна от учудване.

— Добре, добре — Джон изглеждаше толкова доволен, като че ли самият той беше направил това предложение. Усмихна се и кимна на Нейт, сякаш бяха стари приятели.

— Хайде да тръгваме, за да не изпуснем началото — Нейт погледна часовника си.

Без желание Сузана се пресегна за чантата си. Беше направила всичко възможно да стои настрана от Нейт и въпреки това, макар и не по нейна вина, щеше да прекара деня с него. Не успя да му каже нищо, преди да влязат в асансьора, но щом вратата се затвори, тя се опита да се противопостави отново.

— Не мога да ходя на бейзболен мач с тези дрехи.

— Изглеждаш чудесно!

— Но това е работният ми костюм...

— Хайде, не издребнявай — той я хвана за ръка и, когато вратата се отвори на първия етаж, я изведе навън. Щом излязоха на улицата, Нейт ускори ход и се отправи по Четвърто авеню към стадион Кингдъм.

— Трябва да знаеш, че тази работа никак не ми харесва! — каза тя, като подтичваше след него.

— Ако ще се оплакваш, поне изчакай да влезем и да седнем. Доколкото си спомням, с празен стомах ставаш доста раздразнителна.

Усмивката му можеше да размекне всеки, но тя бе решила да не ѝ се поддава. Голямо нахалство бе от негова страна да нахълта така в офиса. И Сузана смяташе да му го каже, веднага щом си поеме дъх.

— Не се безпокой, ще те нахраня — обеща той, докато чакаха на един светофар.

Неговото самоуверено държание малко я успокои. Един Бог знае какво си бе помислил Джон Хамър, въпреки че — трябваше да го признае — неговото държане доста я озадачи. Той работеше много и също бе изцяло отдаден на работата си. Не беше в негов стил да одобри подобна налудничавя идея. Всъщност Джон се държа така, сякаш познаваше Нейт или поне беше чувал за него. Не си спомняше да е виждала шефа си да проявява такъв ентузиазъм, когато се запознава с някого.

Показаха билетите си на входа на стадиона и Нейт се насочи към две седалки, точно зад местата на отбора на домакините.

Сузана не беше ходила никога на такъв мач, затова не можеше да оцени колко са хубави местата.

Тъкмо беше седнала, когато Нейт скочи и вдигна дясната си ръка. Тя се отпусна на твърдата седалка. В следващия момент някакво пакетче с фъстъци профуча край ухото ѝ.

— Хей! — извика тя и се огледа.

— Не се бой — усмихна се Нейт, — продавачът просто ми ги хвърля. — Едва изрекъл последната дума, той улови още едно пакетче. — Заповядай — подаде ѝ го. — След малко ще мине и продавачът на хотдог.

— Тръгвам си! Щом толкова ти се играе, излез на игрището! — Сузана нямаше намерение да седи кротко, а наоколо ѝ да прелитат разни пакетчета.

— Ако те дразни всяка дреболия, знам един много хубав начин за успокояване. — Нейт отново се засмя. Смехът му беше звучен и пътен.

— За луда ли ме мислиш? Първо идваш и ме измъкваш от работа, сега се замерваш с фъстъци, като някой ученик. Кой знае какво ще направиш след малко. Освен това... — тя не можа да продължи. Преди да усети намеренията му, Нейт я прегърна през раменете, притегли я към себе си и страстно я целуна.

Обезоръжена напълно, тя отново седна сковано и затвори очи. Усети пулса в слепоочията си. След малко почувства, че Нейт пхна един хотдог в отпуснатите ѝ ръце.

— Поръчах да му сложат от всичко.

С един бегъл поглед към претрупаното хлебче тя разбра, че „всичко“ означава краставички, горчица, кетчуп, лук, зеле и още няколко неща, които не можа да определи.

— Сега яж, преди да съм те целунал отново.

Само такава предупреждение можеше да я накара да го стори. Бяха изминали вече няколко минути, откакто я бе целунал, а тя все още беше толкова замаяна, че не можеше да разсъждава. Накрая вдигна хотдога към устата си, подготвена за най-лошото. Но за нейна изненада той не се оказа безвкусен. Даже много вкусен. След като му видя сметката, тя пристъпи към фъстъците. Още бяха топли. Топли и солени — направо чудесни!

Друг продавач мина покрай тях и Нейт купи за двамата по един студен сок. Сузана тъкмо се нахрани и първата част на мача свърши. Нейт я хвана за ръката.

— По-добре ли се чувстваш? — очите му бяха толкова дружелюбни, че можеха да стоплят вода. Един негов поглед бе достатъчен, за да я порази. Всеки път, когато го срещнеше, ѝ се струваше, че попада във водовъртеж и едва не се удавя. Всеки път се опитваше да устои на това притегляне, но беше невъзможно.

— Сузана... — обади се той.

— Все пак се чувствам малко неудобно... — каза тя.

— Защо?

— Стига Нейт, за Бога, аз съм единственият човек тук, облечен с костюм.

— Това може да се поправи.

— О!? — Сузана искрено се усъмни. Какво смяташе да прави той. Да я съблече?

Той ѝ отправи една от прочутите си усмивки и неочаквано я помоли да го извини за момент. Учудена, младата жена гледаше как си пробива път към близкия щанд. След малко се върна с тениска на „Маринърс“ в едната ръка и бейзболна шапка в другата. Сузана съблече сакото си и нахлузи тениската. После Нейт ѝ сложи шапката и леко я нахлупи напред.

— Така — каза той доволно. — Сега изглеждаш като играчите от нашия отбор.

— Благодаря.

— Няма защо.

Изпъна тениската върху правата си пола. Чудеше се как ли изглежда отстрани. Изведнъж ѝ се стори, че това няма никакво значение. Беше ѝ хубаво с Нейт. Чудесно бе да се смее и да се наслаждава на живота.

Те отново седнаха и насочиха вниманието си изцяло върху играта. В края на петата част „Маринърс“ имаха един пробег по-малко.

Сузана не разбираше много от бейзбол, но ѝ харесваше огромната тълпа, която викаше за своя отбор, харесваше ѝ музиката на орган и напрегнатата атмосфера. Всички бяха възбудени в очакване на интересни моменти.

— Напоследък ме избягваш — отбеляза Нейт по средата на шестата част. — Бих искал да знам защо.

Не можеше да му каже истината, а не искаше и да го лъже. Престори се, че следи внимателно играта и просто вдигна рамена. Надяваше се той да приеме това като достатъчно обяснение.

— Сузана!

Трябваше да се досети, че Нейт ще настоява докрай.

— Защото не ми харесва това, което става, когато ме целуваш.

— Какво става? — попита той. — Първия път ти нанесе съкрушителен удар на моето его. Доколкото си спомням, твърдеше, че било хубаво. Нарече го „приятно“.

— Да, спомням си, казах нещо такова — навела глава, тя ритна някакъв боклук с върха на лачената си обувка.

— Излъгала си ме?

— Добре — призна тя, — излъгах. Но ти си го знаел през цялото време. Трябва да си го знаел, иначе...

— Иначе какво?

— Нямаше да ме целуваш всеки път, когато искаш да ме накараш да направя нещо, а аз не искам.

Той се усмихна и около очите му се образуваха малки бръчици. Това придаваше на лицето му ангелски и в същото време непристоен вид.

— Знаел си, така че не ми излизай с редовния номер за съкрушеното его.

— Приятно е да чуя, че го признаваш. Между нас има искра, Сузана, и е време вече да го разбереш. Аз го усетих от самото начало.

— Разбира се. Но има огромна разлика между това, да стоиш до контакта и това, да си играеш с жица с високо напрежение. Предпочитам да съм сигурна.

— Но не и аз — той прекара пръст по бузата ѝ, стигна до брадичката и накрая спря върху устните, които като по команда се разделиха. — Винаги съм предпочитал риска — продължи той с тих глас, без да сваля поглед от нея.

— Забелязах — Сузана потрепери при допира с него и притаи дъх. Едва когато той махна ръката си, тя отново можеше да диша спокойно.

От реакцията на въодушевената тълпа разбра, че на терена става нещо интересно. Доволна, че отклони вниманието си от Нейт, се загледа как един играч от „Маринърс“ заобиколи базата и се приготви за пробег. Тя изръкопляска лекичко, но нейният възторг бе далеч по-обуздан от този на останалите зрители.

Към края на деветата част обаче положението се промени. Базите бяха пълни. Техният играч се приближи към мястото, откъдето щеше да бие. Хората около нея пееха „Велик удар, велик удар“ и Сузана скоро се присъедини към тях. Играчът хвърли бърза топка и тя присви очи, за да вижда по-добре. Чу се удар от бухалка. Младата жена отвори широко очи и се изправи, тъй като топката тупна в лявото поле и прескочи стената. Тълпата полудя. Сузана спонтанно се завъртя към Нейт, протегна ръце и силно го прегърна.

Той беше не по-малко възбуден, и когато я пусна да стъпи на земята, вдигна пръсти към устата си и извири пронизително.

Тя се смееше и аплодираше. Даже стигна до там, че сви ръце на фуния около устата си и силно извика в знак на одобрение.

Тогава забеляза, че той я гледа. Очите му бяха широко отворени, преструваше се, че е потресен, сякаш не можеше да повярва, че изтънчената и възпитана Сузана Симънс е дръзнала да се принизи да крещи в знак на одобрение. Това моментално охлади нейния ентузиазъм и тя отново седна със скръстени ръце и прибрани крака. Смутена бе, че реагира така невъздържано на нещо толкова несериозно. Когато се осмели да обърне очи към него, разбра, че я е гледал през цялото време.

— Нейт — прошепна тя, смутена от постоянното му внимание. Играта беше свършила и всички наоколо наставаха да си ходят. Сузана

усети как се изчервява. — Защо ме гледаш така?

— Смайваш ме.

По-скоро се беше изложила пред него с необузданата си реакция. Чувстваше се унижена.

— Ще се оправииш, Сузана Симънс — каза той тайнствено, — и двамата ще се оправим.

— Сузана, изненадана съм, че те намирам вкъщи в събота — каза Емили, влизайки в апартамента на сестра си. — Тази сутрин с Мишел сме тръгнали до магазина на Пайк Плейс и решихме да се отбием да те видим. Нямах нищо против, нали?

— Не, разбира се. Влизайте! — Сузана отметна косата от лицето си и разтри очи, за да се разсъни. — Между другото, колко е часът?

— Осем и половина.

— Толкова късно? Хм!

— Бях забравила — засмя се Емили. — Обичаш да се напиваш през почивните дни.

— Не се притеснявай — отвърна Сузана, като се прозяваше. — Ще сложа кафе и много бързо ще се приготвя.

Емили и Мишел я последваха в кухнята. След като сложи кафето, Сузана седна на стола срещу сестра си. Мишел радостно размахваше ръчички и въпреки ранния час Сузана се усмихна на жизнерадостната си племенница. Протегна ръце към детето и бе приятно изненадана, че то с радост я прегърна.

— Изглежда те помни — учуди се Емили.

— Разбира се, че ме помни — Сузана целуна вратлето на бебето. — Прекарахме си чудесно, нали, бебчо? Особено, когато те храних със сладкото от сливи.

— Не знам дали ще мога да ти се отблагодаря — засмя се Емили — че тогава взе Мишел. Аз и Робърт наистина имахме нужда да заминем.

— Забрави за това — Сузана отмина въпроса за благодарностите, като махна леко с ръка. Тя беше тази, която спечели от онзи смахнат уикенд. Нямахше да се запознае с Нейт, ако не беше Мишел.

— Цяла седмица се опитвах да се свържа с теб, но те нямаше вкъщи — въздъхна Емили.



— Защо не остави съобщение на телефонния секретар?

Емили поклати глава и дългата ѝ плитка се разлюля.

— Знаеш, че мразя тези неща. Езикът ми се връзва и не мога да говоря. Можеше и ти да се обадиш, нали?

През последните няколко седмици Сузана си мислеше да ѝ звънне, но не го направи, защото знаеше, че щом се обади, сестра ѝ веднага ще я обсипе с въпроси за Нейт.

— Всяка вечер ли работеше до късно? — попита Емили.

— Не точно — Сузана сведе поглед.

— Тогава сигурно си излизала с Нейт Таунсънд — Емили не я остави да отговори. Изведнъж започна да дърдори като мелница.

— Ще ти кажа, Сузана, че ние с Робърт бяхме силно впечатлени от твоя съсед. Той се държа чудесно с Мишел, а от начина, по който те гледаше, разбрах, че те харесва. Сега не ми казвай да не си пъхам носа в тази работа, моля те! Ти си на двадесет и осем и биологичният ти часовник показва, че остаряваш с всеки изминат ден. Ако въобще смяташ някога да се задомиш или да завържеш сериозни отношения с някой мъж, сега е моментът. А лично аз смятам, че няма да намериш по-добър от Нейт. Защо той...

Тя спря, за да си поеме дъх и Сузана се възползва от случая:

— Кафе?

Емили премигна, после кимна.

— Ти, май, изобщо не ме слушаш, а?

— Слушам те.

— Но не чу нито дума.

— Разбира се, че чух — защити се Сузана. — Каза, че ще постъпя глупаво, ако изпусна Нейт. Искаш да се омъжа за него, преди да съм загубила последния си шанс да стана майка.

— Точно така — отвърна Емили, доволна, че са я разбрали правилно.

Мишел започна да се дърпа и Сузана я пусна да лази по пода.

— И така — настоя Емили, — какво мислиш?

— Да се омъжа за Нейт ли? Няма да стане — каза спокойно тя. Сякаш си говореха за покупки. — По много причини, които ти не знаеш. Но за да задоволя любопитството ти, ще ти кажа някои от тях. Първо и най-важно, аз имам своя кариера, а той няма, освен това...

— Той е безработен? — учуди се сестра й. — Как може да не работи? Искам да кажа, този квартал е скъп. Не ми ли спомена, че апартаментът му е почти два пъти по-голям от твоя. Не може да си позволи да живее в него ако не работи!

— Нямам представа.

Сузана забрави Нейт за миг, тъй като погледът ѝ се спря на Мишел. Малко се учуди на себе си — бебето ѝ бе липсвало.

— Обикновено кафе ли е това? — попита Емили.

— Да.

— Тогава не си прави труд да ми сипваш. От години вече пия само кафе без кофеин.

— Добре — Сузана трябваше да се сети.

Мишел пресече кухнята с лазене, добра се до Сузана, хвана я за халата и, като се държеше за нея, се изправи. Усмихна се щастливо на постижението си.

— Слушай — каза импулсивно Сузана, докато се навеждаше да вземе племенницата си. — Защо не оставиш Мишел при мен тази сутрин? Ще се опознаем още по-добре. Можеш да пазаруваш, без да се притесняваш за нея.

За миг настъпи мълчание.

— Сузана — каза Емили след малко, — добре ли чух? Стори ми се, че ти току-що доброволно пожела да гледаш Мишел!

## ШЕСТА ГЛАВА

Сутринта беше слънчева и свежа. Сузана не се сдържа и отвори плъзгащата се балконска врата. Соленият вятър, долетял откъм залива Елиът, влезе в апартамента. Седнала на пода в кухнята, Мишел безгрижно демонстрираше музикалните си дарби, като удряше буйно с дървена лъжица по един тиган.

Телефонът иззвъня. Сузана знаеше, че това е Нейт.

— Добро утро — каза тя и отметна коса от лицето си. Не я прибра, защото знаеше, че той я харесва с пусната коса.

— Добро утро — въздъхна той в слушалката. — Да не би да те е навестил някой барабанист?

— Не, специален гост. Мисля, че би желал да те поздрави. Задръж за минутка. — Сузана вдигна Мишел от пода, сложи я на коляното си и опря слушалката в бузката ѝ. Точно тогава Мишел възбудено изля цял поток от безсмислени звуци.

— Каза ти „добро утро“ — поясни Сузана.

— Мишел?

— Кое друго бебе би ми дошло на гости?

— Колко сестри имаш?

— Само една — отговори със смях тя. — Обаче с мен и Емили едва ли би се справил всеки родител.

В отговор се разнесе заразителният приятелски смях на Нейт.

— Склонна ли си да приемеш и други гости?

— Разбира се. Донеси датското сирене! Аз ще направя кафе.

— Разбрахме се.

След няколко минути Сузана си даде сметка колко малка съпротива оказва, когато става дума за Нейт. След бейзболния мач тя вече не се опитваше да го отбягва. Просто нямаше повече сили за това, макар дълбоко в себе си да беше убедена, че всичко между тях е само в рамките на доброто приятелство. И все пак, въпреки лошите си предчувствия, след онзи следобед с него тя се прибра замаяна и развълнувана. С Нейт се чувстваше така, сякаш си възвръща

младостта, отминаваща някак неусетно. Вярно, хубаво ѝ беше да го вижда, но нямаше намерение това да продължава дълго. Припомняше си този факт всеки път, когато бяха заедно. Нейт Таунсънд беше като слънчев лъч в мрачен ден, но скоро щеше да завали, както става винаги. Тя не се залъгваше с мисълта, че от тяхната връзка може да излезе нещо сериозно.

Нейт пристигна и те тримата отново бяха заедно. Той вдигна Мишел високо във въздуха. Сузана гледаше с усмивка как бебето възторжено пици.

— Къде е Емили? — попита той.

— На пазар. Ще се върне след около час.

Прегърнал Мишел, Нейт отиде в кухнята, където Сузана слагаше сладкиша и кафето.

— Пораснала е, нали? — каза тя.

— Това ново зъбче ли е? — попита той, взирайки се в устата на детето.

— Сигурно — отвърна Сузана и също надникна да види.

Нейт я прегърна със свободната си ръка и се усмихна. Ясните му сини очи направо ѝ вземаха ума.

— Косата ти е пусната — той милваше с поглед лицето ѝ. — Заради мен?

Тя само кимна.

— Благодаря — прошепна той толкова близо до лицето ѝ, че думите ѝ се сториха като лека целувка.

Без да разбира точно какво прави, тя се притисна силно в него. Той я целуна и тя едва не се разтопи в ръцете му. Мишел зарови пръсти в косата на леля си, започна да я скубе и тя се принуди да се отдели от Нейт. Усмихнат, той освободи косата ѝ и я целуна още веднъж.

— Хм! Ти си по-сладка от всичко на света.

Трогната и малко смутена, Сузана се зае да слага сладкиша на масата.

— Имаш ли някакви планове за днес? — той седна на един стол.

Мишел чуруликаше весело в скута му. Изглеждаше много доволна, но Сузана знаеше от опит, че след малко отново ще поиска да я оставят на пода.

— Аз... Смятах да прескоча до офиса за около час.

— Не мисля, че ще отидеш — решително отговори той.

— Защо? — изненада се тя.

— Ще излезем навън — той огледа сините ѝ памучни панталони и снежнобелия пуловер. — Сигурно нямаш джинси.

Сузана кимна. Знаеше, че има някакви джинси, които не бе обувала от години.

— Само не знам дали ще ми станат.

— Премери ги.

— Защо? Какво си намислил? Като те знам какъв си, току-виж съм се озовала, без да се усетя, на върха на Маунт Рейниър.

— Ще пускаме хвърчило — каза той небрежно, сякаш това бе редовното им занимание.

Сузана си помисли, че пак не е разбрала. Той обичаше да си прави шеги от този род. Първо бейзболен мач през работно време, сега хвърчила...

— Чу ме добре и не разбирам защо гледаш толкова учудено.

— Но... Хвърчилата... Това е детска игра... Наистина, Нейт! — гласът ѝ стана малко по-уверен, — нямам хвърчила сред вещите си!

— Не! Това е за всеки. Не се прави на толкова възмутена. Възрастните също се забавляват. Направил съм едно голямо хвърчило и сега ще го изпробваме.

— Хвърчило? — повтори след него тя, като едва се сдържаше да не се разсмее. От дете не беше правила нещо, толкова... щуро.

Докато търсеше джинсите в шкафа, Емили се върна. Нейт ѝ отвори. Вратата на спалнята беше открената и Сузана можеше да чува какво си говорят. Никога не можеше да е сигурна какво ще каже или направи сестра ѝ. Емили като нищо щеше да обясни на Нейт каква добра съпруга ще излезе от Сузана. Тази мисъл ѝ подежда като студен душ и тя замръзна на място.

— Нейт — чу се гласът на сестра ѝ, — много мило от твоя страна, че се занимаваш с Мишел.

— Няма проблеми. Сузана ѝ сегичка ще се върне. Обува си джинсите. Ще ходим в парка да пускаме хвърчило.

— Сузана носи джинси?! — проговори Емили след кратка пауза. — И пуска хвърчила? Искам да кажа, ще дойде с теб?

— Разбира се! Не гледай така учудено! — обади се Сузана, влизайки в стаята. — Напазарува ли?

Емили стоеше със зяпнала уста. Потресена, тя погледна сестра си, после Нейт и отново нея.

Сузана си даваше сметка, че с тези джинси и с пусната коса изглежда по-различно от друг път, но това не беше причина да я гледат така глупаво.

— Емили! — Сузана размаха ръка пред лицето на сестра си, за да я върне към действителността.

— А... Напазарувах. Успях да купя пресни билки, точно тези, които търсех. Босилек, мащерка и разни други.

— Мишел не ми създава проблеми — заяви Сузана бодро, за да успокои сестра си. — Ако някога се наложи пак да я гледам, обади се!

— Благодаря. Ще го имам предвид — преглътна сестра ѝ. Очите ѝ се разшириха още повече.

*Небето — синьо като очите му* — мислеше си Сузана, седнала в буйната трева на Гес Уъркс Парк, и подпряла брадичка върху коленете си. Нейт се катереше по хълмовете, а цветното хвърчило, което държеше, се развяваше на вятъра. Вече беше септември, Сузана не се надяваше на други слънчеви дни. Затвори очи, поглъщайки слънцето. Мислите ѝ се понесоха заедно с хвърчилата, изпълнили небето. Искаше ѝ се ей така, без повод, да отметне глава и да се засмее щастливо.

— Гроги съм! — Нейт се строполи до нея по гръб е разперени ръце и крака.

— Къде е хвърчилото?

— Дадох го на едно дете.

Сузана се усмихна. Само Нейт беше способен на такова нещо — да майстори това хвърчило толкова дълго и накрая да го подари, без изобщо да се замисля. — Всъщност помолих го да вземе хвърчилото, преди да съм паднал от изтощение — призна той. — Ако някой ти каже, че пускането на хвърчила е лесна работа, не му вярвай!

Сузана упорито избягваше да говори с него за работа. От самото начало той се държеше с нея открито и честно. Беше сигурна, че ако го попита дали има някаква професия, щеше да ѝ отговори. Тя предполагаше, че това, което не знае за него, едва ли би я огорчило. Той очевидно имаше много пари. Нямаше вид на човек с финансови

затруднения. Притесняваше я обаче неговият светоглед. За него животът бе едно голямо приключение. Той зарязваше нещо и започваше друго без никаква основателна причина. Най-важно бе как се чувства в момента.

— Защо се мръщиш? — попита той. После плъзна ръка по врата ѝ и я наведе към себе си. — Не ти ли е хубаво?

Тя кимна. Не можеше да отрече очевидното.

— Тогава какво има?

— Нищо.

Той се поколеба, устните му чувствено потрепераха.

— Добре, че не си станала адвокат — каза той дяволито. — Никога не би могла да заблудиш съдебните заседатели.

Сузана се зачуди как Нейт би могъл да знае, че е имала намерение да се занимава с право.

— Не гледай толкова учудено! Емили ми каза, че си искала да учиш за адвокат.

Тя премигна няколко пъти, после се усмихна. Махна косата от челото му. Беше решила да не разваля чудесния следобед със своите проблеми.

— Сузана, целуни ме! — прошепна той.

Насмешката бе изчезнала от лицето му и погледът му търсеше нейния. Дъхът ѝ спря. Тя вдигна очи и се огледа. В парка беше пълно с хора, навсякъде тичаха деца.

— Не — каза той и обхвана с длани лицето ѝ. — Не се озъртай! Искам да ме целунеш, независимо колко хора има наоколо.

— Но...

— Ако ти не ме целунеш, ще трябва аз да го направя. Пази се скъпа, защото... — не можа да продължи. Тя нежно допря устни до неговите.

Кръвта заби лудо във вените ѝ. Ако имаше сила, която да затвори магическия чар на този мъж в бутилки и да го продава, тя щеше да застане първа на опашката и да си купи.

— Винаги ли си толкова скована? — попита той, когато тя вдигна глава.

— Пред хора, да!

Очите му отново се смееха и Сузана усети, че би могла да се удави в неговия поглед. Той въздъхна и енергично се изправи.

— Умирам от глад — подаде ѝ ръка да стане. — Смятам, че се досещаш, не става дума за храна. Луд съм по теб, Сузана Симънс! Крайно време е да направим нещо по въпроса.

— Надявам се, не съм подранила — каза младата жена, влизайки в апартамента на сестра си.

Емили се обади да я покани на обяд и дори не си направи труда да скрие намеренията си. Умираще от любопитство. Искаше да разпита сестра си за отношенията ѝ с Нейт Таунсънд. Само преди седмица Сузана би намерила извинение, за да се измъкне. Но сега, след като бе прекарала с него цялата събота, се чувстваше толкова объркана, че имаше нужда да сподели със сестра си.

— Идваш тъкмо навреме — Емили излезе да я посрещне.

— Ето — Сузана подаде на сестра си бутилка шардоне, надявайки се, че ще бъде подходяща за обяда.

— Колко си предвидлива! — те влязоха в кухнята.

— Какво готвиш, че мирише толкова хубаво?

— Леца — Емили отвори фурната и измъкна тавата. — Направих и ябълков пай. Не съм слагала захар, само пресни плодове, така че няма от какво да се притесняваш.

— О, Боже! — това беше най-малката грижа. — Къде е Мишел? — отсъствието на бащата и детето беше подозрително.

Емили я погледна виновно и Сузана разбра, че сестра ѝ е взела необходимите мерки, за да могат да останат насаме. Без съмнение домакинята щеше да се опита да изтръгне от нея колкото се може повече информация за Нейт. Не че Сузана имаше много за разказване.

— Как прекара вчера в парка?

— Страхотно! — Сузана се настани удобно на една табуретка в очакване на инквизицията.

— Ти харесваш Нейт, нали?

Беше малко да се каже, че го харесва. Пряко волята си тя все повече се влюбваше в своя съсед. Не че много го искаше, но не можеше да се съпротивлява.

— Да, харесвам го — отговори тя след многозначително мълчание.



— Аз много мислих... — Емили беше доволна от това признание. После премести една табуретка и седна до Сузана.

— Чакам! — Сузана започваше да се дразни.

— Какво?

— Лекцията.

— Просто се опитвах да подреда мислите си — Емили се усмихна многозначително. — Ти винаги си могла да преценяваш нещата по-добре от мен. В училище беше първа по успех, а пък аз бях толкова зле!

— Оценките от училище нямат нищо общо с живота — колко по-просто щеше да бъде, ако можеше да се консултира за отношенията си с Нейт в някой справочник. — Емили... — стомахът ѝ се сви.

— Трябва да те питам нещо... Много е важно. Как разбра, че си влюбена в Робърт? Какво ти подсказа, че сте създадени един за друг? — знаеше, че по този начин разкрива картите си, но ѝ беше омръзнало да си играе на думи. Искаше факти.

— Не мисля, че моят отговор ще ти хареса — усмихна се сестра ѝ. — Разбрах го, още когато ме целуна за първи път.

— Какво стана? — Сузана си спомни първата целувка с Нейт и едва не падна от стола.

— Бяхме излезли в гората на разходка под дъжда и спряхме да починем. Робърт свали раницата от гърба ми. После ме погледна в очите, наведе се и ме целуна — тя въздъхна от умиление. — Мисля, че го направи спонтанно, защото след това изглеждаше много стъписан.

— И после?

— Свали и своята раница и ме попита дали се сърдя, че ме е целунал. Казах му, че ми е било хубаво. Тогава седна до мен и отново ме целуна. Само че този път не беше просто допиране на устните, а истинска, страстна целувка — тя отпусна рамене. — Когато устните ни се сляха, дъхът ми спря, не можех да помръдна. След това така се разтреперих, че се изплаших да не съм болна.

— Мислиш ли, че между вас е пламнала... искра?

— Именно!

— Изпитвала ли си го с други мъже?

— Никога!

— Права си — прошепна Сузана и потри лице с длани, — твоят отговор никак не ми хареса.

— Нейт те е целунал и ти си усетила нещо?

— Почувствах се като на електрически стол — кимна Сузана.

— О, горкичката ми Сузана! — Емили нежно потупа ръката ѝ. — Не знаеш какво да правиш, нали?

Сузана поклати глава. Как можа да се случи точно сега? След около седмица може би щяха да я повишат, а връзката с Нейт изцяло можеше да промени живота ѝ. Но не знаеше дали той също го иска. Сузана беше замаяна — само до преди няколко седмици животът ѝ беше толкова праволинеен и спокоен.

— Смятате ли да се жените? — попита направо Емили.

— Да се женим? — повтори като ехо Сузана. Изглежда това беше естественият завършек на любовта между двама души. Искаше да разкрие чувствата си, но не беше много сигурна, че Нейт изпитва същото към нея. Освен това не мислеше, че той е готов да се посвети на нещо толкова обвързващо, и постоянно. За себе си знаеше, че не е, и тази мисъл я влудяваше.

— Не знам... Не съм мислила за женитба — призна Сузана. — Не сме говорили за това.

Всъщност, даже не се бяха уговаряли да се срещат редовно.

— Повярвай ми, ако оставиш Нейт да реши този въпрос, никога няма да се ожените. Мъжете не обичат да говорят за женитба. Жената трябва да реши.

— О, моля те...

— Наистина е така. Още от времето, когато Ева дала ябълката на Адам. Ала няма нищо, по-трудно от това, да убеждаваш мъж да се ожени.

— Робърт сигурно е искал да се ожени?

— Не ставай глупава! Робърт е мъж като всички други. Наложил се да го убеждавам, но той искаше точно това. Трябва да проявяваш ловкост, Сузана. С други думи, аз го принудих да склони — тя се усмихна на собствената си духовитост.

Когато се запозна със зет си, Сузана си мислеше, че щом е видял Емили, веднага е коленичил и е предложил да се оженят. Винаги бе смятала, че са родени един за друг. Ала не можеше да твърди същото за себе си и Нейт.

— Не знам, Емили — всичко е толкова объркано в главата ми. Как можах да се привързва към този човек! Толкова е глупаво! Знаеш

ли какво правихме вчера, след като се върнахме от парка? — тя не дочака отговор. — Той извади две касети и си играхме на видеоигри. Представяш ли си? Още не мога да повярвам. Беше губене на време.

— Хубаво ли ти беше?

Сузана не искаше да си признае. Бе се смяла искрено, до припадък. Състезаваха се кой ще изкара повече точки, саботираха се по всевъзможни начини. Тъкмо щеше да изкара по-добър резултат от него, когато той напипа някаква чувствителна точка зад ухото ѝ и започна да я целува. Но играта си е игра! Скоро тя разбра, че той също има слаби места и без никакви угризения се възползва от това, точно когато беше негов ред да играе. Скоро и двамата забравиха за видеоиграта и започнаха да се изучават един друг.

— Хубаво беше — отговори тя.

— А какво стана с хвърчилата? — сестра ѝ не знаеше къде да спре!

— И тогава беше хубаво. И в четвъртък на бейзболния мач — също!

— Водил те е да гледаш „Маринърс“? В четвъртък?! Ами че мачът беше следобед. Да не би да си избягала от работа?

Сузана кимна. Не искаше да обяснява как Нейт я беше отмъкнал.

— И какво направихте с Робърт? — смени темата тя.

— Питаш ме как го убедих да се оженим? Всъщност не беше толкова трудно.

На Емили не ѝ е било трудно, но при Сузана нещата стояха по съвсем друг начин. Най-големият проблем беше, че тя самата не бе сигурна дали иска да го убеждава. Хубаво щеше да бъде обаче, ако се поучи от Емили, която повече разбираше от тези работи. Ще изслуша съветите на сестра си и после ще реши.

— Помниш ли старата поговорка, че пътят към сърцето на мъжа минава през стомаха му? Вярно е. За мъжете храната, уютът и любовта са еднакво важни и това е всеизвестна истина.

— Не ми е лесно — заяви твърдо Сузана.

Хубава работа, мислеше си тя, Нейт готвеше далеч по-добре от нея. Ако не можеше да го привлече с гозбите си, оставаше ѝ да разчита само на класическия си профил. Трябваше да се примири с болезнения факт, че мъжете не я харесваха особено.

— Хайде, не преигравай. Това, че не можеш да приготвиш пет ястия за обяд, още не означава, че животът ти е обречен на провал, преди дори да е започнал.

— Животът ми на съпруга обаче е. Не мога да приготвя дори сандвич и ти много добре го знаеш.

— Сузана, престани да се подценяваш. Ти си умна и хубава и Нейт ще е най-щастливият мъж на света, ако се ожени за теб.

— Аз... Не знам дали Нейт изобщо възнамерява да се жени. За себе си също не знам — Сузана изпитваше смесени чувства, когато започнаха да обсъждат брака.

— Ще те науча да правиш нещо много лесно. И после ще продължим — каза Емили, без да обръща внимание на думите ѝ.

— Нещо много лесно? Не те разбирам.

— Бисквити. Няма мъж, който да не обича домашни бисквити. В тях има някакво магическо въздействие. Наистина — добави Емили в отговор на невярващия поглед на сестра си. — Бисквитите създават ореол на домашно блаженство. Знам, че звучи налудничаво, но е вярно. Никой мъж не може да устои на жена, която му прави бисквити. Те му напомнят за дома, за майка му и топлия огън на домашната камина. Също така е вярно, че мъжете се борят с това чувство откакто свят светува.

— Кое чувство?

— На домашен уют. Точно от това се нуждаят, обаче не му се поддават лесно.

— Като каза бисквити... — Сузана се замисли върху думите на сестра си. — Нейт спомена нещо, че шоколадовите му били любими.

— Видя ли?

Сузана не можеше да повярва, че обсъжда тази тема с Емили. Е, добре, тя и Нейт се веселяха от време на време. Но много хора правеха същото. Беше склонна да признае, че има искра между тях. Но това изобщо не беше причина да се втурнат към най-близкия олтар. Няколко минути вече Сузана се опитваше разумно и трезво да обсъжда със сестра си отношенията си с Нейт и преди да се усети, вече говореше за женитба и домашни бисквити. С това темпо до края на седмицата Емили би я омъжила.

— Как мина вечерята у сестра ти? — попита я Нейт по-късно същата вечер. Беше прекарал деня си в центъра, до брега, откъдето ѝ беше купил лъскаво прозрачно преспание от вулканичен кристал.

— Добре — побърза да отговори Сузана. — Поговорихме си.

— Липсваше ми — Нейт я обгърна с ръце.

— И ти на мен — едва пророни тя и въздъхна.

— Днес пак си с пусната коса — прошепна той във врата ѝ и прокара пръсти през косата ѝ.

— Да. Емили също каза, че така изглеждам по-добре.

Да се говори не е чак толкова трудно, ала тя губеше контрол над гласа си всеки път, когато Нейт я докоснеше. След разговора с Емили, бе решила да поохлади отношенията си с него за известно време. Нещата между тях се развиваха прекалено бързо, а тя не беше готова за това, той — също.

Когато я целуна леко по ухаещата шия, Сузана едва се задържа на краката си. Постави ръце на гърдите му, като го отблъскваше леко, опитвайки се да избяга. Но той прокара устни нагоре по врата ѝ, оставяйки влажна диря, и тя се предаде. Устните му бавно се плъзнаха по брадичката ѝ, търсеха нейните. Нейт правеше всичко това мъчително бавно и тя имаше чувството, че ще се свлече в краката му. Най-накрая устните им се срещнаха...

Когато Нейт си тръгна, Сузана цялата трепереше. Едва в кухнята разбра какво всъщност ще направи. Ще събере кураж и ще се обади на Емили. Набра номера и въздъхна дълбоко.

— Емили — каза тя, когато сестра ѝ вдигна слушалката, — имаш ли рецепта за шоколадови бисквити?

## СЕДМА ГЛАВА

Рецептата за приготвяне на шоколадови бисквити беше скрита на сигурно място в едно чекмедже.

В понеделник сутринта, когато отново отиде на работа, Сузана осъзна колко близо е била до безумието. Беше на една крачка от повишението. Бе работила твърде дълго и упорито, за да изпусне такъв шанс, само защото колената ѝ леко се подкосяват, когато я целува Нейт Таунсънд. Да се очаква нещо повече от добро приятелство между тях беше все едно да се ампутира ръка, заради забита в показалеца треска. Тя се държеше малко неестествено, но това беше обяснимо, тъй като никога досега не бе изпитвала силно влечение към мъж.

— Търсят ви по телефона — каза госпожа Брукс. — Мисля, че е онзи приятен младеж, който ви посети миналата седмица.

Нейт! Сузана изправи рамене, събра кураж и взе слушалката:

— Сузана Симънс е на телефона!

— Добро утро, красавице!

— Здравей, Нейт, какво мога да направя за теб?

— Ти едва ли би искала да разбереш.

— Нейт, моля те! Имам работа. Какво искаш?

— Освен тялото ти ли?

— Мисля, че ще е най-добре да прекратим този разговор... — страните ѝ пламнаха.

— Добре, добре. Извинявай! Току-що се събудих и докато лежах, си мислех, че ще бъде прекрасно, ако днес заминем някъде. Какво ще кажеш да се разходим с колата до океана. Ще събираме миди, ще си построим пясъчен замък, а после може да си запалим огън и да пеем.

— Ако искаш да знаеш, аз съм станала преди няколко часа. Изглежда забравяш, че ходя на работа! Това е важно — поне за мен. Така че казвай за какво се обаждаш!

— Каня те на обяд.

— Не мога днес. Имам среща.

— Добре — въздъхна разочаровано той. — Какво ще кажеш за вечеря? Само аз и ти!

— Ще работя до късно и мисля да си поръчам нещо по телефона.

— Сузана — започваше да губи търпение Нейт, — пак ли ще говорим за това? Би трябвало вече да си разбрала, че като ме отбягваш няма да промениш нищо.

*„Може би, помисли си тя, а може и да променя.“*

— Слушай, Нейт, наистина съм много заета. Нека продължим този разговор друг път!

— Догодина? Познавам те, Сузана. Ти би стояла със заровена в пясъка глава и петнайсет години, ако не дойда да те измъкна! Кълна се, никога не съм виждал по-упорита жена!

— Дочуване, Нейт!

— Сузана — настоя той, — какво стана с вечерята? Хайде, ще дойдеш ли? Трябва да си поговорим.

— Не. Имам работа. Не мога да изляза днес. Нито довечера.

— Ох! — извика той. — Направо ме заболя!

— Да не те ударих по слабото място?

— Възможно. Но преди да затворим, искам да ми кажеш кога ще се видим.

Сузана взе тефтерчето, в което записваше срещите си и започна да го прелиства. Търсеше празна страничка.

— Какво ще кажеш за четвъртък на обяд?

— Добре. Ще се видим в четвъртък.

Ръката ѝ остана върху слушалката дълго, след като бяха затворили. Колкото и налудничаво да изглеждаше идеята за разходка по плажа, на нея ѝ се стори много привлекателна.

Начинът, по който той я караше да се чувства, беше почти страшен. Нейт застрашаваше кариерата ѝ. Трябваше да се направи нещо. Но какво?

След около час госпожа Брукс почука тихо и влезе. Носеше огромен букет червени рози.

— Току-що пристигнаха.

— За мен ли са?

Сигурно имаше някаква грешка. Никой, никога не ѝ бе изпращал цветя. Никога не беше имало повод. Повод нямаше и сега.

— На картичката пише вашето име — секретарката извади малкото пликче и го подаде на Сузана.

Още щом излезе госпожа Брукс, Сузана прочете бележката. Букетът беше от Нейт. Пишеше, че се извинява за безпокойството, че е била права, сега не е време за разходки. Беше подписано: „С любов“.

Сузана затвори очи, притисна бележката до сърцето си, като се бореше с надигналата се в нея вълна от емоции. Поне да не беше толкова чудесен! Тогава всичко щеше да е много лесно.

Случи се така, че Сузана свърши работата си сравнително рано и към седем часа си беше вкъщи. Апартаментът ѝ се стори мрачен и празен. Но той беше такъв всяка вечер и тя не можеше да разбере защо си помисли това точно сега.

Само след миг тя вече чукаше на вратата на Нейт. Изведнъж си даде сметка колко спонтанно се държи, откакто го срещна. Правеше всичко, за да го избягва, а в същото време не можеше без него.

— Сузана! Каква приятна изненада — каза той.

— Аз... Просто исках да ти кажа, че розите много ми харесаха... Много мило от твоя страна!

— Влизай — покани я той. — Ще направя кафе.

— Не, благодаря. Само исках да ти благодаря за цветята и да ти се извиня, ако съм ти се сторила зла по телефона. В понеделник сутрин винаги съм нервна.

— Всъщност аз трябва да ти се извиня — той се усмихна, скръсти ръце и се облегна. — Не трябваше изобщо да ти се обаждам. Беше много необмислено и егоистично от моя страна. Ти имаш важна работа и тези дни са напрегнати за теб. Нали ми каза, до седмица-две ще разбереш дали ще те повишат? — тя кимна. — Нямам намерение да правя нищо, което да пречи на работата ти. Ти си всеотдайна и трудолюбива и наистина заслужаваш да станеш вицепрезидент на „Ейч енд Джей Лима“.

Вратата му в нейните способности ѝ вдъхваше увереност, но в същото време я смущаваше. От собствени наблюдения беше разбрала, че работата и удовлетворението от нея са последното нещо, което го интересува.

— Ако ме повишат, всичко между нас ще се промени. Няма да имам нито минутка свободно време...



— Това означава ли, че няма да можем да излизаме и да се забавляваме? — изимитира я той и чувствено се усмихна.

— Точно така!

— Мога да се примиря с това. Само че...

— Какво?

Нейт гледаше намръщено, а това не беше в негов стил. Ведрата му усмивка и бейзболната шапка бяха част от него.

— Кажи ми! — настоя Сузана.

— Искам да направя всичко възможно да постигнеш целите си, но трябва да внимаваш, защото пътят, по който вървиш, е осеян с клопки.

Сузана на свой ред се намръщи. Не беше сигурна, че е разбрала думите му.

— Искам да кажа — продължи той, — че не трябва да забравяш коя си, само защото този висок пост означава толкова много за теб. Трябва добре да прецениш нещата! — той пристъпи към нея, погледна я в очите и нежно я целуна. Сузана се поколеба за момент и се притисна към него. Чак когато невероятният копнеж, който Нейт винаги предизвикваше у нея, я напусна, мислите ѝ се проясниха и тя се замисли сериозно върху неговите думи.

Сузана се събуди около полунощ, обърна се на другата страна и оправи възглавницата. Погледна към светещите в тъмнината цифри на радиобудилника и разбра, че е спала само няколко часа. Чудеше се какво ѝ става, какво бе прекъснало дълбокия ѝ сън. Твърдо решена да заспи, тя зави рамото си с одеялото и затвори очи. Представи си как ще я повишат. Естествено, във вечерния вестник ще излезе някоя хубава статия за нея. В бизнес списанието също ще напишат няколко реда. Сети се за думите на Нейт. Той ѝ беше напомнил да не забравя коя е. Коя всъщност е тя? Този въпрос криеше различни отговори. Беше Сузана Симънс, евентуалният вицепрезидент по маркетинг на най-голямата компания за спортни стоки в страната. Беше дъщеря, сестра, леля... В този момент разбра най-важното — беше жена! Това се опитваше да ѝ каже Нейт. Това искаше да ѝ втълпи и Емили. Сузана се бе посветила на кариерата, беше се отрекла от всичко женско. Но сега трябваше да помисли сериозно по въпроса.

На следващата вечер Сузана се прибра рано. Наведена над кухненския плот, тя се мъчеше да извади миксера от картонената

кутия. Според нейните изчисления, от рецептата на Емили щяха да излязат около три дузини шоколадови бисквити. Напазарува в супермаркета, мина през магазина за домашни потреби и купи миксер, мензури и фолио за бисквитите. След всичко това една бисквита й струваше четири долара и седемдесет и два цента. По дяволите цената! Беше решила да докаже нещо много важно, макар да не знаеше точно какво. Би предпочела да не превръща теорията на сестра си за връзката между бисквитите и любовта в своя житейска философия. Изобщо не вярваше на тези измислици, но бе решила да опита. Може би искаше да докаже нещо на самата себе си? Вече не знаеше какво точно иска. Просто бе обзета от невероятното желание да направи шоколадови бисквити.

Тя запретна ръкави и пусна радиото. Автоматичният миксер равномерно бъркаше яйцата и захарта. Доволна от себе си, Сузана чупеше яйцата на ръба на купата с майсторство, на което би завидял всеки готвач.

— По дяволите! — извика тя, когато изпусна една черупка между перките на миксера, които за миг я натрошиха на хиляди малки парченца. Нищо, каза си, малко повече протеин или калций няма да навреди на никого. Изключи миксера, сипа брашното и шоколадовите пръчици. Фурната беше гореща, точно както пишеше в рецептата. Сузана пъкна вътре новата лъскава тавичка. Затвори врата с коляно и нагласи часовника на дванайсет минути. Облиза единия си пръст, тестото й се стори страшно вкусно. По-вкусно даже от бисквитите на Емили. Но реши да не казва на никого, че тайната на нейния успех се дължи на смляна черупка от яйце. Доволна, че всичко стана толкова лесно, тя седна на масата да прегледа вечерния вестник. След няколко минути й се стори, че е задимено. Помириса подозрително въздуха и остави вестника. Не е възможно да са бисквитите — тя ги сложи преди по-малко от пет минути. За да се увери, отвори вратата на фурната. Пушекът връхлетяха върху нея. Тя закрещя ужасена:

— Пожар! Пожар!

Алармата започна да звъни. Никога не беше чувала такива пронизителни звуци. Изтича като обезумяла към вратата и я остави отворена, за да излиза пушека.

— Сузана! — Нейт нахълта запъхтян.

— Запали се! — изкрещя тя, опитвайки се да надвика оглушителния звън на алармата. Гласът ѝ беше дрезгав.

— Кое се запали? — Нейт обикаляше бясно из кухнята и търсеше причината за нейната паника.

— Фурната! — застанала настрана, тя закри с ръце лицето си.

След малко Нейт я прегърна. Почернялата тавичка, пълна с овъглени курабийки, беше в мивката.

— Добре ли си? Да не си се изгорила?

Имаше само едно мехурче на пръста, Нейт нежно махна косата от лицето ѝ. Той пое дълбоко въздух и го издиша бавно и продължително — явно за да се успокои.

— Как се запали?

— Не знам. Аз... Направих всичко... Точно по рецептата. Но като ги сложих във фурната, те се запалиха! — гласът ѝ вибрираше като небалансирана перална машина.

— Не са се запалили бисквитите — поясни той. — Причината е във фолиото. Изглежда е било ново, а ти си забравила да отлепиш хартията от долната му страна.

— О! — изхлипа Сузана. Цялата трепереше. Опита се да спре, но затрепери още по-силно.

— Сузана, няма защо да плачеш. Всеки прави грешки. Ето, седни тук — той внимателно я сложи на един стол, коленичи пред нея и разтри ръцете ѝ. — Не е станало нищо страшно.

— Знам — изплака тя. Още не можеше да се съвземе. — Ти не разбираш! Това беше нещо като изпит...

— Изпит?

— Емили твърди, че мъжете обичат бисквити и аз реших да ти направя!

Емили беше казала и друго — мъжете обичат жените, които умеят да правят бисквити.

— Не мога да готвя! Щях да направя пожар! Изпуснах една черупка в тестото! Нямах да кажа на никого...

Изглежда нейните думи го шокираха, защото той се изправи и излезе.

Сузана се мъчеше с всички сили да се успокои и до известна степен бе успяла, когато Нейт пристигна с пакетче салфетки в ръка.

Вдигна я без никакво усилие, седна на стола и я настани удобно в скута си.

— И така, нека готвачката обясни как стана всичко.

Тя избърса лицето си с една салфетка. Усещаше, че се държи доста глупаво. Какво толкова е станало? Изгорила една тава с бисквити.

— Какво да ти обяснявам?

— Това за мъжете и бисквитите.

— Всъщност всичко стана заради Емили.

— Ти каза, че си ги направила за мен!

— Да. Вчера спомена, че не трябва да забравям коя съм и да открия себе си и... Мисля, че този спонтанен порив да готвя беше нещо като разрешение на нещата. Но след днешния случай няма никога вече да помисля за готвене.

— Не си спомням да съм ти казал „открий себе си чрез готвене“ — каза смутено Нейт.

— Всъщност идеята беше на Емили — призна Сузана. — Тя ми даде рецептата. Според нея, една жена, която може да прави шоколадови бисквити, може да накара всеки мъж да продаде душата си.

— А ти искаш да вземеш душата ми?

— Разбира се, че не. Не ставай смешен!

Той се поколеба за момент — изглежда обмисляше думите ѝ.

— Ще се учудиш ли много, ако ти кажа, че аз искам твоята?

Сузана почти не го слушаше. Не беше в настроение да говори за „вземане на душата“. Току-що бе доказала на себе си, че не я бива за домакиня. Пропуските, които имаше в тази област, не я бяха притеснявали до сега. Направи опит, но се провали. Отгоре на всичко, Нейт бе свидетел на нейния неуспех, а това чувствително нарани гордостта ѝ. *Сигурно ми липсва някой ген, помисли си тя, ето, не мога нито да готвя, нито да шия, не различавам краищата на иглите за плетене... Не мога да правя нищо, което нормалните хора наричат „женска работа“!*

— Сузана, чу ли какво ти казах?

Тя кимна. Всичко ѝ беше ясно. Някои жени го имат, а други — не. За нещастие, тя бе от вторите.

— Говорех ти за нещо много важно, но ти ме принуждаваш да ти го кажа без думи — той хвана лицето ѝ и я целуна.

Но това не беше обикновена целувка. С върха на езика си той премина по чувствителните извивки на нейните устни. Тя потрепери. Мрачните мисли се стопиха и изчезнаха. Не мислеше, не дишаше, само трепереше в ръцете му. Огънят от фурната не беше нищо в сравнение с този, който Нейт запали в нея. Замаяна, Сузана обви ръце около шията му, впи устни в неговите и се отдаде на силните усещания. Разтвори се пред него, бе готова да му даде всичко от себе си. Езикът му намери нейния и Сузана измърка от удоволствие. Реакцията ѝ беше невинна и пламенна.

— Страхотно — прошепна той, опрял чело в нейното. Гласът му трепереше. Тази дума доказваше всичко.

Сузана бавно отвори очи. Пое дълбоко дъх. Искаше ѝ се да повтаря името му, да го попита защо прави това, и после да го помоли да не спира. Той прекара пръсти през косите ѝ и така я целуна, че тя се вкопчи в него, сякаш беше спасителен сал в бурно море. Възбудена, галеше шията му, раменете, ръцете. Изглежда му беше хубаво, защото изстена и започна да я целува още по-страстно.

— За съжаление, мисля, че ти още не си готова да го разбереш — каза той.

— Какво да разбера?

— Това, което ти казах.

— Какво ми каза? — тя навъси вежди.

— Забрави за тези бисквити! Всеки мъж би се радвал да има жена като теб.

Тя премигна недоумяващо. Господи! Не можеше да разбере самата себе си!

— Не съм искал да те карам да се самоизпитваш. Просто ти казах, че не трябва да губиш представа за себе си. Да преследваш целите си е хубаво нещо, даже необходимо, но трябва да умееш да преценяваш нещата.

— О! — разумът ѝ все още беше твърде замъглен, за да възприеме точния смисъл на думите му.

— Ще се оправяш, нали? — попита той и докосна леко бузата ѝ. После целуна клепачите ѝ.

— Джон Хамър желае веднага да ви види — докладва госпожа Брукс, когато Сузана влезе в кабинета си в четвъртък сутринта.

Сърцето ѝ се разтуптя, качи се в гърлото и остана там. Това е! Денят, който бе чакала пет дълги години.

— Каза ли какво иска? — попита тя, стараяйки се да изглежда спокойна.

— Не — отговори госпожа Брукс, — просто ме помоли да ви кажа, че иска да говори с вас, когато ви е удобно.

Сузана се отпусна върху мекия стол в кабинета си. Подпря лакти на бюрото, закри лицето си с длани и се опита да подреди обърканите си мисли.

— Когато ми е удобно? — повтори тя нервно. — Не са ме повишили. Сигурна съм!

— Сузана! — каза строго секретарката. Досега никога не се бе обръщала към нея с малкото ѝ име. — Правите прибързани заключения.

— Ако беше решил да ме назначи за вицепрезидент — ядоса се младата жена, — щеше да ме повика в кабинета си следобед. Така прави винаги. След това щеше да тегли една дълга реч за това колко съвестно работя, колко много знача за компанията и още куп глупости. А това, че иска да говори с мен сега, означава, че... Знаете какво означава.

— Не съм много сигурна — каза педантично госпожа Брукс. — Предлагам ви да отидете в кабинета на господин Хамър, преди да е променил решението си.

Сузана стана. Струваше ѝ се, че стомахът ѝ е пълен с горещ мед, и въпреки че полагаше огромни усилия, продължаваше да трепери.

— Ще чакам да се върнете — каза ѝ на излизане госпожа Брукс. После ѝ се усмихна окуражаващо. — Побързайте!

— Отивам, пък да става каквото ще!

Имаше чувството, че ако не я повишат, ще се пръсне на парчета. Опита се да бъде спокойна. Реши да не се притеснява, преди да е разбрала със сигурност.

Джон Хамър се изправи, когато съобщиха за нея. Сузана влезе в кабинета. Първото, което ѝ направи впечатление, бе, че другите двама претенденти не бяха повикани. Президентът на компанията се усмихна

любезно и ѝ подаде стол. Сузана седна на ръба, като се опитваше да прикрива притеснението си.

— Добро утро, Сузана — усмивка озари лицето на президента...

— Е? — Секретарката я чакаше, както бе обещала. Сузана бавно влезе в кабинета. Елинър Брукс я последва.

— Какво стана? — попита отново тя. — Разказвайте!

Сузана бавно отмести поглед от телефона и погледна секретарката. Изведнъж започна да се смее. Смехът излизаше дълбоко от гърдите ѝ. Закри устата си с длан. Когато се успокои изтри сълзите от крайчетата на очите си и каза:

— Първо ме попита дали искам да се преместя в друг кабинет, докато ремонтират моя.

— Какво?

Сузана помисли, че госпожа Брукс я гледа така, както тя бе погледнала господин Хамър, когато ѝ зададе този въпрос.

— И аз реагирах по същия начин! — възкликна Сузана. — Не го разбрах. Тогава ми каза, че има намерение да ремонтира моя кабинет, защото, според него, е редно вицепрезидентът по маркетинга да има приличен кабинет.

— Получила си поста? — Елинър Брукс възторжено плесна с ръце, после притисна пръсти към устните си.

— Успях! — въздъхна Сузана и притвори очи. — Наистина успях!

— Моите поздравления!

— Благодаря! Благодаря!

Вече беше вдигнала телефонната слушалка. Трябваше да съобщи на Нейт! Само преди два дни той ѝ беше казал да преследва своите цели и ето, сега всичко си идваше на мястото.

Никой не вдигна телефона и тя унило остави слушалката. Трябваше да говори, с него! Звънеше му през половин час. Вече мислеше, че ще полудее.

По обяд влезе секретарката и съобщи, че човекът, с когото Сузана трябва да се срещне на обяд, е пристигнал.

— Нека влезе — автоматично каза Сузана, ядосана, че ѝ пречат да се концентрира.

Съвсем неочаквано в кабинета влезе Нейт и седна на стола срещу нея.

— Нейт! — извика тя и скочи. — Цяла сутрин те търся по телефона! Какво правиш тук?

— Отиваме на обяд, не помниш ли?



## ОСМА ГЛАВА

— Нейт! — извика Сузана. Тя обиколи бюрото и застана пред него. — Повишиха ме! В момента стоиш пред вицепрезидента, завеждащ маркетинга на „Ейч енд Джей Лима“!

— Повишиха те?!

— Да! — повтори тя. — Повишиха ме!

— Наистина ли? — погледът на Нейт бе изпълнен с възхищение.

Сузана кимаше енергично. Цялата сияеше.

Нейт отметна глава назад и нададе вик, който разтърси стените. След това хвана Сузана през кръста, вдигна я и я завъртя. Тя се разсмя заедно с него. Никога не беше изживявала подобна радост. Повишението не ѝ се струваше реално, преди да го сподели с Нейт. Той беше първият, на когото ѝ се прииска да каже. За нея се бе превърнал в център на вселената и беше време да признае, че е влюбена в него.

Нейт спря да я върти, но все още я държеше във въздуха, така че главата ѝ беше над неговата. Отмаляла, без дъх от щастие, Сузана се наведе, усмихна му се и зарови пръсти в косата му. Не можеше да устои. Устните ѝ тръпнеха, когато го целуна. Тя тихичко изстена от удоволствие, отвори очи и го погледна. За кой ли път отбеляза колко дълбоки и сини бяха очите му. Погледът ѝ се спря върху чувствените очертания на устните му. Спомни си как се бе чувствала, когато той я прегръщаше и окуражаваше след провала с бисквитите. Потърка устни в неговите, имаше чувството, че ще пламне. Той бавно я положи на пода и обви ръце около талията ѝ.

— Сузана! — простена Нейт, целувайки нежно крайчето на устните ѝ. — Направо ме влудяваш!

Тя отвори уста. Искаше ѝ се да я целуне както преди — бавно, дълбоко, страстно, да спре дъха ѝ. Копнееше да се слоят в едно. Това бе най-щастливият момент в живота ѝ, а повишението бе само поводът да го изживее. Дължеше го изцяло на Нейт и на нарастващата си любов към него.

Някой нервно се прокашля зад тях. Нейт се сепна и погледна смутено над рамото ѝ към отворената врата.

— Госпожице Симънс... — започна секретарката с усмивка.

— Да? — Сузана се отдели от него, приглади косите си и се помъчи да възвърне деловия си вид.

— Аз тръгвам. Госпожа Андрюс ще бъде на ваше разположение.

— Благодаря, госпожо Брукс — в тона на Нейт нямаше и следа от благодарност.

— Добре... — Сузана го прониза с поглед. — Всъщност, и аз тръгвам. Поканена съм на обяд.

— Ще предам на госпожа Андрюс.

— Свикайте личния състав следобед! Искам да съобщя за повишението си — каза Сузана.

— Струва ми се, всички вече са разбрали от... сътресението преди малко — Елинър погледна многозначително Нейт.

— Разбирам — Сузана не сдържа усмивката си.

— Няма колега, който да не се радва на новината.

— Сещам се за двама — каза тихо Сузана. Помощничката ѝ излезе и Нейт грабна Сузана в обятията си:

— Докъде бяхме стигнали?

— Бяхме тръгнали да обядваме, доколкото си спомням.

— Аз имам други спомени — каза той многозначително.

— Мисля, че не бях на себе си от щастие — Сузана се отскубна от него и си взе чантата. — Готов ли си?

— Щом ти си готова.

Тя разбра, че Нейт нямаше предвид обяда. Изгарящият му поглед ѝ намекваше за нещо друго.

— Нейт — прошепна тя, — сдържай се. Моля те!

— Правя всичко възможно при дадените обстоятелства — прошепна на свой ред той с дяволит и доволен поглед. — И в случай, че още не си се досетила, луд съм по теб, Сузана!

— Аз... Също много те харесвам.

— Хубаво! — той я прегърна и я изведе от кабинета надолу по дългия коридор към асансьора.

Сузана беше сигурна, че целият личен състав я наблюдава, но за първи път ѝ беше все едно какво ще си помислят за нея. Всичко се нареждаше както трябва и тя беше по-щастлива от всякога. Нейт я

заведе в един от най-хубавите ресторанти в града — „Бистрото“. Настроението им беше празнично, а Нейт, в ролята си на изтънчен джентълмен, дори не й позволи да разгледа менюто, като настояваше той да поръча.

— Нейт — прошепна тя, едва дочакала сервитьорът да се отдалечи, — това е бизнес обяд. Искам аз да го платя!

— И какво разумно обяснение смяташ да дадеш на шефа си, скъпа, когато ти поиска отчет? — той вдигна вежди учудено.

— Имам и друга причина да изляза на обяд с теб, освен да отпразнуваме повишението ми.

Беше обяснявала на Нейт, че животът ѝ ще се промени с повишението. Новите отговорности ще изискват от нея още повече време и енергия, което би могло да се отрази зле на отношенията им. А тя много искаше да стават все по-близки. Напредъкът ѝ в кариерата можеше или да ги събере, или да ги раздели, а Сузана търсеше начин да остане с него и мислеше, че го е открила.

— Каква причина? — попита Нейт.

Сузана събра кураж, пресегна се и хвана ръката на Нейт.

— Ти винаги си бил открит и честен с мен. Искам да знаеш колко много ценя това. Когато те попитах дали работиш, ти каза, че си напуснал — тя зачака някакво обяснение от негова страна, но тъй като такава не последва, продължи: — Явно е, че имаш достатъчно пари, но има нещо друго, не по-малко важно, което ти липсва.

— Какво е то? — Нейт освободи ръката си от нейната и потри с длани столчето на чашата си.

— Цел.

Той вдигна очи и я погледна въпросително.

— Нямах посока — заяви тя категорично. — От няколко седмици насам наблюдавам как безразборно мениш интересите си. Първо беше бейзбол, после видеоигри, след това хвърчила, а утре несъмнено ще последва нещо кой знае какво.

— Пътуване — заключи той. — Намислил съм да поразгледам забележителностите на света. Мечтая да избродя уединените кътчета на Хонконг.

— Хонконг! — повтори тя с изразителен жест. — Точно това искам да кажа — Сърцето ѝ спря да бие при мисълта, че той може да

замине дори за малко. Свикнала, беше да бъде до нея, да прекарват заедно дните. Той бе станал най-добрият ѝ приятел.

— Мислиш ли, че има нещо лошо в това да се пътува?

— Не мисля, но какво ще стане, когато изчерпиш всички начини да се забавляваш и обходиш всички места, които искаш? Какво ще правиш, когато похарчиш всичките си пари?

— Ще мисля, когато му дойде времето.

— Ясно — тя сведе очи, чудейки се дали само не усложнява нещата. По никакъв начин не би могла да се противопостави на невъзмутимото му безгрижие.

— Сузана, говориш така, като че ли е дошъл краят на света. Парите не са чак толкова важно нещо. Ако ги похарча — добре. Ако не ги похарча — също.

— Ясно — отчаяно промълви тя.

— В началото на разговора твърдеше, че всичко ти е ясно. Сега пак. Не разбирам как става това? — усмихна се Нейт.

— Става, защото се безпокоя за теб — тя си пое дълбоко дъх. — Може да обитаваме една и съща сграда, обаче живеем в съвсем различни светове. Моето бъдеще е разграфено до деня, в който ще се пенсионирам. Знам какво искам и как да го постигна.

— Някога и аз мислех така, но след това осъзнах колко маловажно е всичко това.

— Не би трябвало — каза му тя, изпълнена с решимост. — Слушай! Имам много важно предложение за теб, обаче не искам да ми отговаряш веднага. Искам сериозно да го обмислиш. Обещай ми, че поне това ще направиш!

— Да не би да предлагаш да се оженим?

— Не! — тя приглади салфетката на скута си, за да прикрие вълнението си. — Предлагам ти работа.

— Предлагаш ми какво? — Нейт се надигна от стола.

Притеснена, младата жена се огледа наоколо и забеляза, че няколко души бяха спрели да се хранят и ги наблюдаваха.

— Не гледай така ужасено. Работата би променила из основи отношението ти към живота.

След като шокът от първоначалната изненада попремина, на Нейт му стана забавно.

— А-ха! И към каква професия ще ме ориентираш?

— Още не знам. Ще трябва да измислим нещо с колегите от личен състав. Но съм сигурна, че ще се намери някое свободно място, което да подхожда на качества ти.

— Мислиш, че работата ще ми постави цел? — усмивката се изпари от лицето му.

— Сигурна съм — според нея това би му помогнало да не живее вече ден за ден.

— Сузана!

— Преди да кажеш нещо — прекъсна го тя, — искам сериозно да си помислиш!

Гледаше я по-сериозно от всякога. Този път тя нямаше усещането, че ей сега ще я целуне. Обядът пристигна. Агнешкото наистина беше много вкусно. През цялото време той почти не продума, ала това не я изненада. Явно обмисляше предложението ѝ, а тя точно това искаше. Надяваше се да вземе правилно решение. Влюбена посвоему в него, тя се опитваше да подреди живота му.

Сузана плати обяда въпреки протестите му. Едва размениха няколко думи, докато я изпращаше до офиса. Тя го целуна бързо и за пореден път го помоли да размисли.

— Обещавам! — каза той и я помилва по лицето.

— Търсил ли ме е някой? — попита тя Дороти Андрюс, която заместваше секретарката ѝ.

— Да — отвърна тя, без да вдигне поглед. — Емили. Не остави фамилното си име. Каза, че ще се обади по-късно.

— Благодаря — Сузана влезе в кабинета, седна на бюрото и набра номера на сестра си.

— Емили, аз съм. Търсила си ме.

— Знаем, че не е удобно да те безпокоя в офиса, но не мога да те намеря вкъщи, а имам голяма молба към теб.

— Казвай! — Сузана взе една папка да чете нещо, докато сестра ѝ приказва. Емили обикновено дълго увърташе, преди да изплюе камъчето.

— Имам няколко тиквички в градината. Чудех се дали няма да ги искаш. Мога да ти приготвя няколко диетични хлебчета. Мислех си, че ще се зарадваш.

— Точно колкото бих се зарадвала, ако ме заболи глава — след провала с шоколадовите бисквити Сузана беше решила да не се доверява толкова на сестра си.

— Чудесни ще станат! — подхвърли Емили, сякаш това беше достатъчно да накара Сузана да си поръча една дузина.

Сузана залагаше повишението си, че сестра ѝ не се бе обадила заради някакви диетични хлебчета.

— Забрави за хлебчетата, но нямам нищо против да гледам Мишел, ако имаш нужда.

— О, Сузана! Наистина ли? Чудесно би било, ако можеш да я вземеш по-следващата събота!

— За цяла нощ? — колкото и да обичаше племенницата си, на Сузана не ѝ се мислеше за още едно цяло денонощие с нея. Естествено, Нейт с радост би ѝ помогнал. Несъмнено щеше да има нужда от него.

— О, не, не за цяла нощ, само за вечеря. Шефът на Робърт ни кани на вечеря и не върви да вземем Мишел с нас. Робърт получи голямо повишение. Казах ли ти?

— Не, не си.

— Толкова се гордея с него! Мисля, че сигурно е най-добрият счетоводител в Сиагъл.

Сузана се забавляваше при мисълта да съобщи на Емили голямата си новина, ала не искаше да засенчва успеха на зет си. Ще им каже след две седмици, когато минат да оставят детето.

— С радост ще се погрижа за Мишел — каза тя и, отбелязвайки датата на календара си, откри колко искрена беше всъщност. В кухнята тотално се проваляше, но с племенницата си се справяше далеч по-добре. Възможно беше дори да дойде време, когато тя сериозно ще се замисли да си роди дете, а може би две... Но не сега, разбира се. Понататък. — Добре, ще ви чакам на седемнадесети.

— Сузана, не мога да ти опиша колко съм ти благодарна!

Тази вечер Сузана се прибра вкъщи пийнала. Срещата с личния състав следобеда бе преминала чудесно. Може би, ако беше вечеряла, алкохолът нямаше да ѝ въздейства толкова силно, но тя предпочете да се прибере. Възнамеряваше да се изкъпе хубаво в горещата вана и да си приготви препечени филийки.

— Сузана, обажда се Нейт. Мога ли да намина? — телефонът бе звъннал по-малко от половин час, след като се бе прибрала. Огледа бързо пенъора и мъхестите си пантофи и прецени, че няма да й отнеме много време да се преоблече.

— Дай ми пет минути.

— Добре.

— Здравей! — поздрави тя весело, когато отвори на Нейт.

Той почти не я погледна. Беше пъхнал ръце в джобовете си. Явно не бе в добро настроение. Не пожела да седне и закрачи напред-назад пред камината като войник на пост. Очевидно нещо се беше случило.

Тя седна на ръба на канапето и го наблюдаваше дръзка и въодушевена от повишението и празненството. Необикновената възбуда на Нейт много я забавляваше.

— Струва ми се, искаш да поговорим за моето предложение — тя бе изненадана колко добре владее гласа си.

Той спря, прокара пръсти през гъстата си коса и отвърна:

— Точно за това искам да разговарям с теб.

— Недей! — усмихна му се тя.

— Защо?

— Защото искам внимателно да го обмислиш.

— Първо трябва нещо да ти обясня.

Сузана не го слушаше. Имаше да му казва далеч по-важни неща.

— Ти си красив, представителен, умен, би могъл да работиш каквото си поискаш. Каквото си поискаш!

— Сузана...

— И още нещо трябва да знаеш — тя размаха пръст и поклати глава.

— Какво?

— Влюбена съм в теб.

Възхитителното ѝ признание бе последвано от силна прозявка.

— Извинявай — обезсърчена, тя сложи ръка на устата си.

— Да не би да си пила? — Нейт присви очи подозрително.

— Съвсем малко — тя притисна палеца към показалеца си и вдигна ръка. — Но по-скоро съм щастлива, отколкото пияна.

— Сузана! Той произнесе името ѝ бавно, с дълга красноречива въздишка. — Не мога да повярвам!

— Защо? Искаш да извикам така, че да чуе цял Сиатъл? Добре! Слушай! — тя влезе в кухнята с валсова стъпка и отвори плъзгащата се балконска врата.

Всъщност алкохолът се беше изпарил, но тя изпита неудържимо желание да му покаже колко много го обича. Достатъчно дълго вече отбягваха този въпрос. Той сякаш се боеше да го признае, но не и тя. Особено сега, окрилена от голямото си щастие. Този ден бе един от най-прекрасните в живота ѝ. След години упорита работа всичко си идваше на мястото и тя се бе влюбила в най-страхотния мъж на света, въпреки, че беше неориентиран. Вятърът шибаше лицето ѝ, а многоцветните светлини от залива пред нея наподобяваха коледно дърво. Застанала до парапета, Сузана сви ръце на фуния около устата си и извика:

— Обичам Нейт Таунсънд! — доволна, тя се завъртя вихрено с лице към него и разпери широко ръце. — Видя ли? Току-що го съобщих на света.

Той излезе при нея, обгърна я с ръце и затвори очи.

— Не ми изглеждаш много щастлив — Сузана се бе надявала, че той поне малко ще се развълнува.

— Ти не си на себе си.

— Как да не съм? — тя удари хълбоците си с юмруци. — Чувствам се съвсем нормално. Обзалагам се, че ме мислиш за пияна. Но не съм.

Той не отговори. Прегърна я през рамо и я въведе в кухнята. След това бързо и умело започна да прави кафе.

— Вече не пия кафе с кофеин — оповести тя.

— Откога? Днес на обяд изпи едно съвсем обикновено кафе.

— Отказах се току-що — хихикаше тя. — Хайде, Нейт! Отпусни се малко! — наведе се леко и щракна с пръсти.

— Предпочитам да ти помогна да изтрезнееш.

— Би могъл да ме целунеш!

— Бих могъл, но няма да го направя.

— Защо? — намуси се тя, разочарована от отказа му.

— Защото има вероятност да не мога да спра.

Сузана въздъхна, затвори очи и отпусна рамене.

— Това е най-романтичното нещо, което някога си ми казвал.



— Яла ли си нещо от обяд? — Нейт потърка лицето си с длан и се облегна на кухненския плот.

— Една пълнена гъба, воден кестен обвит в малко бекон и целина с нещо като сирене.

— Ала не си вечеряла?

— Щях да си пека филийки, ала не бях гладна.

— След една пълнена гъба, пръчка целина и воден кестен?! Виждам защо не си била гладна.

— Ти остроумничиш ли в момента? О, почакай, трябваше да те попитам за нещо — тя внезапно млъкна, покри око с длан и положи неимоверни усилия да си спомни за датата, за която се бяха уговорили със сестра и.

— Свободен ли си на седемнадесети?

— На седемнадесети? Защо?

— Мишел ще погостува на леля си Сузана и знам, че ще иска да се види и с теб.

След този въпрос Нейт се притесни още повече. Всъщност, и без това, още като дойде, светът му беше крив.

— Вечерта на седемнадесети имам друг ангажимент.

— Е... Нищо, ще се справя. Както друг път — тя замълча. — Не, не мисля, че съм се справяла без теб, но сега всичко ще бъде наред. Мисля, че... — кафето беше готово. Нейт сипа в една чаша и намръщен ѝ я подаде. — О, Нейт, какво става с теб? Не приличаш на себе си откакто дойде! Трябваше вече да се целуваме, а ти изобщо не ми обръщаш внимание.

— Изпий си кафето — той застана до нея и я накара да отпие.

— Знаеш ли какво пих тази вечер? — кафето беше горещо и тя се намръщи. — Преди това не бях опитвала, но много ми хареса: шанхайски грош.

— Казва се Сингапурски грог.

— О! — изглежда беше по-объркана, отколкото си мислеше.

— Хайде, изпий си кафето!

Тя покорно изпълни нареждането му. През цялото време го наблюдаваше как крачи неспокойно из стаята. Нещо го тревожеше и тя искаше да знае какво.

— Готово! — обяви и попита тревожно: — Нейт, обичаш ли ме?

Той спря, обърна се с лице към нея и я погледна сериозно:

— Толкова много, че самият аз не мога да повярвам.

— О, слава Богу! — въздъхна тя. — Бях започнала да се чудя.

— Къде държиш аспирина? — той ровеше из шкафа, отваряше и затваряше чекмеджетата до мивката.

— Аспирин? Май те заболя главата, като ми каза, че ме обичаш.

— Не — той ѝ се усмихна нежно. — Искам да ти приготвя няколко таблетки за сутринта, защото ще имаш нужда от тях.

— Толкова си добър с мен!

— Веднага щом станеш, изпий две таблетки. Това ще помогне малко — наведе се над нея и взе ръцете ѝ в своите. — Утре заминавам и няма да ме има няколко дни. Ще ти се обадя по телефона, чу ли?

— Заминаваш, за да размислиш над предложението ми за работа, нали? Добра идея. Когато се върнеш, ще ми кажеш какво си решил — една дълбока неистова прозявка я принуди да спре. Силите ѝ бяха изчерпани. — Мисля, че е време да си лягам.

Сузана се събуди от гневния звън на часовника си. Звукът пронизваше слепоочията ѝ. Тя пипнешком натисна копчето да не звъни и въздъхна облекчено. Да остане в леглото ѝ се стори дяволски непосилно и тя изсумтя. Когато успя да се добере до кухнята, видя аспирина и си спомни, че Нейт беше настоявал да го извади миналата вечер.

— Благословен да е този мъж! — каза тя високо и трепна, ужасена от гласа си.

Едвам се придвижи до офиса. Елинър Брукс не изглеждаше по-добре от нея. Те се спогледаха с разбиращи усмивки.

— Кафето ви е готово — съобщи секретарката ѝ.

— А вие пихте ли?

— Да.

— Нещо в пощата?

— Нищо спешно. Господин Хамър дойде и остави за вас това списание. Щяло да ви впечатли не по-малко, отколкото е впечатлило него. — Елинър ѝ подаде издание на „Бизнес Мънтли“ отпреди шест години.

— То е отпреди няколко години — отбеляза Сузана, учудена за какво ли шефът ѝ я кара да го чете.

— Господин Хамър каза, че в него има специална статия за вашия приятел.

— За моя приятел?! — Сузана не разбираше.

— За вашия приятел — потвърди Елинър Брукс. — Този, с хубавите очи, Натейниъл Таунсънд.

## ДЕВЕТА ГЛАВА

Сузана изчака секретарката да излезе и разгърна списанието. Уводната статия беше за Натейниъл Таунсънд. На снимката бе много млад. Беше застанал на една търговска улица пред магазин за бисквити „Дъждовен ден“, филиал на най-преуспяващата верига в страната. Държеше една огромна шоколадова бисквита. „Дъждовен ден“ бяха любимите бисквити на Сузана. Имаше няколко вида, но шоколадовите бяха фантастични.

Като прочете два абзаца, Сузана имаше чувството, че ще се разболее. Зави й се свят и затвори очи. Притисна ръка към корема си и самоотвержено се съсредоточи върху статията. С мъка побираше подробностите от феноменалния успех на Нейт. Беше започнал бизнеса с бисквитите в кухнята на майка си, още докато учел в колежа. Шоколадовите бисквити били неговия специалитет и скоро станали толкова известни, че бързо се озовал в Магическото колело на успеха и достигнал върха на йерархията в своя бизнес. На двадесет и осем години Нейт Таунсънд вече бил мултимилионер.

Сега тя си спомни, че преди шест-седем месеца бяха публикували статия, в която се казваше, че наскоро компанията за бисквити била разпродадена за неизвестна сума. Предполагаемата цифра, посочена от няколко специалисти, бе зашеметяваща и Сузана бе ахнала от учудване.

Тя подпря лакти на бюрото и няколко пъти пое въздух, за да се успокои. Беше се държала пред Нейт като пълна глупачка, а което е по-лошото, той не бе направил нищо, за да я спре. Подозираше, че това унижение няма да я напусне до края на живота й. Немислимо бе да забъркаш бисквити на този, който ги е измислил — Нейт Таунсънд, известен в цял свят като краля на шоколадовите бисквити. На всичкото отгоре, да предизвикаш пожар в кухнята докато ги приготвяш! Но това не беше нищо в сравнение със своеобразната агитация, която проведе вчера, насърчавайки го към предприемчивост, амбиция и цел, преди...

О, небеса! Това беше прекалено! Предложила му беше и работа! Колко ли се е смял на идеята ѝ!

Елинър Брукс донесе пощата и я постави в ъгъла на бюрото. Сузана осъзна, че няма да е в състояние да остане на работа.

— Отивам си у дома.

— Моля? — сепна се госпожа Брукс.

— Ако някой ме търси, казвайте, че съм болна и съм вкъщи.

— Но...

Сузана знаеше, че е шокирала помощничката си. През всичките пет години откакто работеше за „Ейч енд Джей Лима“, тя не бе отсъствала и ден, дори по болест. Няколко пъти се беше случвало да не се чувства добре, но въпреки това упорито отиваше на работа.

— Ще се видим в понеделник сутринта — заяви тя на излизане.

— Надявам се, че тогава ще сте по-добре.

— Дотогава със сигурност ще се оправя.

Имаше нужда да остане известно време сама, за да оближе раните си и да събере пръснатите останки от наранената си гордост. Като си помислеше, че само преди няколко часа, полупияна, бе оповестила неугасимата си любов към Нейт Таунсънд! Веднъж стигнала у дома си, Сузана се почувства като в скривалище.

Взе шала, оплетен от сестра ѝ, наметна раменете си с него и седна, загледана с невиждащ поглед в пространството. Каква глупачка беше! Затвори очи, отпусна глава на канапето и пое дълбоко дъх няколко пъти, освобождавайки яда и болката, преди да са ферментирали в горестни чувства. Не си позволи да се отдаде на предположения „какво би могло да бъде, само ако...“ Вместо това избра по-недвусмислен подход. Следващия път няма да си позволи да влага чувства. Следващия път ще се погрижи да не става за смях.

След един час се събуди много изненадана, че е заспала, загърна се още по-плътно и започна да преценява положението. Все пак нещата не стояха чак толкова зле. Беше постигнала най-голямата си цел — бе станала вицепрезидент на компанията. Първата жена, заела такъв висок пост през дългото съществуване на „Ейч енд Джей Лима“, припомни си тя. Не се оплакваше от живота си. Ако от време на време изпитваше носталгия по семейство и деца, винаги можеше да разчита на Емили, която беше повече от готова да се отзове. Сузана

въздъхна и си каза, че няма нужда от нищо. Уважаваха я, беше трудолюбива и здрава.

Болеше я главата, коремът ѝ също не беше по-добре, но си приготви бульон и се насили да го изяде. Слагаше чинията в машината за съдове, когато телефонът иззвъня. Само госпожа Брукс знаеше, че си е у дома и би се обадила единствено, ако е спешно. Сузана вдигна слушалката сякаш си беше в кабинета.

— Сузана Симънс.

— Сузана, Нейт е.

— Здравей, Нейт — каза тя с равен глас, сподавила въздишката.  
— С какво мога да ти бъда полезна?

— Обадох се в офиса и секретарката ти ми каза, че си болна и си се прибрала вкъщи.

— Да. Мисля, че снощи пих повече отколкото трябваше. Сутринта се почувствах много зле — не му каза колко се влоши болестта ѝ, след като прочете статията за него.

— Намери ли аспирина на кухненския плот?

— Намерих го. Доколкото си спомням, ти беше тук снощи — мислеше бързо, искаше ѝ се да заличи станалото. — Допускам, че съм се държала много глупаво. Не съм казала нещо, с което да те объркам, нали?

— Значи не си спомняш? — той се изсмя тихо.

— Само някои неща — спомняше си, но по-скоро би се подложила на инквизиция, отколкото да си признае. — По-голямата част от вечерта плува в мъгла.

— Веднага щом се върна в Сиатъл, ще ти помогна да си припомниш всяка изречена дума — гласът му беше тих, прелъстителен и обещаващ.

— Сигурно съм се държала като глупачка — Сузана нямаше никакво намерение да допусне подобно нещо. — На твоето място бих забравила всичко, казано онази вечер. Ясно е, че не бях отговорна за думите си.

— Сузана, Сузана, Сузана! — каза нежно Нейт. — Нека направим навреме тази последна стъпка.

— Аз... Мисля, че ще е по-добре да обсъдим това друг път. Наистина... — в ъгълчетата на очите ѝ се насъбра влага и се разля по

лицето ѝ. Бясна от тази проява на слабост, тя избърса сълзите с opakото на ръката си.

— По-добре ли си сега?

— Да... Не... Тъкмо щях да си лягам.

— Няма да те задържам повече. Ще се върна в неделя. Самолетът ми каца рано следобед. Бих искал да вечеряме заедно.

— Разбира се — каза тя, без да се замисли, готова да се съгласи с всичко, само и само да сложи край на разговора. Раната ѝ все още беше отворена, кървеше. До неделя тя ще се овладее. Ще може да прикрие болката.

— Ще се видим към пет часа в неделя — чу тя гласа на Нейт.

— До неделя — повтори като робот, програмиран да се подчинява безусловно на господаря си.

Нямаше намерение да вечеря с Нейт. Той щеше да открие причината съвсем скоро. Единственият начин да прекара нормално съботата бе да работи. Тя отиде в офиса и прегледа пощата, която госпожа Брукс бе оставила на бюрото ѝ. Новината за нейното повишение щеше да бъде публикувана в неделното издание за бизнес на „Сиатъл Таймс“, но явно отнякъде беше изтекла информация, защото сред кореспонденцията имаше покана да държи реч на официален обяд по време на конференция на преуспелите местни бизнесмени. Поканата беше чест за нея и тя бързо написа отговор до организаторите, че приема. Датата на конференцията беше седемнадесети, точно след две седмици и тя се зае да пише бележки за речта си.

В неделя сутринта Сузана се събуди вяла и потисната. Този следобед щеше да се види с Нейт. През последните няколко дни беше намислила какво точно да му каже, как да се държи.

Нейт пристигна в четири и половина. Тя му отвори, облечена в морскосини памучни панталони и кремав плетен пуловер. Косата ѝ беше старателно хваната на кок.

— Сузана! — погледът му беше изпълнен с желание, когато влезе и я прегърна.

Тя не можа да се противопостави на целувката му. Нейт я взе в обятията си и жадно впи устни в нейните. Въпреки всичко случило се тя усети спонтанна топлина и радост, която не можа да прикрие.

— Два дни никога не са ми изглеждали толкова дълги — прошепна той.

— Искаш ли кафе? — Сузана възвърна самообладанието си, откъсна се от него, но раменете ѝ се повдигаха и свиваха конвулсивно.

— Не. Искам само теб.

Тя опита да се отдръпне, ала Нейт се пресегна, хвана я и отново я обгърна в топлите си, сигурни прегръдки. Сключи ръце зад талията ѝ и се взря в очите ѝ с галещ и нежен поглед. Постепенно изражението му се промени.

— Случило ли се е нещо? — попита той.

— И да, и не — отвърна тя сухо. — Случайно попаднах на статия в „Бизнес Мънтли“. Това говори ли ти нещо?

— Значи знаеш? — каза той колебливо след дълга пауза.

— Че ти си световноизвестният крал на бисквитената индустрия? Знам.

— Ядосана ли си? — той присви очи.

Сузана въздъхна. До голяма степен всичко зависеше от това как тя ще представи нещата. Беше упражнявала думите си няколко пъти, но задачата ѝ се оказа далеч по-трудна. Бе твърдо решена обаче да запази спокойствие и привидно безразличие.

— По-скоро съм объркана, отколкото приятно изненадана — каза тя. — Бих предпочела да ми бе споменал нещо по въпроса, преди да съм се проявила като пълна глупачка.

— Сузана, знам, че имаш основание да си разстроена — той я пусна и потърка с длан тила си, като се разхождаше напред-назад между хола и кухнята. — Това не беше голяма тайна. Продадох компанията преди около шест месеца и си взех почивка. Дяволски се нуждаех от малко отдих! Бях на прага на изтощението. Лекарят ми твърдеше, че съм на път да рухна физически. Когато те срещнах, тъкмо бях започнал да се съвземам и се учех наново да се наслаждавам на живота. Последното нещо, което исках, бе да седна и да разказвам за изминалите тринадесет години. Оставил бях бисквитения бизнес зад гърба си и исках да започна нов живот.

— Имал ли си намерение някога да ми кажеш? — Сузана скръсти ръце.

— Да! — отвърна той разпалено. — В четвъртък вечерта. Беше толкова... мило от твоя страна да ми предложиш работа. Знаех, че



имам какво да ти кажа, но ти беше...

— Полупияна — довърши тя вместо него.

— Да. Поради липса на по подходяща дума трябва да разбереш защо не ти казах. Моментът никак не беше подходящ.

— Сигурно много си се смял след историята е бисквитите — тя бе изненадана от собственото си самообладание. Привидното безразличие не ѝ се изплъзна нито за миг и тя беше горда от себе си. Ъгълчетата на устните му потрепериха леко и беше очевидно, че той едва се сдържа да не се засмее. — Не се притеснявай! — продължи Сузана с драматичен жест. — Предполагам, че овъглените бисквити и тлеещото фолио са били много комична гледка за теб. Не ти се сърдя. На твоето място сигурно бих изпаднала в истеричен смях.

— Не е така. Това беше най-хубавото нещо, което някой някога е правил за мен. Искам да знаеш, че бях трогнат дълбоко.

— Не ги направих за теб! — каза тя, старайки се да не издава яда си. — Издаде ме пожара — внезапно осъзна какво каза, затвори очи и млъкна.

— Сузана!

— Сигурно си се забавлявал не по-малко и от разговора, който проведох с теб онзи ден. Представи си как те увещавам и те подтиквам към предприемчивост, амбиции и цели.

— Това също беше много трогателно и ми подейства.

— Въздейства директно на чувството ти за хумор! — тя се засмя престорено, за да даде да се разбере колко страхотна е всъщност. Обичаше да се шегува, но не се захласваше по идеята да бъде обект на присмех.

Нейт помълча, после махна с ръка:

— Разбирам, не е приятно, погледнато с твоите очи.

— Неприятно! Това е меко казано.

Нейт крачеше нервно от единия ъгъл на стаята до другия. Още малко и щеше да пробие дупка в килима.

— Склонна ли си да преодолееш това недоразумение, Сузана или ще го използваш срещу мен? Склонна ли си да разрушиш всичко между нас заради някаква незначителна грешка?

— Все още не знам — всъщност знаеше, обаче не искаше той да я обвини в прибързани решения. Би било толкова лесно за него да се изкара невинен и да я убеди в същото. Но тя беше унижена. Как би

могла да му вярва вече? Та той бе скрил от нея голяма част от живота си!

— Колко време ще мине докато вземеш окончателно решение за нас двамата?

— Това също не знам.

— Предполагам, вечерята отпада?

Тя кимна, мускулите на лицето ѝ бяха до болка обтегнати.

— Добре, обмисли нещата. Вярвам, че ще бъдеш честна и безпристрастна. Искам само да си зададеш един въпрос. Ако ти беше на мое място, как би постъпила?

— Добре, ще помисля — съгласи се тя, макар вече да знаеше какво би направила — нямаше да позволи отношенията им да се градят на догадки.

— Има още нещо, върху което искам да размислиш — продължи той.

Сузана вече губеше търпение. Искаше час по-скоро да остане сама. Колкото по-дълго беше с него, толкова повече гневът ѝ се изпаряваше.

— Това! — той я целуна така, че разтърси душата ѝ.

Устните му пареха върху нейните в дълбока и влажна целувка, която подкоси краката ѝ. Несъзнателно издаваше кратки звуци на удоволствие. Когато я освободи от прегръдките си, тя едва не падна. Доволен, Нейт ѝ се усмихна влудяващо:

— Признай, Сузана — прошепна той, като прокара пръст по деколтето на пуловера ѝ, — създадени сме един за друг!

— Не съм склонна да признавам каквото и да било.

— Ще ми се обадиш ли? — настоя той. По лицето му се изписа отчаяние. Без съмнение, с цел да предизвика съчувствие, но номерът нямаше да мине.

— Да. Когато луната навлезе в седмия дом или правителството успее да балансира бюджета. Някъде към двехилядната!

За два дни животът на Сузана доби нормален ход. Тя отиваше в офиса рано и стоеше до късно, като правеше всичко възможно да избягва Нейт, въпреки убедеността ѝ, че той търпеливо ще чака сигнал от нея. Все пак и той имаше своята гордост — тя разчиташе на това.

Когато се прибра вкъщи в сряда, на вратата ѝ имаше сгъната бележка. Прочете я едва след като сложи вечерята си в микровълновата печка. Сърцето и биеше болезнено силно докато я отваряше. Бяха изписани четири думи: „Обади се! Моля те!“.

Сузана се изсмя истерично. По-вероятно е Нейт Таунсънд да се потопи във вана с тесто за шоколадови бисквити, отколкото тя да му се обади. Повече от сигурна беше, че той ще каже или направи нещо, с което да ѝ напомни каква глупачка е била. Двоумеше се, разкъсвана от противоречия, когато телефонът звънна. Тя го изгледа гневно, преди да вдигне слушалката.

— Ало? — каза предпазливо с треперещ глас.

— Сузана, ти ли си?

— О, Емили, здравей!

— Божичко, как ме изплаши! Помислих, че си болна. Така немощно прозвуча.

— Не, не. Добре съм.

— Сузана! — Емили произнесе името ѝ като предупреждение. — Достатъчно добре те познавам и усещам, че нещо не е наред. Досещам се също, че е нещо свързано с Нейт. Последните няколко пъти, когато разговаряхме, ти изобщо не го спомена, а преди сякаш преливаше от желание да говориш за него.

— С Нейт напоследък не се виждаме много често.

— Защо?

— Ами, много е зает. Не е лесно да си милионер.

Емили пое дълбоко въздух, изпусна го и каза:

— Мисля, че връзката е лоша. Стори ми се, че току-що каза...

— Влизала ли си в магазин от веригата „Дъждовен ден“?

— Разбира се. Кой не е!

— Още ли не правиш връзката?

— Искаш да кажеш, че Нейт...

— Е самият господин Чокълит Чип.

— Но това е чудесно! Прекрасно! Та той е прочут... Искам да кажа бисквитите са известни по цял свят. Само като си помисля, че мъжът, който разви индустрията за бисквити, помогна на Робърт да разглоби креватчето на Мишел! Нямам търпение да кажа на Робърт!

— Аз лично не се впечатлявам толкова.

— Кога разбра? — попита Емили с обвинителен тон, сякаш Сузана нарочно беше скрила от нея.

— Миналия петък. Джон Хамър ми даде едно списание, в което имаше статия за Нейт. Оттам научих всичко, което самият Нейт трябваше да ми каже.

— Значи сама разбра всичко? — последва тихо възклицание.

— Точно така.

— Сърдита ли си му?

— За бога, Емили! От къде на къде?! — Сузана се боеше, че сестра ѝ няма да долови сарказма.

— Той сигурно е възнамерявал да ти каже — спореше Емили, опитвайки се да защити Нейт. — Не познавам толкова добре съседа ти, но ми се видя достатъчно пряк. Сигурна съм, че е изчакавал удобен момент, да ти каже.

— Сигурно — съгласи се Сузана, но що се отнасяше до нея, това успокоение беше твърде незначително, твърде закъсняло. — Слушай, готвя нещо в микровълновата печка и трябва да бягам — измисли много неубедително извинение, но точно сега не ѝ се обсъждаше Нейт. — А, и преди да съм забравила — добави бързо тя, — трябва да говоря на една конференция на седемнадесети, но ще свърша до пет и половина, така че можеш да разчиташ на мен да гледам Мишел.

— Чудесно! Чуй ме, Сузана, ако ти се говори, по всяко време можеш да ми се обадиш!

— Благодаря ти! — когато затвори, трябваше да реши как да постъпи с кратката бележка от Нейт.

Имаше всички основания да я смачка и да я хвърли в боклука. Така и направи, ала удовлетворението, което изпита, беше нищожно. *Очи, които не се виждат, се забравят* — твърдеше старата поговорка. Само че този път не действаше. Телефонът сякаш я зовеше всеки път, когато се обърнеше.

Вечерята ѝ беше готова, но като видя невзрачния ордъвър, Сузана реши да го хвърли и да отиде в „Уестърн Авеню Дели“. Така щеше да постигне две неща: да избяга от телефона, който я подмамваше прелъстително, и да се нахрани нормално. Беше в хола, на път да изпълни решението си, когато на вратата се позвъни. Тя изсумтя — знаеше, че посетителят сигурно е Нейт.

— Не се обади — изстреля той в мига, в който тя му отвори. Нахлу в апартамента ѝ, без да дочака покана. Личеше, че е ядосан, но се владееше. — Колко време възнамеряваш да ме държиш в напрежение? Явно искаш да ме принудиш да си платя за грешките. Това го разбирам донякъде. Но прекали. Какво искаш още? Извинение? Добре — извинявай, съжалявам. Знам, че имаш основание да се сърдиш, но какво искаш? Кръв ли? Стига толкова! Луд съм по теб, Сузана, ти — също по мен и не се опитвай да се преструваш на безразлична! Нека забравим тази глупост и да продължим.

— Защо? — запита тя.

— Какво защо?

— Защо изчакваше? Защо нищо не ми каза?

— Защото исках да избия от ума си бисквитената индустрия „Дъждовен ден“ — започна да обяснява, крачейки нервно из стаята. — Бизнесът беше обсебил целия ми живот — спря и се обърна с лице към нея. — У теб забелязах същото. Животът ти започва и свършва с някаква компания за спортни стоки.

— Не е някаква компания за спортни стоки — взмути се тя, — а „Ейч енд Джей Лима“ — най-голямата в страната!

— Извинявай, Сузана, но това никак не ме впечатлява. Погледни как живееш! Целият ти свят се върти около амбицията да се издигнеш максимално високо в йерархията. Но позволи ми да ти кажа, че от върха, гледката не е чак толкова прекрасна. Забравяш колко ценни са простите житейски радости. Аз също бях забравил.

— Да не би да ме съветваш да спра и да помириша цветята? Харесвам живота си такъв какъвто е. Обидно ми е да си въобразяваш, че можеш така безцеремонно да нахлуеш — и в него, и в кариерата ми! И да твърдиш, че вървя по наклонената плоскост към разрухата! Веднага ще ти кажа — не мисля така!

— Не ти говоря за цветя, Сузана — чертите на лицето му се обтегнаха. — Искам да погледнеш през този прозорец и да прозреш отвъд чудната гледка на корабите и заснежените върхове. Животът всъщност е нещо повече от онзи паяк, който грациозно плете мрежата си в ъгъла на балкона. Истинският живот е нещо много по-голямо — значими човешки отношения, приятели, смях.

— Всичко това е много хубаво и може да важи за теб, но за мен — не.

— Имаш нужда от същото, от което и аз. Двамата се нуждаем един от друг.

— Грещиш! За разлика от теб, аз харесвам живота си такъв, какъвто е. И защо не? Постигнах целите, които си бях поставила, предстоят ми нови успехи. С тази компания мога да се изкача до самия връх и точно това искам. Колкото до отношенията ми с хората, тук също грещиш. Справях се чудесно, преди да те срещна. И ще продължа, когато излезеш от живота ми.

— Когато изляза от живота ти — повтори той като ехо. — Разбирам. Значи си взела решение.

— Да — отсече тя с високо вдигната глава. — Беше забавно да бъдем заедно, но ако трябва да избирам между теб и поста си на вицепрезидент, нито за миг не бих се поколебала. Сигурна съм, че ще срещнеш някоя друга млада жена, която има нужда да бъде спасена от себе си и от целите си. Доколкото разбирам, нашата връзка е била за теб нещо като спасителна мисия. И тъй като явно знаеш колко е ронливо тестото — каламбурът е преднамерен — може би ще бъдеш така добър да си тръгнеш и да ме оставиш на тъжната ми безрадостна участ.

— Сузана, ще ме изслушаш ли?

— Не. Ще се опитам да бъда щастлива — каза с тежка ирония.

— Правиш голяма грешка, но това е нещо, в което сама трябва да се убедиш.

— Предполагам, ще бъдеш тук, за да събереш останките, когато рухна?

— Може да бъда, а може и да ме няма — той присви сините си очи и я прониза с поглед. — Така или иначе, няма защо да се притесняваш, и в двата случая ще трябва дълго да почакаш!

## ДЕСЕТА ГЛАВА

— Госпожице Симънс, господин Хамър, заповядайте.

— Благодаря — Сузана се усмихна любезно на младия мъж. Щом осъзна, че ще говори пред толкова много хора, стомахът ѝ се сви от притеснение.

Сузана и Джон Хамър последваха младежа към сцената на претъпканата зала. На главната маса на сцената, където трябваше да седне и тя, Сузана разпозна кмета и няколко от съветниците му, също и главния областен счетоводител и двама видни бизнесмени. Почти веднага започнаха да сервират обяда. Младата жена си мислеше, че пред толкова хора не би сложила и зальк в устата си. Огледа морето от непознати лица, като полагаше усилия да запази спокойствие и самообладание.

— Здравей, ненагледна! Никой не ме предупреди, че ще си тук.

Нейт! Сузана обърна глава и срещна погледа му.

— Здравей, Нейт! — поздрави го тя. На лицето си бе успяла да придаде ведро изражение.

— И аз си помислих, че Нейт Таунсънд може да е тук — прошепна Джон, доволен от себе си.

— Както виждам, започнала си да ме преследваш — предизвикваше я Нейт.

Сузана не му обърна внимание. Ядосана и на двамата, се зае прилежно със съомгата си, с което искаше да покаже, че ѝ е далеч по-приятно да се храни, отколкото да разговаря с тях.

— Липсвах ли ти? — попита Нейт.

Бяха изминали десет мъчителни дни, откакто за последен път го видя. Не беше лесно да го избягва. Той се бе погрижил за това. Първата вечер, когато се прибра, през отворения кухненски прозорец се лееха звуците на италианска опера. Заедно с музиката долиташе миризмата на сос за домашни спагети. Очевидно Нейт беше решил, че пътят към нейното сърце минава през стомаха ѝ. Трудно се сдържа, но беше твърдо решена да не се поддава, затова побърза да отиде в

любимия си италиански ресторант и задоволи внезапния си глад за нещо тестено. До края на седмицата Нейт явно бе изчерпал всички рецепти от готварската си книга, коя от коя по-съблазнителни. Никога не бе се хранила толкова редовно на ресторант. Когато Нейт разбра, че не може да я купи с хубава храна, вино и песничка, или в случая, опера — опита друга тактика, не толкова изкусна.

Една вечер пред вратата я чакаше червена роза. Нямаше бележка. Противно на разума си, тя взе розата, като вдъхваше деликатния ѝ аромат. Нямаше кой друг да я е оставил, освен Нейт. Изведнъж, обзета от порив за справедливост, тя върна цветето там, откъдето го бе взела. След пет минути отвори рязко вратата и поразена откри розата, повехнала и унила. Решена да му представи собственото си еднозначно послание, тя върна розата пред вратата на Нейт.

Той обаче не се отказваше лесно. Розата беше последвана на следващата вечер от малка кутия вкусни сладки. Този път Сузана дори не ги внесе в дома си, а с уверена стъпка ги върна пред неговата врата.

— Не! — каза тя, когато мислите ѝ се върнаха в настоящето, на конференцията. — Никак не ми липсваше.

— Така ли? — Нейт беше сломен. — А аз си мислех, че правиш всичко възможно да ме спечелиш! За какво иначе ще оставяш подаръци пред вратата ми?

Сърцето ѝ заби лудо. Тя го прониза с гневен поглед и прилежно започна да се храни, като старателно преглъщаше всяка хапка, защото иначе Нейт щеше да помисли, че се е разболяла от любов по него.

— Знаех, че ще бъдеш приятно изненадана да разговаряш с Нейт — Джон Хамър я погледна доволно. — Аз уредих нещата!

— Много мъдро! — изсумтя Сузана.

— Липсвах ти, нали? — попита Нейт, като наклони стола си силно назад, за, да я вижда.

Е добре, склонна бе да признае, че се чувстваше малко самотна, но това можеше да се очаква. През последните няколко седмици Нейт беше изпълвал всяка минута от свободното ѝ време с глупости като бейзбол и хвърчила. Но тя си живееше съвършено добре, преди да го срещне и сега без опасения се бе върнала към тихия си, спокоен живот. Светът, който си бе създала, беше чудесен.

— Ти много ми липсваш. Можеш поне да се съ согласиш, че си самотна и нещастна като мен — каза той с целия си чар. Полагаше



неимоверни усилия, да я принуди да си признае.

— Но не съм — отговори му толкова мило и тихо, че без да иска, призна плитката лъжа. — Имам прекрасна работа и обещаваща кариера. Какво друго бих могла да искам?

— Деца!

— Двете с Мишел чудесно се забавляваме, а когато се отегчим една от друга, тя си отива вкъщи. Според мен това е най-добрият начин да се радваш на дете.

Първият оратор се приближи към подиума и Сузана насочи вниманието си към него. Пет минути по-късно нещо се удари о ръката на Сузана. Тя хвърли поглед към Нейт, който държеше бяла ленена салфетка: „Какво ще кажеш за съпруг?“.

Беше написано с химикал по диагонал. Сузана изстена, надявайки се никой друг да не е видял бележката и най-вече шефът ѝ. Погледна към Нейт и поклати глава отрицателно. Изведнъж забеляза, че всички ръкопляскаат и гледат към нея. Току-що бе представена и трябваше да произнесе речта си.

Столтът под нея изскърца, тя се изправи рязко и се приближи към микрофона, без да вдигне поглед към Нейт. Този мъж я изкарваше от търпение. Друга жена би изляла съдържанието на чашата си върху самодоволната му глава. Но тя не даде воля на гнева си, а пое дълбоко дъх и погледна публиката. Скоро разбра, че не е трябвало да го прави. Погледите на всички бяха вперени в нея. Сузана беше подготвила речта си много внимателно, но изведнъж се оказа, че нищо не помни. Необходимо беше да събере целия си кураж, за да не избяга.

— Хайде, Сузана, смай ги! — прошепна Нейт с усмивка.

Погледът му ѝ вдъхна смелост. Сковаващият страх я напусна. Щом прочете първото изречение, вече знаеше, че ще се справи.

Въпреки опитите на Нейт да подкопае нейното достойнство и уравновесеност, тя бе доволна от въздействието на речта си. Много от присъстващите кимаха на ключовите места и Сузана знаеше, че ги е впечатлила.

Когато се отправи към мястото си, погледна Нейт. Той се усмихваше и аплодираше, а очите му излъчваха уважение и възхищение. Сърцето ѝ замря от топлия му, галещ поглед. Сузана забеляза, че ръцете ѝ треперят. Не знаеше дали това се дължи на напрежението или на нежния поглед на Нейт.

После бе представен Нейт.

*Заслужава да му напиша с химикалка няколко послания върху салфетката и да му я подам да ги чете по време на речта си!* — мислеше Сузана, но бе шокирана, когато миг по-късно си даде сметка колко детинска беше идеята ѝ. Пет минути, прекарани с Нейт, и добиваше манталитет на десетгодишна.

Доста церемониално, или поне така ѝ се стори, Нейт извади от вътрешния джоб на сакото си бележките за изказването. Сузана едва сдържа смеха си, когато видя, че всичко, което възнамеряваше да каже, беше нахвърляно на гърба на една визитна картичка. Ето колко сериозно е приел ангажимента си този следобед. Но Нейт напълно опроверга предположенията ѝ. Още щом отвори уста, публиката беше в краката му. Сузана никога не беше чувала по-динамичен оратор. Силният му убедителен глас достигаше до крайните ъгли на огромната зала.

Нейт разказа как е започнал, когато баща му починал през годината, в която той трябвало да постъпи в колеж. Така парите, предвидени за неговото обучение, отишли за други цели. Това бил най-трудният момент в живота му и той породил най-големия му успех. Шоколадовите бисквити на майка му били любими на всички. Поради внезапната смърт на баща му, тя започнала работа в някакво предприятие. Тогава Нейт в желанието си да осигури пари за своето обучение в колежа, започнал да пече бисквити и да ги продава по петдесет цента едната. По средата на лятото вече имал достатъчно пари, за да учи. Скоро няколко местни заведения се свързали с него, защото искали да включат бисквитите в менюто си. Последвали предложения от хотели и ресторанти. Някаква малка компания за производство на бисквити се обърнала към него с молба за рецептите на шоколадовите и фъстъчените бисквити. Същата година Нейт постъпил в колежа и посещавал всички възможни бизнес курсове. В края на следващото лято вече построил своя кухня и отворил собствен бизнес, който въпреки грешките му, процъфтявал. Когато завършил колежа, вече бил милионер. Устоял на изкушението да изостави ученето.

Сузана беше смаяна. Мислеше, че Нейт ще разкаже и това, което ѝ втъпяваше — че преследването на успеха е хубаво, но губи своята стойност и смисъл, ако в гонитбата забравиш кой си и за какво си

създаден. Дори да го е мислел, не го каза. Тя подозираше, че тази негова философия е предназначена единствено и само за нея.

Когато той се върна на мястото си, последва буря от ръкопляскания. Първото, което направи, бе да погледне към Сузана. Младата жена се усмихна мило, трогната както всички останали, от неговите преживявания. В думите му нямаше самодоволство. Сузана не искаше да му се възхищава. Така по-лесно би го заличила от живота си.

Официалният обяд свърши. Сузана стана надеждата, че ще успее да се измъкне. Трябваше да предположи, че Нейт няма да допусне това да се случи. Няколко души се отправиха към подиума да разговарят с него, но той се извини и се приближи към нея:

— Сузана, искам да поговорим.

— Имам друга среща — тя нарочно погледна часовника, след това шефа си. Намести катарамата на чантата и му отправи извинителна, според нея, усмивка.

— Речта ти беше чудесна!

— Благодаря! Твоята — също. Никога не си ми казвал, че баща ти е починал.

— Никога не съм ти казвал, че те обичам, но това е факт — думите му, толкова непринудени, спокойни и ясни бяха като удар по слънчевия сплит.

— Аз... Предпочитам да не беше казал това — усети, че в очите ѝ напират сълзи и се опита да ги сдържи.

— Винаги ще те обичам!

— Трябва да вървя — тя погледна неспокойно Джон Хамър. Искаше само да запази сърцето си непокътнато.

— Господин Таунсънд! — провикна се една жена от публиката. — Ще бъдете на наддаването довечера, нали?

— Да, ще бъда — Нейт с нежелание премести погледа си от Сузана към елегантната дама.

На Сузана ѝ се стори, че смехът на тази жена много наподобява кукуригането на болен петел. Изкушаваше се да попита Нейт в какво наддаване възнамерява да се включи и какви са тези жени, провикващи се през тълпата. За щастие успя да се сдържи.

— Довиждане, Нейт! — каза тя и се обърна.

— Довиждане, любов моя!

Едва когато излезе от залата, Сузана осъзна, че думите му бяха прозвучали като сбогуване. Точно това искаше всъщност, нали така? Според нея Нейт се оказа човек, на когото не можеше да се вярва — имаше ужасния навик да държи всичко в тайна. Сега, когато знаеше, че не възнамерява да се вижда вече с нея, Сузана нямаше никакво основание да се оплаква. Или поне така се зальгваше, докато се прибираше по страничния път през залива.

След няколко часа Емили и Робърт щяха да минат да оставят Мишел. Сузана си мислеше, че с бебето няма да има време да се тревожи за Нейт.

Когато Емили пристигна със семейството си, Сузана беше в превъзходно настроение, чувстваше се замаяна и духовита, сякаш беше пила алкохол, а не кафе.

— Здравейте! — поздрави тя бодро.

Мишел я погледна с големите си очи и се вкопчи в палтото на майка си.

— Миличка, това е леля Сузана, не я ли помниш?

— Емили, единственото нещо, което си спомня, е, че всеки път, когато я водиш тук, ти си тръгваш — каза Робърт, внасяйки чантите с пелените, одеялата и играчките на Мишел.

— Здравей, Робърт! — измърмори Сузана и го целуна по бузата. Това изненада самата нея не по-малко от зет ѝ. — Доколкото разбирам, заслужаваш поздравления.

— Ти също.

— Да. Е, не е нещо кой знае какво.

— Не и според статията във вестника.

— О! — обърна се Емили. — Като стана дума за вестник, тази вечер прочетох името на Нейт.

— Да... Двамата трябваше да говорим на една конференция днес следобед.

— Не това четох за него — Емили съсредоточи вниманието си върху палтото на Мишел. Не можеше да свали ръкавите от дебелия ѝ ръчички, а детето нямаше никакво намерение да ѝ помогне. — Нейт ще участва в наддаването.

— Та-та! — извика Мишел веднага щом ръцете ѝ бяха освободени. Робърт погледна гордо.

— Най-накрая научи името ми. Първата и единствена засега думичка на Мишел! Та-та обича детенцето си!

— Какво каза последно? — беше толкова необичайно да слуша как Робърт подражава на бебешкия говор, че за момент престана да слуша Емили.

— Опитвам се да ти разкажа за наддаването — повтори Емили, сякаш това изчерпваше всичко. Като видя неразбирация поглед на Сузана, тя добави: — Името му фигурира в една статия за благотворителния търг в полза на сираците.

— Само не ергенския търг! — прошепна дрезгаво Сузана. Лампичката, която се включи в главата ѝ, бе достатъчно ярка, за да освети нощното небе. — Нищо чудно, че жената, която се провикна на обяда, беше толкова невъзмутима. Тя сигурно ще наддава за него — бавно, без да съзнава какво прави, тя се отпусна на канапето до сестра си.

— Той не ти ли каза?

— Не, пък и защо да ми казва? Ние сме само съседни.

— Сузана-а! — сестра ѝ имаше непоносимия навик да изразява отношението и мислите си, само като произнесе името ѝ.

— Мила — каза Робърт, поглеждайки часовника си, — най-добре е да тръгваме за ресторанта. Не искам да карам шефа да чака.

— Приятно прекарване! — каза Сузана безгрижно, като ги изпращаше. — И не се притеснявайте за нищо!

— Довиждане, Мишел — махна Емили от прага.

— Кажки довиждане на мама! — тъй като Мишел не беше много съгласна, Сузана вдигна топчестата и ръчичка и помахна с нея.

Щом Емили и Робърт напуснаха, Мишел започна тихичко да скимти. Сузана я погледна и настроението ѝ угасна. Кого се опитваше да заблуди? Себе си ли? Чувстваше се нещастна и самотна от мига, в който си тръгна от Нейт. Мишел изхлипа и на Сузана ѝ се прииска да се разплаче заедно с нея.

Небезизвестният Таунсънд отново го беше направил — не си бе дал труда да спомене за ергенския търг. Явно се е съгласил да участва още преди седмици. О, да, той ѝ се закле във вечна любов, но беше склонен да позволи на някоя непозната жена да го купи! На мъжете, както тя бързо се убеди, не трябва да се вярва. Колкото повече си припомняше подробностите около днешната вечер, толкова повече се

вбесяваше. Когато го помоли да ѝ помага за Мишел тази вечер, той небрежно ѝ заяви, че имал „друг ангажимент“. Разбира се, че има! Да продаде тялото си на тази, която даде най-много пари! И всичко това в името на благотворителността!?

— Казах му, че не искам да го виждам повече! — съобщи Сузана на племенницата си и разпалено повиши тон. — Този човек ми създава неприятности от мига, в който го срещнах. Ти беше с мен тогава, спомняш ли си? Нима не ни се иска да сме знаели тогава това, което знаем сега? Той имаше навика да крие от мен разни неща, но аз съвсем сериозно ти казвам, че съм изпъдила този мъж от мислите си. Всяка жена, която го поиска тази вечер, може да го има, защото мен той не ме интересува.

Мишел зарови лице във врата на Сузана.

— Знам как се чувствуваш, Мишел — продължи тя, крачейки горделиво до големия прозорец. Нощта бе изпълнена с гледките и звуците на града. — Сякаш си изгубила най-добрия си приятел.

— Та-та.

— Той е с майка ти. Някога мислех, че Нейт е моят приятел — каза тя тъжно. — Разбрах по много болезнен начин, че не е чак толкова лош, но ми позволи да се държа като пълна глупачка.

Мишел се втренчи в Сузана, явно очарована от речта ѝ, а тя продължи да бърби успокоително: — Надявам се, че ще се чувства като пълен глупак на ергенския търг тази вечер. Представи си го изправен пред аудитория от крещящи жени. Тя бавно въздъхна, осъзнавайки, че с хубавата си външност Нейт може би ще донесе много пари за акцията.

На наддаването миналата година за неколцина от мъжете бяха дадени почти по хиляда долара. Хиляда долара за една вечер с един от приемливите на вид неженени мъже в Сиатъл.

— Това е вечната любов и вярност — промърмори тя. — Мъжете изобщо не са това, за което се представят. Добре ще бъде да го запомниш още от сега.

Мишел изгука весело, очевидно беше напълно съгласна.

— Нямам нужда от мъж. Чувствам се напълно щастлива да си живея сама. Имам си хубава работа, няколко близки приятели — предимно хора, с които работя, и, разбира се, майка ти.

Мишел вдигна ръчичка към лицето на Сузана и изтри бузата ѝ, където една сълза бе оставила влажна следа.

— Знам какво мислиш — добави Сузана, без да се замисля, че едва ли е необходимо да обяснява каквото и да е на толкова малко дете. — Като съм толкова щастлива, тогава защо плача? По дяволите, ако знам! Проблемът е, че не мога да спра да го обичам и затова ми е толкова трудно. И после, за какво му трябваше да пише тази бележка върху салфетката?! Той ме попита дали смятам да прекарам живота си без съпруг... Да ми зададе такъв въпрос на салфетка! Представяш ли си какво ще си помислят сервитьорите, когато я прочетат? А седяхме на главната маса, на всичкото отгоре.

— Та-та.

— И за това също ме попита — обясни Сузана, подсмърчайки. Замълча за момент, а когато отново заговори, гласът ѝ трепереше. — Никога не бях мислила, че ще искам да имам деца. По-рано изобщо не подозирах, че мога толкова да заобичам такова малко същество като теб! — с бебето на ръце тя затвори очи, докато попремине обзелата я горчива мъка. — Идваше ми да го убия!

Привлечена от косата на Сузана, Мишел посегна и издърпа шнолите.

— Нарочно бях с вдигната коса днес — да докажа на себе си, че аз съм си аз. А той беше там и през цялото време, докато говорех, съжалявах, че не съм я оставила пусната, само защото така ме харесва повече. О, честна дума, Мишел, имам чувството, че ще се взривя! Ще бъдеш ли така добра да ме посъветваш нещо?

— Та-та.

— Така си и знаех — Сузана пое дълбоко дъх, опитвайки се да спре сълзите, които напиреха в очите ѝ. Не беше очаквала такава реакция. Сълзите я бяха изненадали и тя трябваше да разбере значението им. — Мислех си, че веднъж да ме повишат и всичко ще бъде чудесно. То беше хубаво, но сега се чувствам толкова самотна... О, Мишел, не знам как да ти обясня! Нощите са толкова дълги и ми предстоят само безброй часове работа! Сега, когато повече няма да виждам Нейт... Аз... Като че ли изгубих амбициите и посоката си. Днес говорих пред много хора за решителност, предприемчивост и дисциплина, а всъщност в нито едно от тези неща вече не виждам истински смисъл. После, когато минавах край брега, на път за вкъщи,

срещнах една приятелка от колежа. Тя е омъжена и има дете, малко по-голямо от теб. Изглеждаше ми много щастлива — тя потърка носа с опакото на ръката си. — Казах ѝ за голямото си повишение. Сали съвсем непресторено се зарадва, ала аз почувствах една огромна празнина в себе си.

— Та-та.

— Мишел, не можеш ли да научиш някоя друга дума? Моля те! Какво ще кажеш за леля. Не е чак толкова трудна. Хайде, повтори след мен: ле-ля!

— Та-та.

— Нейт, вероятно, сега ще срещне някоя ослепителна блондинка и ще се влюби лудо в нея. Тя ще даде за него стотици долари и той ще бъде толкова поразен, че дори няма да възрази, ако тя кокетничи и го държи в плен, преди да... — Сузана рязко спря. Мислите ѝ смятаха бясно. Тя рязко изправи глава и се изпъна. — Не можеш да си представиш какво ми мина през ума току-що! Много е налудничаво, но може и да не е.

Мишел размаха ръчички, сякаш много държеше да чуе идеята, пръкнала се в главата на леля ѝ. Самата идея беше невероятна. Абсурдна! Но в края на краищата, толкова пъти се бе проявявала като глупачка пред Нейт, че още веднъж нямаше да навреди на никого. Отне ѝ няколко минути да върне Мишел обратно в грейката. Това чудо, мислеше си Сузана, имаше повече ръце и крака от стоножка! Като хвърли бърз поглед на сметката в спестовната си книжка, тя взе Мишел и се отправи към паркинга. Беше спестявала за нова кола, но да заложил за Нейт беше далеч по-важно.

Паркингът пред театъра, където се провеждаше ергенския търг, беше препълнен и Сузана много трудно успя да намери място за колата си. Но портиерът на главния вход отказа да я пусне в залата, защото била с дете, а освен това и двете нямали билети.

— Съжалявам, мадам! Не мога да ви пусна вътре без билет, освен това мисля, че омъжени жени не се допускат.

— Ще си купя билет. Това е племенницата ми. А сега или ме пуснете, или ще ви... Аз ще... Не знам какво ще направя! Хайде! — умоляваше тя. — За мен, това е въпрос на живот и смърт!

Докато портиерът се съветваше с управителя, Сузана погледна през летящите врати, които водеха към залата. Видя как няколко жени



вдигнаха ръце и скочиха ентузиазирано на крака. Беше дошъл и екип от телевизията да заснеме събитието. Сузана нервно подрусваше Мишел, докато портиерът се върна.

— Съжалявам, мадам, но всички билети са продадени.

Сузана беше готова да спори, обаче гласът на конференсието обяви името на Нейт. Оживен шепот премина през тълпата. Отчаяните ситуации изискват отчаяни мерки и вместо да се подчини и смирено да излезе, тя се спусна към летящите врати, отвори ги рязко и забърза по пътеката в залата.

Портиерът осъзна какво става и се втурна след нея, крещейки:

— Спрете тази жена!

Изведнъж конференсието млъкна. В залата настъпи гробна тишина. Всички погледи бяха обърнати към Сузана, която притискаше Мишел към гърдите си като броня. Беше стигнала до средата на централната пътека, когато портиерът я настигна. Тя отправи измъчен, умоляващ поглед към Нейт, който бе закрил с ръка очите си от ослепителния блясък на прожекторите и гледаше втрещено. Мишел загука, доволна от играта на котка и мишка.

— Та-та! Та-та! — викаше тя, сочейки Нейт с пухкавата си ръчичка, и гласът ѝ пронизваше тишината.

## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Внезапна глъчка се разнесе в изпълнената с жени зала. Мишел продължаваше да сочи Нейт и да повтаря „Та-та“. Той, силно смутен, се отпрати към конференсието и му прошепна нещо. Клиф Дулитъл — известен журналист от местната телевизия се обърна към портиера:

— Какво толкова е станало?

— Тази дама няма билет, нито номер за наддаването! — изкрещя служителят, хванал ръката на Сузана над лакътя.

— Може да нямам номер за наддаване, но имам шест хиляди и сто долара и дванадесет цента, които давам за този мъж! — извика тя.

Това изявление беше последвано от възбудени викове, които заляха залата като вълна. Тези шест хиляди долара бяха всички спестявания на Сузана, плюс парите, които беше взела със себе си. Някакъв шум в дъното на залата привлече вниманието ѝ — телевизионните камери бяха включени.

— Дават шест хиляди и сто долара и дванадесет цента — съобщи Клиф Дулитъл. — Първи път, втори път... — Той замълча и погледът му пробяга из залата. — Продаден на жената, която влезе без билет! Жената с бебето на ръце!

Портиерът неохотно освободи ръката на Сузана. Струваше ѝ се, че всички я наблюдават. Мъж с камера забърза към нея.

Зарадвана от вниманието, Мишел посочи с пръст обектива на камерата и извика „Та-та“ за всички, които скоро щяха да станат свидетели на тази катастрофа.

— Сузана, какво правиш тук?! — прошепна Нейт, приближил се до нея пред касата.

— Знаеш ли за какво ме е яд най-много? — лицето ѝ пламтеше. — Можех да те имам за три хиляди, само че изпаднах в паника и предложих всичките си пари, до последния цент. Аз, финансовият магьосник на търговията!

— В постъпката ти няма капка разум.

— А в твоята? Веднъж ми се кълнеш във вечна любов, а в следващия миг се перчиш на някакъв търг пред сборище жени!

— Трябва да платите шест хиляди сто двадесет и пет долара и дванадесет цента — каза блондинката на касата.

— Аз зложих шест хиляди и сто долара и дванадесет цента!

— Билетът струва двадесет и пет долара. Не можете да залагате, без да сте си купили билет.

— Разбирам — Сузана демонстративно написа чека. — Между другото, какво точно получавам с трудно спечелените си пари?

— Една вечер с този млад мъж — обясни касиерката.

— Една вечер... — повтори тя мрачно. — Ако отидем на ресторант, кой плаща, той или аз?

— Аз — намеси се Нейт.

— Това е добре, защото вече нямам никакви пари.

— Яла ли си?

— Не, много съм гладна.

— Аз също... Не мога да повярвам, че направи такова нещо!

— И аз! — поклати глава тя. — Все още съм замаяна.

— Хайде да се махаме отгук! — Нейт я поведе към вратата. — Сузана! — каза щом излязоха на паркинга. Той се обърна към нея и постави ръцете си на раменете ѝ, после затвори очи, сякаш да събере мислите си. — Ти си последният човек, когото очаквах да видя тази вечер.

— Личи си! — тросна се тя. — Когато се оженим, ще настоявам да ме държиш в течение на всичките си ангажменти.

— Когато се оженим? — Нейт рязко изправи глава.

— Сигурно не си мислиш, че току-що похарчих шест хиляди долара, за да прекарам с теб една-единствена вечер.

— Но...

— Ще имаме и деца. Мисля, че мога да се справя с едно, най-много с две, но това ще решим, когато му дойде времето.

Нейт онемя. Започна да движи устни, опитвайки се да заговори, но не можа да издаде никакъв звук.

— Предполагам, чудиш се как смятам да се справям с работата си? Още не знам. Изглеждам на по-малко от двадесет и пет и мисля, че можем да изчакаме с децата още няколко години.

— Аз съм на тридесет и три. Искам в най-скоро време да имам семейство! — гласът му изобщо не звучеше както обикновено.

Сузана се взря в лицето му, като се опасяваше, че шокът е бил прекалено силен за него. За нея, определено, беше. А и вероятно, новините в единадесет часа щяха да завършат с нея.

— Добре — съгласи се тя. — Ще обмислим как да създадем семейство веднага. Но преди да заговорим отново за бебета, искам да знам съгласен ли си да сменяш наакани пелени?

По угълчетата на устните му заигра усмивка. Той кимна.

— Хубаво! — Сузана погледна Мишел, която лежеше на рамото ѝ със затворени очи. Явно беше изтощена от събитията. — Къде ще вечеряме? Мишел няма да издържи и скоро ще заспи.

— Не се притеснявай за това. Ще взема нещо на път за вкъщи — тя замълча и махна с ръка. — Не, няма да стане. Забравих, че нямам никакви пари.

— Аз ще купя нещо. Ще се видим у вас след половин час.

— Благодаря! — усмихна се Сузана.

— Не! — прошепна той. — Аз ти благодаря! — обгърна с длан врата ѝ, вдигна лицето ѝ към своето и я целуна. Докосването му, силно и завладяващо, накара сърцето ѝ да забие лудо.

— Нейт... Аз наистина те обичам.

— Аз също те обичам. Разбрах го, когато купи вечерята от „Уестърн Авеню Дели“ и се престори, че сама си я приготвила.

— Тогава още не го съзнавах. Та ние едва се познавахме.

— Още щом те видях, усетих, че щастieto ми никога няма да е пълно, ако не свържа живота си с теб!

— Аз... Ще заведа Мишел у дома.

— Няма да се бавя — обеща той.

И не се забави. Сузана бе приспала Мишел, когато на вратата се почука. Тя отвори и направи знак на Нейт да говори тихо. — Взех вечеря от китайския ресторант.

— Чудесно! — кимна тя. Очите ѝ се разшириха от удоволствие.

Преди да влязат в кухнята, тя спря да му покаже Мишел, която спеше дълбоко на дивана. Сузана бе приближила креслото до него, така че бебето да не може да падне.

— Ще бъдеш добра майка! — Нейт я целуна по челото.

Сузана успя да прикрие чувствата си, като започна да слага приборите за хранене. Нейт остави върху масата пет кутии.

— Подлучено пиле и пържени макарони, говеждо и две големи яйчени рула. Мислиш ли, че ще ни стигнат?

— Седма пехота ли възнамеряваш да нахраниш?

— Каза, че си гладна... — той отвори всички кутии без една.

Сузана напълни чинията си и седна до него.

— Какво има там? — тя посочи към неотворената кутия.

— Забравил съм — той вдигна рамене.

— Това е кутия от черно кадифе!

— А, да, сега си спомних. Главният готвач спомена, че черното кадифе било специалитет на заведението — той бързо се върна към вечерята си. — Можеш да я извадиш и да погледнеш какво има вътре.

Без да отговори, Сузана отвори кутията. Ахна, когато видя големината на диаманта. Дъхът ѝ спря от възмущение и радост.

— Купих го, когато бях в Сан Франциско — съобщи Нейт нехайно, като че ли обсъждаха времето.

— Това е най-красивият пръстен, който някога съм виждала!

— Аз също. Погледнах го и казах на бижутера да го опакова — той се държеше, сякаш се интересуваше много повече от говеждото и макароните.

— Да не забравя да ти кажа, докато бях в Сан Франциско, направих предложение на „Котарс“, професионален отбор по бейзбол, ако случайно не знаеш.

— Ще притежаваш професионален бейзболен отбор?!

— Още не са ми отговорили, но ако не стане с тях, ще попитам собственика на нюйоркските „Лъвови“ дали не е съгласен да ми продаде отбора си — изведнъж той смени темата: — Трябва да сложа това нещо на пръста ти — Нейт взе кутията.

— Трябваше сам да преценя размера.

— Не бих посмяла да се доближа до морето с него!

— Няма да доближаваш морето... Защо?

— Ако случайно падна, ще потъна от тежестта му.

— Толкова ли е грамаден?

— Съвършен е!

Съвсем неочаквано за нея Нейт приближи устните си към нейните и съвсем я остави без дъх.

— Исках да ти предложа да се омъжиш за мен вечерта, когато се върнах от пътуването, помниш ли? Искам да ти кажа още нещо. Какво ще стане, ако те примамя да напуснеш „Ейч енд Джей Лима“?

— Защо? — попита тя. Диамантът на ръката ѝ беше повече от достатъчен, обаче тя нямаше да му го каже така лесно.

— Защото откривам компания за хвърчила. Всъщност ще има представителства из цялата страна. Възнамерявам да отворя десет магазина в стратегически градове, за да видя как ще полети бизнесът — той спря да се посмее на каламбура си. — Предварителните проучвания, които направих, обещаваат невероятен успех. Обаче нямам търговски директор и си мислех дали ще се съгласиш да заемеш тази длъжност.

— Сигурно — продължи играта тя, — но искам най-висока заплата, премии, четиридневна работна седмица, пенсионни и здравни осигуровки и достатъчна отпускателна по майчинство.

— Мястото е твое.

— Не знам. Могат да възникнат проблеми. Хората ще приказват.

— Защо?

— Защото възнамерявам да спя с шефа и все някой закостенял служител ще си помисли, че затова съм на този пост.

— Нищо — Нейт я хвана през талията и я издърпа в скута си.

— Казвал ли съм ти, че съм луд по теб, Сузана?

— Едно нещо, преди да продължим нататък, Нейт — усмихна се тя. — Никакви тайни повече! Ясно?

— Имаш честната ми дума на скаут! — той лизна върховете на пръстите си и описа с тях кръст върху сърцето си. — Правех това като дете, за да покажа, че говоря сериозно.

— Добре. Тъй като явно си в настроение да даваш обещания, има още няколко неща, за които бих искала да се закълнеш.

— Като например?

— Например... — прошепна тя и сведе устни на милиметър от неговите. Мислите, подредени в главата ѝ, се разпръснаха като есенни листа, подети от внезапна вихрушка. Тя премина с върха на езика си по очертанията на устните му, захапвайки го лекичко, както правеше той.

— Сузана, Господи... — на вратата се звънна и той не завърши мисълта си.

Сузана вдигна глава. Трябваше ѝ малко време, докато се сети, че това са Емили и Робърт, които се връщаха от официалната вечеря. Тя се опита да стане, но Нейт простена недоволно и я притисна още по-плътено в прегръдките си.

— Който и да звъни, ще си отиде — прошепна той в ухото ѝ.

— Нейт!

— Недей да спираш, продължи с това, което правеше преди малко, и забрави, че се звъни.

— Но това са Емили и Робърт!

Нейт изсумтя и я пусна.

Емили влетя и спря по средата на хола. Робърт я последва. Изглеждаше също толкова обезумял. Здравомислещият Робърт!

— Какво има? — попита Сузана тревожно.

— Нас ли питаш какво има? — избухна Робърт.

— Няма нужда да се гневиш толкова, мили. Успокой се!

— Аз? Гневен? — извика той. — По средата на коктейла след вечеря, надаваш вик, който ми скъсява живота с десет години, а сега ме увещаваш да не се ядосвам!

— Емили! — намеси се Сузана отново. — Какво е станало?

— Тук ли е Нейт? — озъби се Робърт. — Оставете ни сами!

— Робърт! — извикаха едновременно Емили и Сузана.

— Вика ли ме някой? Нейт спокойно излезе от кухнята.

— Хайде, успокой се! — Емили се хвърли пред съпруга си.

— Няма да се отърве с това!

— За какво става дума? — попита Нейт.

— За това, че се опитваш да ни отнемеш Мишел!

— Какво? — извика Сузана. — Мисля, че е най-добре да започнете отначало. Явно е станало някакво недоразумение. Седнете сега, а аз ще сложа кафе и ще намерим разумно решение на нещата — поведе ги към кухнята. — Започни ти — каза тя на сестра си.

— Добре. Ние с Робърт бяхме поканени на вечеря от шефа му.

— Те знаят това — прекъсна я Робърт. — Разкажи онази част, когато седяхме в бара след вечеря.

— Да — въздъхна тежко Емили. — Мисля, че се започна оттам. Както вече обясних, седяхме си в бара с питиетата. В ъгъла имаше включен телевизор. Аз не му обръщах внимание, но погледнах веднъж и те видях с Мишел на екрана!

— Тогава нададе писък, достатъчно силен да пресече водка с доматиен сок — продължи Робърт. — Накарах всички да млъкнат. Когато се появи конферансието, се оказа, че си завела Мишел на този... ергенски търг. Тогава показаха Мишел, която сочеше Нейт и му викаше „та-та“.

— Ето тогава изкрещя Робърт — добави Емили.

— О, Господи! — Сузана се стовари на един стол.

— Казаха ли нещо друго? — Нейт явно много се забавляваше.

— Само това, че ще излъчат подробностите в единадесет.

— Настоявам за обяснение! — Робърт гледаше Нейт.

— Всичко е много просто! — каза Сузана. — Нейт носи същия цвят костюм като твоя. От далече Мишел го е взела за теб.

— Мислиш ли? — роптаеше Робърт.

— Разбира се!

— Мишел знае кой е баща ѝ — добави сухо Нейт.

— Няма защо да се притесняваш.

— Сузана — намеси се Емили, — откъде имаш този диамант? Прилича на годежен пръстен.

— Това е годежен пръстен. По кой канал беше? — попита Нейт.

Емили му каза.

— Явно денят днес не е подходящ за новини — измънка Сузана.

— Господи, Сузана! Винаги съм мислила, че ако те дадат по телевизията, ще бъде във връзка с някое голямо събитие в бизнеса. Няма ли най-после да ми кажеш какво стана?

— Друг път.

— Е, щом ще ставаме роднини, мога да забравя този злополучен инцидент — заяви Робърт, възвърнал самообладанието си.

— Искам да сме приятели — каза Нейт.

— Ще се жените ли? — попита Емили.

Сузана и Нейт се усмигнаха щастливо един на друг и кимнаха.

— Кога?

— Скоро — отвърна Нейт и погледна Сузана. — Сузана не само се съгласи да ми стане съпруга, но и прие да стане търговски директор на фирмата ми за хвърчила „Ветровит ден“.

— Напускаш „Ейч енд Джей Лима“?! — не вярваше Робърт.

— Наложих се. Собственикът ми направи предложение, което не можах да откажа.



Усмивката на Нейт беше като летен ден. Сузана затвори очи, сгряна от блясъка на този мъж, който я научи да обича и да се смее. Мъжът, който я омая с целувки в един дъждовен ден.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.